

העולם הזה

לילך

באלופי צה"ל?

לפני שלושה חודשים נפרדנו יחד במדור זה מאחד מסימני ההיכר המובהקים של העולם הזה מיום היווסדו — יום ההופעה של העיתון. בגלל סיבות טכניות הקשורות בדפוס החדש, בו מודפס עיתון זה מזה שלושה חודשים, נאלצנו, מחוסר ברירה, להקדים את יום ההופעה של העולם הזה ביום אחד.

מאחר שלא ערכנו כל סקר על כך, אינני יודע באיזו מידה התרגלו קוראי הוותיקים של העולם הזה — אלה שהיו רגילים לקנות את העיתון בימי שלישי בערב ברחובות תל-אביב, או למחרת היום בקיוסקים — לשינוי זה ובאם אומנם שינו את מנהגי הקנייה והקריאה שלהם עקב כך. מה שברור הוא שאנחנו במערכת לא התרגלנו לכך.

אין זה רק משום שההרגל הפך לנו לטבע, ומפני שהשינוי חולל מהפכה באורח החיים של עובדי המערכת. הסיבה לכך קשורה יותר באופיו ומהותו של עיתון זה.

למעשה, העולם הזה הוא שבועון החדשות היחיד המופיע בישראל, בניגוד לשבועונים חדשות אחרים בעולם, המספקים בדרך כלל דיווחים בעיתונים היומיים. הרי העולם הזה, בי חלקו, משתדל להיות צמוד למאורעות השבוע בו הוא מופיע, מנסה להתחרות בחדשות אפילו בעיתוני חדשות יומיים.

כך קורה ששבוע העבודה של עובדי העולם הזה אינו דו-מה לשום שבוע עבודה של עיתונאי אחר בארץ. לפעמים, בשני הימים הקודמים ליום הופעת העיתון, ניתן למצוא את כתבי העיתון כשהם עובדים 18 שעות רצופות ביממה ויותר, מתוך מאמץ לכסות ולדווח אודות החדשות הטריות ביותר.

לחץ עבודה זה מהווה מאמץ עצום, הרבה יותר מבחינה גופית מאשר מבחינה פיזית. רק מעטים יכולים לעמוד בכך לאורך זמן. הרבה מהכתבים הטובים שעבדו במערכת זו נשרו כיוון שלא יכלו לעמוד בלחץ המוטל על צוות עובדים קטן יחסית. זו הסיבה לכך, שבעוד שבועונים החדשות בעולם נסגרים ברובם כמה ימים לפני תאריך הופעתם בשוק, יכול העולם הזה לדווח בהרחבה על מאורעות שאירעו יום לפני הופעתו ובמקרי חירום גם על חדשות שאירעו ביום ההופעה עצמו.

„העולם הזה“ נמכר בדיוננוף

חזרה ליום הנוסעתי

אינני רוצה להיכנס לפרטי הייצור וההדפסה של העיתון, כדי להסביר את הקשיים שהיו כרוכים בשינוי מועד ההופעה. די אם אציין כי הם גרמו לקיצוץ יום עבודה מימי העבודה של המערכת בשבוע הופעת העיתון. קיצוץ זה עלול היה לגרום בטווח ארוך לפגיעה בהיצמדותו של העיתון למאורעות השוטפים. עתה, כתוצאה משינויים ארגוניים שנערכו בדפוס החדש, אופי שר לנו לחזור ליום ההופעה המסורתי של העולם הזה — היום הרביעי בשבוע בכל רחבי הארץ, ויום שלישי בערב ברחובות תל-אביב. אנו עושים מאמצים כדי לאפשר את הפצת העיתון בימי שלישי בערב גם בערים הגדולות האחרות.

נודורים חדשים

אם כבר מדברים על שינויים, הייתי רוצה להסב את תשומת ליבך לשני חידושים שהכנסנו לאחרונה. אחרי הפסקה ארוכה, החזרנו לעיתון המדור ההומוריסטי העולמי הבא. קוראי הוותיקים של העולם הזה ודאי ירגישו בחיטורן שם נוסף, שהיה צמוד למדור זה: שמה של עורכת המדור לילי גלילי, ששימש כססבדורים לשורה ארוכה של הומוריסטים ידועים בישראל, שער-כו את המדור בשנות ה-60.

החל מהשבוע שעבר הפקדנו את עריכת המדור בידי הבדרן חיים בנאי, בן למשפחת השחקנים המפורסמת, שאין צורך להציגו בפני הקוראים.

מדור נוסף, המתפרסם לראשונה בגליון זה, נושא את השם טיקורט. אינני רוצה להסביר ולספר על המדורים. הם חייבים לדבר בעד עצמם. אבל כדי לדעת באיזו מידה הם נושאים חן בעיניך, הקורא, הייתי מאוד מעוניין לקבל, כמובן אחרי תקופת הרצה קצרה, את דעתך ואת ביקורתך.

חיים בנאי

זמיר
הגיעו דגמים משגעים מפריס,
רומא ולונדון
זמיר
בוטיק האופנה העילית
ת"א, אלנבי 60 (כפר מגן דוד)
טלפון 57452

שמרי גם בחורף...
על כושר גופני.
התעמלות לזקיפות, גמישות
וחיזוק שרירים.
לך, הרוצה לרזות —
הרזיה מובטחת
השעורים מתקיימים
בשעות הבוקר ואחה"צ.
לפנות אישית:
אולפן לאה פלטשר
רח' אבן גבירול 50 תל-אביב
טלפון 267682

Ω OMEGA
אומגה - השעון הראשון שנענד על הירח

בחזרה לרומנטיקה

תכשירי הטיפול של הדס מעניקים לעורך לחות קלילה הנספגת בעורך ומשווה לו מראה רענן. מעורר. (8) חלב פנים „דרמליס“ (DERMALYS) (9) מייפנים „טוניק“ (LOTION TONIQUE) (10) תכשיר להורדת איפור עיניים „דוסיל“ (DOUCILS) (11) קרם לחות „הידראפּו“ (HYDRAPEAUX).

במראה הרומנטי של הדס אין לך צורך בשפתונים שמנוניים המכתימים את שפתותיך וקוראים למר-חוק. (12) שפתוני הדס הרכים, בגווני חלק וצדף יפים להפליא, מלטפים קלות את שפתותיך, כה נעימים במגעם.

וגם לשערותיך מתנת הדס נעימה (13) שמפונים עשירי-תוכן המחזקים את שורשי שערך. מקנים לעטרת ראשך זהר וחיות. שמפונים לשער יבש, שמן, רגיל, נגד קשקשים ולתינוק.

מראה רומנטי עד לקצות אצבעותיך; 20 גווני לכת הדס חלקים ומוצדפים. עוטפים את צפורניך בשכבה אחידה ומושלמת של יופי ונשיות (14) לכת הדס (LAQUE NACRE) מתיבשת כהרף-עין ונשמרת לימן רב.

...ואחרון חביב; קרם ידיים (15) בניחוח טבק מיוחד במינו — עושה נפלאות לעור ידיך. הקרם מזין, מעדן ומחליק את העור. מונע לחלוטין תופעות יובש. נסי פעם את החזרה לרומנטיקה עם הדס. הדס הוא אולי המראה שכה חסר לך.

מציאות או אולי מהתלה?

אך את רואה זאת לנגד עיניך. פריחה חדשה של שירה רומנטית.

ספורי אהבה סנטימנטליים. סרטי קולנוע עתיקי-יומין. מוסיקה רגשנית.

לבוש אופנתי בסגנון שנות ה-30...

ואין טוב מאשר להביט בפניה של אשה.

ממבט ראשון קל להבחין — הכל יותר טבעי. חופשי. מעודן. אפילו כנה יותר.

אלו הם אחדים מסממני הרומנטיקה של שנות ה-70. אנו היינו רגשים לה מאד, לתופעה החדשה-ישנה... והיינו חלוצים בשטח הקוסמטיקה.

והתוצאה — קו מיוחד של מוצרי יופי לנשים בתקופה של חזרה לרומנטיקה.

ה ד ס.

קשת מגוונת של תכשירי איפור וטיפול מעודנים. עשירים באיכותם. נעימים לעורך. מרשימים ביופיים. מראה רומנטי לפניך.

איפור הפנים של הדס הוא שקט ועדין להפליא. בגווני רכים ונעימים. תכשירי איכות המאפשרים לעורך לנשום בקלות; (1) קרם פנים „פונד-ה-טינט“

(CREME FOND DE TEINT) (2) פודרת אבן הדס (POUDRE COMPACTE) (3) סומק לחיים (BLUSH-ON).

...ולענייך מסגרת של ברק ויופי מרשים. מבע של רוח וחמימות בגווני המלטפים של (4) איילינר הדס

(EYE-LINER) (5) מסקרה (MASCARA) (6) צלליות הדס

(EYE-SHADOWS) בגוון חלק או כסוף (7) עפרונות

איפור המבליטים את יופיים הטבעי של עיניך.

Anselme
adas
המראה הרומנטי

גרסום צימט • hbm צילום מיקי קורן

תשקיף

לקראת התפייסות

ספיר - בן-אהרון?

בצמרת מפלגת העבודה ישנם חוגים הפועלים עתה בשקט למען התפייסות בין פינחס ספיר ויצחק בן-אהרון, כדי למנוע פירצה שתנוצל על-ידי משה דיין בקרב על ירושת גולדה.

על רקע זה, תיערך הפגישה בין שני האישים, למרות הילוקיההדדית החמורים ביניהם בעניינים סוציאליים.

ספיר ובן-אהרון מתנגדים שניהם בחריפות לתפייסו של משה דיין, אם כי ביניהם הם חלוקים על אפישרות המשך עיסקת התבילה.

התנגשות בין

הממשלה והעיתונות

משרד המשפטים יוזם הצעה לחוק-עיתונות חדש שיבוא במקום פקודת-העיתונות המנדטורית. החוק מקיים, ואף מחמיר, הוראות שד הפקודה הקונדינאטית.

החוק כולל הוראות דראסטיות. כגון: שעתון חייב לפרסם תוך 24 שעות, ובאותו מקום בו פורסמה הידיעה המקורית, כל הכחשה מטעם הממשלה. אם לא יעשה כן — תוכל הממשלה לתבעו לדין פלילי, ובינתיים להפסיק את הופעת העיתון ולהשעות את העורך — דבר שאינו קיים בשום מדינה דימוקרטית. סעיף אחר מחייב כל עורך לקבל אישור ממשלתי למיניו. עד כה היה די בהודעה בלבד.

סעיפים אלה, אם לא יתקנו, עשויים להביא להתנגשות חזיתית בין הממשלה והעיתונות, בדומה למאבק מביב חוקי-שיוף הרע.

התקפת נגד

על חנה זמר

נוכח עמדותיו של היומון דבר, בעריכתה של חנה זמר, שאינן נושאות-חן בעיני רבים משרי הממשלה — ובמיוחד נוכח ההתקפות האחרונות של דבר על שר החוץ אבא אבן, בפרשת התבטאותו האומללה בראיון הטלוויזיה עם דויד פרוסט — צפויה עורכת דבר להתקפת נגד.

אחד השירים כבר עורר בפורום רשמי את פרשת נסיעותיה התכופות של עורכת "דבר" לדונדון. רק בשנה האחרונה נסעה חנה זמר לדונדון ארבע פעמים, הרבה יותר, למעטת אותו שר, מאשר שרים בממלכה שדה המרבים לנסוע.

המפכ"ל

עומד לפרוש

מפכ"ל המשטרה פנחס קופל עומד לפרוש מתפקידו. קרוב לוודאי שבמקומו יתמנה כמפכ"ל ניצב שאול רוזנלוי, ראש אגף האירגון במשטרת ישראל.

נראה שעם פרישת המפכ"ל יתחוללו שינויים פרסורליים נוספים במשטרה. כך, למשל, מדברים כי ניצב אריה שור, ראש ענף החקירות במטה הארצי, יועבר לתפקיד אחר ובמקומו ימונה תת-ניצב אהרון שלוש.

ראש המחלקה לתפקידים מיוחדים, ששיחק תפקיד מרכזי בפרשת "מיסמכי לנסקי" ושוועדת פלד טיהרה אותו מכל אשמה בפרשה זו.

יתכן שגם במשטרת מחוז תל-אביב יחולו שינויים, כאשר מפקד המחוז, ניצב יהודה פראג, יפנה את מקומו לסגן-ניצב אריה איבצן, מפקד הנפה הצפונית. פראג שוהה עתה בשליחות רשמית בארצות-הברית, כדי לדמוד את שיטות פעולתה של משטרת ניויורק במלחמה בפשע המאורגן.

שערורייה

באירגון הקונגרס

אלוף-משנה (מיל.) זאב ("זוניק") שחם, עלול למצוא את עצמו במרכז של שערורייה ציבורית, כאשר יבדקו האשמות נגדו בהנהלת הסוכנות היהודית.

זוניק, שעסק עד כה במיפקד חברי החסי תדרות הציונית ברחבי העולם, ושעליו הר טל לארגן את הקונגרס הציוני הקרוב, מסר חלק מעבודת אירגון הקונגרס לחברת אי-רועים פרטית שהוא אחד השותפים בה.

אנשי חברות אירגון אירועים אחרות, הסבורים כי מעשה כזה גובל בשחיתות, כבר התלוננו על מעשיו ופעולותיו של זוניק.

שוטרים נבדקו

במכוונות אמת

מיספר שוטרים, המשרתים בבית-המעצר באכזיבכיר נחקרו לאחרונה באמצעות מבונת-אמת, במסגרת חקירה מקיפה ש-עורכת משטרת מחוז תל-אביב. החקירה נערכה סביב ההאשמות לפיהם קשורים כמה עורכי-דין עם שוטרים בבית-המעצר, הנהגים להפנות אליהם קוחות תמורת תשלום.

מיספר עורכי-דין שהותמנו לחקירה הכחישו כל קשר לפרשה. גם השוטרים החשודים מכחישים כל אשמה.

נראה שאם לא ימצאו הוכחות להרשעת השוטרים החשודים, יסתפקו מפקדיהם בהעברתם לתפקיד אחר, כדי למנוע רינונים.

מיקונים

נגד סנה

שמואל מיקונים, המזכיר הכללי של מק"י, נשאר במיעוט בהצבעה שנערכה השבוע בלשכה הפוליטית של מפלגתו. ברוב של חמישה נגד ארבעה, הצליח יו"ר המפלגה, ח"כ משה סנה, לדחות את הצעתו של מיקונים להשתתף בהפגנה נגד חוק איסור שביתות, ליד הכנסת, בשבוע הבא. יחד עם מיקונים, נשארו במיעוט אסתר ווילנסקה, אליעזר ("שומרניק") פיילר ושמואל לנצמן.

אין זו הפעם הראשונה שמיקונים יוצא נגד סנה, אך זו הפעם הראשונה שסנה יוצא כנגדו נגד פעולה הנדגעת במישורו לחופש השביתה והאיגוד הי מקצועי. מיקונים וחכי ריו רצו להיענות ליוזמת העולם הזה כוח חדש, שי"ח רי "ברית השמאל" — אך סנה, החותר להציטרפות למערך בבחירות הקרובות, נלחם בחירוף נפש נגד שיתוף פעולה כזה.

עובדי הטלוויזיה

יעקבו הוראות הרשות

השערורייה שפרצה השבוע בטלוויזיה הישראלית בעיקבות כוונת מבכ"ל רשות-השידור, שמואל אלמוג, להעמיד לדין משמעתי את עורך החדשות יאיר אלוני, על מאמר שפרסם בהארץ, בו תקף את עובדי הוועד המנהל של רשות-השידור — לא תסתום את פיו תיהם של עובדי הטלוויזיה.

עובדי הטלוויזיה, המתייצבים לצידו של אלוני, עומדים לעקוף את הוועד המנהל בצורה מקורית: הם עומדים לפרסם מאמרים חריפים נגד הוועד המנהל בעזון פנימי — דבר המותר להם לפי החוק — מתוך ידיעה ברורה שעותקים מהעזון יגיעו לכל מערכות העיתונים, ויזכו בפרסום נרחב.

הפנתרים דורשים

"צוג באוניברסיטה

ועד הפנתרים השחורים שליד האוניברסיטה העברית בירושלים, יצא השבוע בתביעה למנות לתפקיד הוראה בני עדות-המזרח, ובמיוחד להכליל בני עדות-המזרח בסגל המרצים של החוג המזרח התיכון. התביעה, המזכירה תביעות דומות שי-העלו נציגי הפנתרים השחורים בארצות-הברית ושגרמו שם למהומות בקאמפוסים, מדווח באיום שאם לא תתממש התביעה, לא יאפשרו הפנתרים המשך הלימודים בחוג.

בתביעתם מסתמכים נציגי הפנתרים על הטענה כי בחוג קיימת אפלייה נגד בני עדות-המזרח, והם מצטטים אף מדבריהם של ארבעה מרצים בכירים בחוג, שהתבטאו נגד בני עדות-המזרח.

גם "ג'אמבו"

נוסע לברודוויי

אחרי הביקורת, האוהדת ברובה, בה התקבלה הצגת המיוסיקל הישראלי לחיות עוד קצת, לעבור עוד חורף בברודוויי, צפויה השתלטות ישראלית כללית על מרי כו הבידור העולמי. הצגת איש חסיד היה באנגליה, של תיאטרון בימות, תחל בעוד שבועיים, כשמייד לאחריה תיערך הצגת הבכורה של הפרט כנר על הגג. עתה מתכוון גם האמרגן אברהם ("פשוט") דשא לרכב על הגג הישראלי, ולנסות לייצא לברודוויי את ההצגה המרסיקלית שלו, "ג'אמבו", המורכבת בעיקרה מפזמונים ישראליים שהפכו להיטים.

דריאן

תיאטרון ירושלים

שדובד

ע"ש

שבת	הכסאות
יום א'	הכסאות
יום ב'	הכסאות
יום ג'	הכסאות
יום ד'	הכסאות
יום ה'	הכסאות
יום ו'	הכסאות

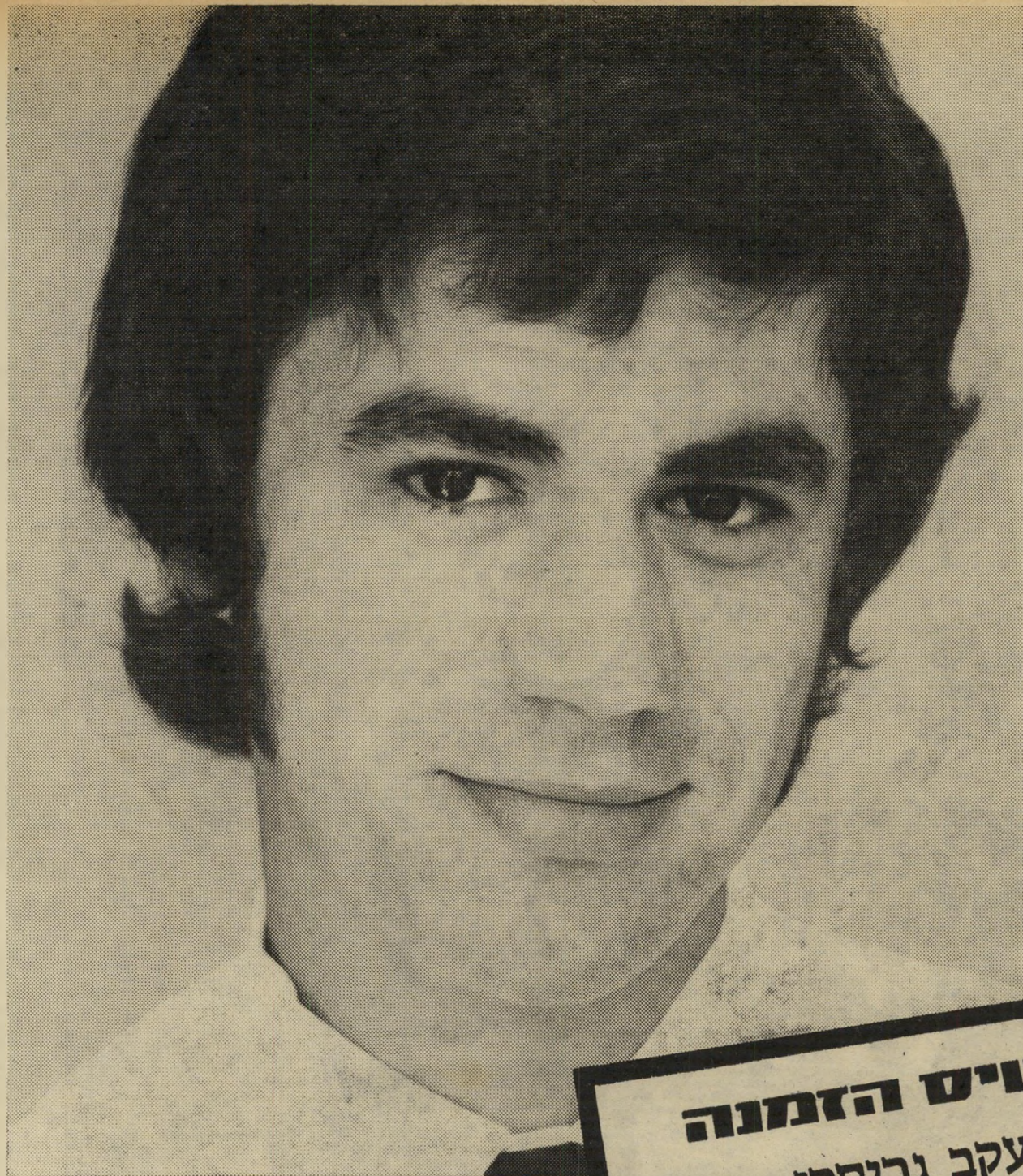
בחזרה לרומנטיקה

Anselme
adas
המראה הרומנטי

האם תשוטי בסירה זו?
הדס — הגל הרומנטי בתכשירי האיפור והטפוח החדשים של אנסלם. קשת עשירה של גווני איפור רכים. תכשירי טפוח מעודנים. מראה רומנטי עד לקצות אצבעותיך; 20 גווני לכת הדס אופנתיים עוטפים את צפראיך בשכבה אחידה ומושלמת של יופי ורכות. נסי פעם את החזרה לרומנטיקה עם הדס זה אולי המראה שכה חסר לך.

פרסום צימט • hbm • צילום מיקי קורן

כרטיס הזמנה יעקב גריסרו

קופאי בסניף קרית-אתא

ובל חבריו לעבודה בבנק דיסקונט ברחבי
חארץ, מזמינים אותך לבקר בסניף הקרוב
של הבנק, לרגל מבצע "יחידיו".

מבצע "יחידיו" בו משתתפים כל עובדי
בנק דיסקונט, נועד להדק את הקשר
בין העובדים ללקוחות ולהרחיב את
חוג ידידי הבנק.

מבצע "יחידיו" נותן גם לך הזדמנות
ליטול בו חלק. פנה לסניף הקרוב של
בנק דיסקונט ובקש את השאלון
המיועד לך. מלא את השאלון
והשתתף בהגרלת פרסים כספיים
שיחולקו בין המשתתפים לרגל מבצע
"יחידיו". הפרס הראשון 2,000 ל"י.

לקבלת פרטים כלשהם על שרותי הבנק, התקשר אתנו אחרי שעות העבודה,
באמצעות דיסקונטופון.
חייג תל-אביב - טל. 54572; ירושלים - טל. 532650; חיפה - טל. 521285.
פניתך תוקלט ותענה דבר ראשון למחרת בבוקר.

בנק דיסקונט

הוא לא רק בנק-הוא גם ידיו

חֶרֶב הַתִּקְשׁוּרָה

בשביל מכתבים גדולים וחשובים, לי-
מרגלים גדולים!
פרס: אהה, כן, רעיון טוב. מה
עוד?
שייך ג'בר: זה טוב לכל הבעיות.
למשל, מהי הבעיה הכי גדולה של
משרד-התקשורת עכשיו?
פרס: נו, השביתות, כמובן. יש הפר-
קות. כל הדוורים והטכנאים שובתים.
ג'בר: זהו זה. דרושות שיטות חד-
שות. מעמידים את הדוורים השובתים
בשורה, סופרים, כל אדם עשירי מור-
ציאים מהשורה וטראה, הראש למטה.
אחרי זה לא יהיו עוד שביתות. בחיאת
דינק.
פרס: רעיון גאוני. ננסה את זה
בהודמנות. ובכן, רבותי, בשם כל עובד
די אני מברך את סגן-השר החדש,
שבמחשבתו המקורית ובטכנולוגיה ה-
חדשה שהוא מביא עימו, פותח לנו
פתח לחידוש, למודרניזציה, לאוטומציה
ולקיברניטיקה. מזל טוב!

אחרי

לישכת שר-התקשורת. טכס חגיגי לי-
רגל מינוי השייך ג'בר אלי-מועדי כסגן
שר-התקשורת.
שייך ג'בר: (מוסר לשר שמעון פרס
חרב דרוזית מהודרת): ...וזהו, יעני, הי-
מכשיר החדש שבו אני רוצה, יעני, הי-
לפתור את בעיות התקשורת בישראל.
פרס: (חופתע): הממ, כן, בוודאי. תור-
דה רבה. מרסי. זאת אומרת, שוקראן.
אבל, הממ, איזו בעייה בדיוק אתה
מתכוון לפתור בעזרת מכשיר טכנולוגי
מעולה זה?
שייך ג'בר: למשל, כשאדם לא
משלם חשבון הטלפון. שולחים לו אוו-
הרה אחת, שולחים לו עוד אווהרה. לא
משלם. אז ככה (שולף את החרב, חותך
משהו דמוני) מכה אחת. והקו מנותק.
פרס: מצויין, יא שייך. המצאה
מצויינת. בדיוק מה שהיה דרוש. מה
עוד?
שייך ג'בר: אנשים מקבלים
מיכתבים. מרגלים, אויבי המדינה. או
צריכים לפתוח את המכתבים שלהם.
נכון? אז יש חרב.
פרס: חרב כזו גדולה בשביל מכ-
תבים?
ג'בר: (מחייך בתרועת-נצחון): רק

העולם הביא

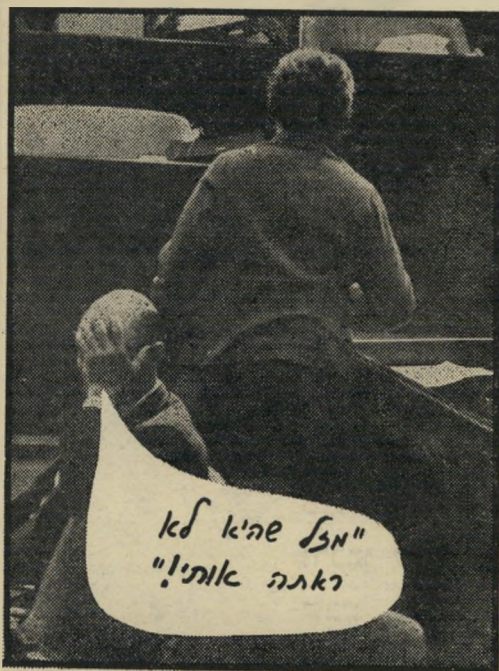
בעריבת
חיים
בנאי

הקטע הכי חשוב ב"העולם הביא"

מי שרוצה להשתתף איתי במשכורת, מוזמן לשלוח אלי חומר
מצחיק. כל שבוע אווהר על 10 ל"י (נטו) מהמשכורת שלי, עבור
הקטע שהכי ימצא חן בעיני.
אני אמרם גם קטעים שלא ימצאו הכי חן בעיני — אבל
תמורתם לא אשלם.

באלונים

גולדה ודיין במליאת הכנסת

משפחה שכזאת

קראתי השבוע בשבועון המסויים כי אני שייך למשפחה
שעורכת אורגניות-סמים לאלילים (הבעל, עשתורת, דגון?).
אז זה מזכיר לי סיפור על סמים:
שני ערבים יושבים במאורת סמים בקהיר. פונה האחד
לחברו, ואומר:
"עבדאללה, שמעת? מוחמד מת."
עבדאללה לא עונה לו. כעבור חצי שעה פונה הראשון
שוב:
"עבדאללה, שמעת? מוחמד מת."
"מה, פעמיים?" משיב לו עבדאללה.

מכוניות השרים

אני לא מבין מה רוצה הטלוויזיה מהמכוניות של
השרים.
אז מה אם מכוניות השרים חנו במקומות אסורים?
מה אתם רוצים, הרי כל המקומות שמותר לחנות בהם,
תפוסים על-ידי פיאטים, סימקות ושאר מכוניות של העם
היושב בציון.
איך זה יראה אם מכונית-שרד של שר בממשלת פועלים
תחנה ליד פיאט של קפיטליסט?

כחול ולבן

נשמע מפי הברדן אבי בהט:
"למה היהודים ברוסיה שרים כל
הזמן כחול ולבן?
"מפני שהם דורשים וולוו כחול עם
מיספר לבן."

מרוסיה באהבה

אזרח רוסי קיבל אשרה עלות ל-
ישראל, בתנאי שיהלל את ברית-המוע-
צות לפני צאתו.
כשהגיע אותו אזרח לנמל-התעופה
במוסקבה, נשאל: "איך החיים ב-
רוסיה?"
"יוצאים מן הכלל. הגה, אני עבדתי
כמנהל עבודה והרווחתי מצויין. 300
רובל לחודש."
"מה אפשר לקנות ב-300 רובל?"
"אפשר לקנות טרקטור."
"נו, קניתי?"
"לא, חסכתי משכורת של חודשיים,
וקניתי חולצה!"

חכמה: לדעת מה צריך
לעשות בעתיד.
בונה: לדעת איך לע-
שות זאת.
דעת: לא לעשות זאת.

טובים השניים

מן האחד

שמיל בא לביקור בעיר. בדיונונו
הוא פוגש חבר מהזמנים החס.
"שמע, אני לבד בעיר ומשעמם לי,"
מספר שמיל לחברו, "אולי אתה מכיר
מישהו בשבילי?"
"איזו שאלה? אני מכיר את ח-
חתיכה בעיר," משיב החבר, "סכסית,
משהו לא נורמלי, ארוכת רגליים,
בלונדית, עיניים כחולות, חזה פני-
טסטי, שפתיים... חכה, אני בא
איתך."

איך להיפטר

מהאשה?

שיכור יושב בבר ועושה חשבונות
על פיסת נייר.

המלצר מתמלא סקרנות. ושואל אותו
למעשה.
משיב השיכור: "אשתי עושה דייסה."
והיא אמרה שהיא מורידה שני קילו
בשבוע. אז לפי החישובים שלי, אני
אסטר ממנה תוך 18 חודשים."

צברינו חמודים

ועוקצנים

"אמא, איך באתי לעולם?"
"החסידיה הביאה אותך."
"אז זה נכון מה שהשכנים אומרים,
שאבא אימפוטנט?"

זכר ונקבה

איך קוראים לנקבה של חאריה?
— לביאה.
איך קוראים לנקבה של הנמר?
— נמרה.
ואיך קוראים לנקבה של הפנתר?
— פרכה.

מכתבים

יבוטל שרות החובה

לבנות בצה"ל

כידוע משוחררות מטעמים מצפוניים מוסריים-דתיים בנות רבות משרות החור בה בצה"ל. לפי הפירסומים, מדובר בערך במחצית הבנות החייבות בגיוס. אמנם קיים "חוק שרות לאומי" הבא כאילו להניבן בשרות לאומי כתחליף, אך אין להניח שהוא יתבצע בעתיד, כשם שלא הופעל כלל עד היום. כיום כאים חוגים מסוימים ומציעים לגבי בנות אלה רשות לשרות בהתנדבות.

נראה לי שזה הזמן להציע שתופסק ההסלייה בין בנות דתיות לחילוניות ויבוטל שרות החובה לבנות בצה"ל, לכלל בנות ישראל.

את המיסגרות לבנות בצה"ל ימשיכו לקיים, אך על בסיס של התנדבות ואולי אף בתנאי שרות מעודדים יותר, שיהיה בהם משום השוואה, פחות או יותר, לבת שאינה משרתת בצה"ל.

אדיעזר בזבני, גבעתיים

ניתוחי

מתים

בהלכה כתוב: "פיקוח נפש דוחה שבת". הדתיים צריכים להגיע למסקנה שניתור חי המתים נעשים כדי להציל חיי אלפי אנשים, הסובלים ממחלות ללא מרפא. אם הדתיים כה גאים, שיוכיחו זאת החולים שביניהם באילקיות התרופות שסופקו בזכות ניתוחי מתים. מעניין כמה דתיים ימותו, למשל, ממחלת הסרטן...

אברהם הורוביץ,

תלמיד שמינית, קרית-חיים

אף לא אחד, נקווה.

בוז

לכדורגל העסקני

ברצוני להביע את שאט-נפשי מכל ה- זוהמה והשחיתות, המתגלגלים ביחד עם הכדורגל על מגרשי הארץ.

ועדת עציני, שחקרה בנושא, גילתה טפח וכיסתה טפחיים.

אני קורא לכל חברי ההתאחדות לכדורגל להסיק מסקנות ולהתפטר. מקומם

חדר

של "עסקנים מקצועיים" במפלגות, ולא בספורט.

בוז לכדורגל העסקני!

ז'קי חדר, מושב חליץ

בוז!

מכתב פאזוי

מועזע

"העולם הזה" 1779, "מדוע הייתי עזור ללא משפט 15 חודש", מיכתבו של פאזוי אלי-אסמר.

מיכתבו של פאזוי אלי-אסמר מלוד זיעי זע אותי! האם בעזרת זה מחפה המשי- טרה על מהדליה (הבולטים)?

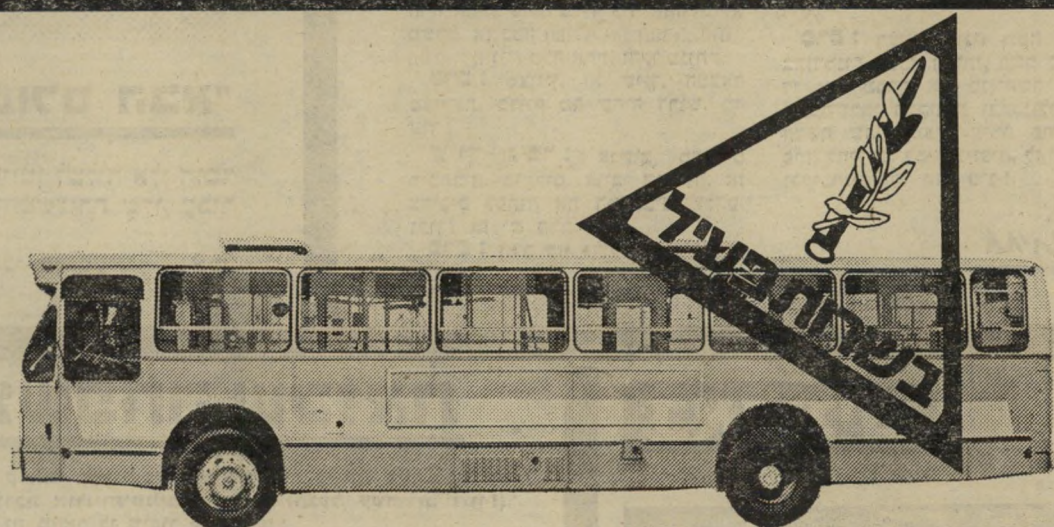
האם בכך רוצה המשטרה לשכנע את עצמה שאין היא אפס עגול, כפי שרואים אותה רבים?

אורלי הוט, בתיים

המישמר

במרר

מיכתב השבוע של פאזוי אלי-אסמר, גררני להעיר הערה עקרונית ביחס למע- צרו המנהלי של אלי-אסמר, השוללת כל

בשרות פעיל

מאז ימי המאבק על תקומת המדינה ובכל מלחמות ישראל הסיעו האוטובוסים של "אגד" לוחמים ועדיין אנו עומדים לשירות האומה בכל שעה שנקרא. כי "אגד" הוא חלק בלתי-נפרד מן העם. חבריו חיילים ככל אזורי המדינה ורכבו עומד נכון לכל שעת-צורך. גם בימים שבין מלחמות עומד "אגד" במערכה על שמירת הקשר לכל ישוב שעל מפת ישראל.

זהו אגד

סכרי-דיאודורנט

Bac

עניק לך הרגשת רעננות במשך כל היום

שלושה סוגים לבחירתך:

MILD SOFT • FRISCH CLEAR • HERB DRY

מינולטה

ליחסיג בודניות המובחרות

העולם הזה, שבועון החדשות הישראלי • המערכת והמינהלה: תליאבי, רחוב קרליבך 12, טלפון 260134, תא-דואר 136 • מען מברקי: עולמפרס • הדפוס החדש בע"מ, ת"א, רח' בן-אביגדור • הפצה: גד בע"מ • גלוסות: צינקוגרפיה כספי בע"מ • העורך הראשי: אורי אבנרי • המו"ל: העולם הזה בע"מ.

יש לי חדשות בשבילכם: במרוצת הדורות היו כמה אמנים שראו את יושו ב- צורה שונה. אפילו ציירו אותו ככוש. **אריה ניר**, ירושלים

הכל עניין של גיאוגרפיה. דמות הצלוב ככוש, כפי שראה אותו אמן מזרח אפריקאי — ראה תמונה.

ישו

עיתוי

הגיטוי

המחלה הרוסית היא, כפי הנראה, מח' לה מדבקת מאוד. הוכחה לכך אפשר למצוא בגילויי-הדעת שפירסם "הוועד ה' מרכזי" של אגודת הסופרים העבריים. ש' בו גינה את פרופסור דן מירון על דבר רים שאמר בעיקבות ביקורו ברוסיה. ייתכן שרשמי של מירון היו מסולפים. ייתכן שראה רק אותם דברים שלמאר- חיו נוח היה להראותם לו. ייתכן שדבריו שימשו מטרת פוליטית סמויות, או גלויות. בכל אחד מהמיקרים, הדעת נור' תנת שאגודת הסופרים תילחם על זכותו של אחד מחבריה להביע את רשמי ב' פומבי.

חופש הביטוי, כך נידמה, צריך להיות מוגן, בראש ובראשונה, על-ידי מי ש' עיסוקם ספרות — דהיינו על-ידי הסופ' רים. אבל לא כך חושבים חברי "הוועד ה' מרכזי".

יכולים היו חברי הוועד לקום ולהת' נגד, באופן אישי, לדעותיו של מירון. במקום לעשות כך, לבשו על עצמם את גלימת ה"וועד" ויצאו להילחם בעוכרי-יש' ראל, בשם כל סופרי המדינה.

הצרה היא שמתחת לגלימה אפשר לר' אות את סימני החיידק האדום. נראה שלפי תפיסת "הוועד המרכזי" חופש-הביטוי טוב רק בשביל הרוסים. תוספת ריה רע מתלווה לגינוי בעובדה שנעשה בזמן שמירון יצא את הארץ. מס' חבר שגם גינוי הביטוי הוא עניין של עיתוי. **יעקב פישביין**, פתח-תקווה

ראש המועצה

לא מתאים

"העולם הזה" 1775, "זאת שחי' תות זאת!", על מילגות הלימ' דים באוניברסיטה שחילקה מו- עצת נס-ציונה למקורביו.

ישראל שמידט, ראש מועצת נס-ציונה, נתן את ההסבר הבא לעובדה, כי העירייה לא פירסמה ברבים אודות מילגות הלי- מודים שהועמדו לרשות סטודנטים מקר' מיים:

"לא עשינו פירסומת כדי לא לגרום לחסיסה. הרי כל אחד היה מגיש את מו- עמדותיו של בנו... פשוט לא ידענו איך לחלק את המילגות." נראה לי כי ראש מועצה, המודה במו- פיו כי לא הצליח לפתור בעייה מינהלית וציבורית כה פשוטה — מקומן לא יכירונו בכיסא אותו הוא מחמם כרגע.

צימורה בלאי, תל-אביב

אפשר לסדר לו מילגה בפרוטקציה.

קוראים השוהים מכתבים מתבקשים לנסח אותם בקצרה. עדיפות תינתן למצופים תמר נות למכתביהם.

טיעון שלו כלפי המדינה והמישטרה. במיכתבו יצא אלי-אסמר מההנחה כי המיכתב, אשר נשלח מהמחבל ושכלל הוראות להתקשרות עימו, אכן היה קיים, לכן אצא גם אני מהנחה זו. אלי-אסמר ציין כי המחבל שולח-המיכ' תב הגיע למסקנה, מתוך דברי הביקורת של הנמען כלפי המישטר אשר התפרסמו, כי הנמען לפחות לא יסגיר את האדם, שיתקשר עימו, לשלטונות. אם ידוע לאלי-אסמר או לא, אזי על- ידי אי-הסגרתו של המחבל עובר הוא על החוק, ומהווה סכנה לציבור. לכן היה לרשות המבצעת יסוד סביר להניח כי מר אלי-אסמר הנכבד מהווה סכנה לצי- בור, ומשום כך עשו מה שעשו בצדק, ולא המשיכו במה שעשו שלא בצדק. הערת אגב: פירסום המיכתב, או אי- פירסומו יוכיח על חופש-הדיבור והדמוק' רטיה, אליהם חותר העולם הזה במרץ רב מדי.

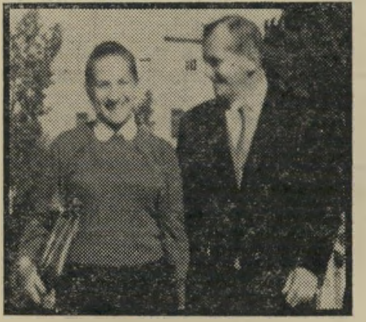
דוד לוי, חבר ארגון דב, ירושלים

הודות למרץ מופרז זה, מתפרסם גם מיכתבו של הקורא לוי, כשרות דוב.

שערוריה משטרתית

בערב שבת

בשעה 17.45 כשרעייתי היתה עסוקה בהכנת מטעמי שבת ואני כעזר נגדה ער' סק בעניינים שיגרתיים, השמיע, פתאום,

אברהם ויהודית כהניו

פעמון הדלת צילצול ממושך. ניגשתי לדלת ובהצצה דרך חור הויהוי נתחוויר לי כי שוטר בדרגת סמל-שני דו' רש שאפתח לו את הדלת ולהרשות לו להיכנס לדירה. התפתח דו-שיח בגין זכור' יות האזרח.

"מה הבעייה שלך?" שאלתי. "אני רוצה לחקור אותך!" ענה. "תשלח לי הזמנה בדואר!" עניתי. "אפרוץ את הדלת אם לא תפתח!" "האם יש לך צו מבית-המשפט?" שאלתי. "לא!" ענה.

בינתיים, רעייתי, שלא יודעת מהותן של זכויות האזרח, ומחשש כי יבצע את איומו וזה יעורר את סקרנותם של ה- שכנים, יצאה לחצר, דרך מירפסת המס' בח, אחרי שקפצה מעבר למעקה, והפי- צירה בשוטר שלא יבצע את איומו, כי אני, בעלה, תולה ועצבני. זה נתן לו מו- צא של כבוד מפעולה בלתי-מכובדת. הסתבר לי שהשוטר בא מרחובות! וזה מעורר תמיהה: מחד שרי-המשטרה וה- מפסק הכללי קובלים על מחסור בכוח' אדם, ומאידך מבזבזים כוח-אדם לפעולות סרק בלתי-חוקיות. מחד טוענים הנ"ל כי תקציב המשטרה לא מספיק לממן את צרכי המשטרה ומאידך מבזבזים רכב משטרה עם שני אנשי משטרה ללא-תו- עלת ו/או תכלית.

יהודית ואברהם כהניו, תל-אביב

● אברהם כהניו היה בעל דרגה ב' משטרת המנדט, ואחר במשטרת ישראל, משנת 1937 עד 1968.

הנוצרי

השחור

"העולם הזה" 1779, "כל אחד ישו", על תפקיד ישו בסרט חדש. בכתבתכם על ישו, אתם מביאים סיד' רה של תמונות ומתחתיה הכותרת: "כך נראה ישוע בן-יוסף מנצרת בעיני ה- אמנים במרוצת הדורות — גבר רוחני, מוקן, בעל מבט סובל ותווי פנים עדי- נים".

משום שהגברת דברת היא זמרת, המתמחה במיוחד באופרות איטלקיות, ויש לה זיקה יוצאת מן הכלל אליהם. נהפוך הוא. היא ידועה דווקא כזמרת-קונצרטים, אבל קולה המתורבת, החזק והנקי, עומד בניגוד גמור לכל שאר המשתתפים, שהשתיקה יפה למעלותיהם.

קצת יותר טוב מן האחרים היה גם ה- באריטון האיטלקי קלאודיו אוולה, טוניו בליצניס. אמנם קולו נעדר חום, בעל דינמיקה מוגבלת, ולא מתגבר תמיד על הצלילים הגבוהים, אבל זהו לפחות קול מאומן, שאפשר להאזין לו בלי להסמיק.

אשר למקהלה, כל מה שאפשר לומר עליה הוא שלא הצליחה אפילו פעם אחת להתחיל ביחד — והיו שטענו כי זה נשמע יותר כקאנון מאשר מקהלה. לכל האנדר-למוסה הוסיפה גם התזמורת, אשר תחת ניצוח הסגני של אלכסנדר טארסקי, ניהלה חילוקי-דעות אינסופיים בקשר לקצבים עם כל מי שניצב על הבימה.

וכדי להשלים את התמונה: האקוסטיקה של האולם עלובה, ומיוגה-האוויר מקפיא את הדם. אפילו זמרים טובים היו מצטרי דים כך.

תקליטים

יש לך שמש / לבדי — גדי עטרי (א.ר.י.א.): הופעת-בכורה של זמרת יפה, מתוקה וצעירה. והיא אמנם גם נשמעת כך, ואפילו יותר מדי כך, יותר מדי מעניין. יש לך שמש נשמע כמו מתנה לארץ השמש העולה, כשהמלחין-מעבד שלה, דוד קריבוביץ, כתב צילצולים אפי-ייניים נחמדים מצד אחד של התקליט. הצד השני מתמיה: למד זה תבחר לה זמרת חדשה במין פוקס-טרט מתקתק ומ-יושן? אם זו כוונה ליצור סינגלן „דווקא כזה“, או נחכה לתקליט הבא, ואפשר להתנבא שהוא לא יאחר לבוא.

יהורם גאון (ס.י.י.א.): אוסף הפזיז מוגנים של תוכנית-היחיד מצטיין בשיקול הגאונים: אם כל מעריצי אוהבים אותי כזה, אז אני אמשך להיות כזה כמו שהם אוהבים. לכן זהו תקליט אידיאלי למעריצי הזמר: הנה הוא כאן, עם קולו החם, טילוליו האופייניים, מיבטאו הבריר, וההרגשה שהוא מאמין בכל מילה.

גדי עטרי

היוצאת מסיו, רק חבל שאפילו באותו סינגל לא בחר יהורם שירים שיש בהם די תוכן, די עניין ודי מנגינה, כשם שיש לו די כוח לשיר אותם. חוץ מרחל, שירם של חפר וולצר, שהוא באמת מקסים, אין סיבה להאזין דווקא לתקליט הזה.

אמצע הדרך (א.ר.י.א.): לצעירים ברוחם, הרוצים לרקוד, לשמוע, ומסכימים להרשות זאת גם לאבא ואמא, בלי שיעיפו את אוזניהם וישברו את רגליהם, זוהי להקת-קצב אמריקאית אופנתית מיקצונית, שהתכונה הבולטת שלה רענונות, מהבדיל ממהפכנות. אבל אין מחתרת: יש טעם, יש חן, יש חשינות, יש, וזה העיקר: יש ציפי ציפי ציפי.

נועדוני לילה

מן המפורסמות הוא שהדיבר ה-11, לא תעשה לך מועדוני-לילה השפיעה.

(המשך בעמוד 12)

תיאטרון

מסיבת יום-הולדתו ה-75 של ישיש משמשת למחזאי יוסף מונדי הדוממות נוספת להמשיך בסידרת מחאותיו נגד ה- מימסד, באותו נוסח המוכר כבר מזה מסתובב. וגם הפעם, הסמליות היא ברורה ושקופה בהחלט, אם כי על כל דמות מוטי לים בשורה כמה וכמה סמלים בזה אחר זה.

בעל השימחה, למשל, יכול להיות ישר-אל המיליטריסטית, הכובשת בכוח שטחים במרחב, או המסורת החונקת את ה- קידמה, או התגלמות הקפיטליזם הבורגני, או בן הדור הישן, הנדחק אל הקבר על-ידי צעירים חסרי-סבלנות הרוצים לתפוס את מקומו.

הבן המגיע לחגיגה, יכול, לעומת זאת, להיות הנער השופך דמו בקרב לפי בקשת הוריו, או המהפכן שפיו נסתם על-ידי מנהיגים מיושנים, או אישי-הרות, הבז לרכוש ולרכושנים, והנלחם בהם עד כללי-מה. הבת היא דלילה הנצחית, רודפת-בצע ויונה חסרת-בושה, המשיך ישר למזכירה מזה מסתובב, ואילו שני המשרתים ה- מסתובבים בלי הרף על הבימה הם, לפי רצונם, הצבא והמשטרה, המימסד על כל סניפיו (עם אנשי-שלומו, בדמות תוכי הצמוד לאחד מהם) או כל בורג מאוס אחר במנגנון.

המחזה **שבעים וחמש** כשלעצמו, על אף שקיפותו, ועצם התכונה שהוא קובע

אוישק דוי בז'אקו

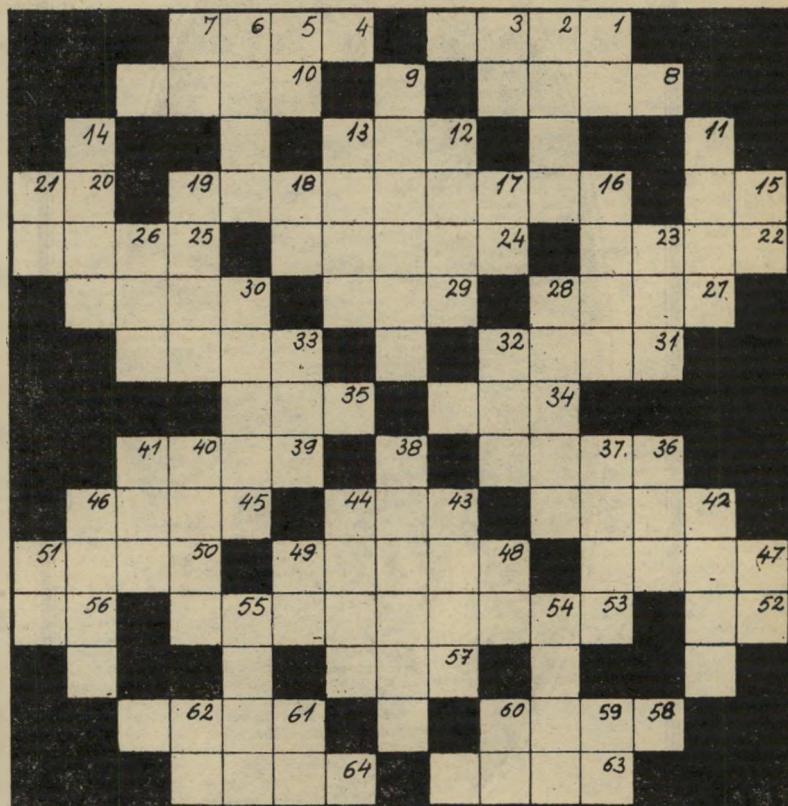
עובדות וצופק סיסמאות יותר מכפי שהוא מפתח מצב דרמטי, יכול היה, אולי, בי-העלאה וירטואוזיות, לעורר עניין, להרגיז או לקומם, אלא שמת הביצוע בתיאטרון המרתף היא נמוכה מאד (אצל כל השחקנים), והמצאות הבימוי שצריכות לכסות את מיגבלות המקום, הן דלות השראה. אפשר להבין מיגבלות תקציב לשחקנים, אבל אי-אפשר להצדיק מישחק גרוע.

אופרה

האופרה הישראלית, חיה, קיימת, מציגה הצגות, ויש אפילו קהל שהולך אליה וממלא (יחסית) את האולם, אם תרצו דווקא למצוא אותה, צאו לחפשה בין מאורות-הלילה והזונות של רציף הרברט סמואל. באיזה מידה זה כדאי, זאת כבר שאלה אחרת.

אם לשפוט לפי **קאולריה רוסטי** קנה (זו שנקראה פעם בעברית קנאת בן כפר) והליצנים, הביקור עדיין איננו חובה. שתי אופרות קצרות אלה, השייכות כיום למיצע-הפזמונים ולמוסיקה הקלא-סית באותה המידה, חיממה, בתנופת ה- פאתוס האיטלקי שלהם, דורות של חובבי אופרה בעולם. אלא שלשם כך דרושים תזמורת, מקהלה, ובעיקר סולנים מער לים. וכל מה שאפשר היה למצוא על בימת האופרה הישראלית זה זמרת אחת ועוד חצי זמר, וזהו.

גתיה דברת, הזמרת הישראלית, הנהיגת כבר תקופה די ארוכה ממוניטין בינלאומי, בולטת, בתפקיד סאנטוצה בי-קאולריה, בערך כמו גוליבר בארץ ליליפוט. בכל פעם שהיא פותחת את פיה, מרגישים מייד עד כמה מוטב היה אילו האזרים היו סותמים את שלהם. וזאת לא

את פיתרון התשבץ יש לשלוח לת.ד. 136, תל-אביב, ולציין על גבי המעטפה: „תשבץ 1782“, בין הפותרים יוגרלו פרסי ספרים.

מאוזין: (1 שר בממשלה (4 גיא (8 מסביר פנים, מנומס (10 חודש קדוש למוסלמים (12 בן משפחה (15 מיניסטר (16 סופר צרפתי מהמאה השבע-עשרה מפורסם באימרתיו (20 רקב (22 חודש נוצרי (24 מאביוזי המלוכה (25 רמסכ"ל לשעבר (27 מדרון (29 עוף טורף (30 העיר בה נשמר ארון אדני (31 פחד פתאום, מורא (33 תבלין (34 מחצית היממה (35 דמות ממגילת אסתר (36 גרסה (39 תואר אצולה (42 בירה דרום אמריקאית (43 אל-גוריה (45 מדינה ערבית (47 עיר בנבדה, בה קל להתגרש (48 חוג (50 זך (52 רשע (53 הר געש אפריקני (56 בסיס (57 משכן, מעון (58 אסם, מקום לצבור בו סחורות (61 חרוץ, מתמיד (63 נגע בעור (64 איבה, מת שם צרפתי.

מאוזין: (1 שר בממשלה (4 גיא (8 מסביר פנים, מנומס (10 חודש קדוש למוסלמים (12 בן משפחה (15 מיניסטר (16 סופר צרפתי מהמאה השבע-עשרה מפורסם באימרתיו (20 רקב (22 חודש נוצרי (24 מאביוזי המלוכה (25 רמסכ"ל לשעבר (27 מדרון (29 עוף טורף (30 העיר בה נשמר ארון אדני (31 פחד פתאום, מורא (33 תבלין (34 מחצית היממה (35 דמות ממגילת אסתר (36 גרסה (39 תואר אצולה (42 בירה דרום אמריקאית (43 אל-גוריה (45 מדינה ערבית (47 עיר בנבדה, בה קל להתגרש (48 חוג (50 זך (52 רשע (53 הר געש אפריקני (56 בסיס (57 משכן, מעון (58 אסם, מקום לצבור בו סחורות (61 חרוץ, מתמיד (63 נגע בעור (64 איבה, מת שם צרפתי.

זכו בפרסים

ואלה הקוראים אשר פתרונותיהם זיכו אותם בהגרלה בפרסי ספרים:

פרסי תשבץ

— רח' לוינסקי 94, תל-אביב. (2 טל ברטל — רח' הרכש 11, אפקה, תל-אביב. (3 אסתר לוטסהאוז — רח' שמואל הנגיד 17, ירושלים.

פרסי חשבץ

חשבץ מס. 1777: (1 צביה רביבו — קרית-יטבתה, ד.ג. אילות, (2 איתן כר עמי — רח' רוקח 60, דמת-גן. (3 ציפי קסל, מס' אישי 2546989 ד.צ. 1056 צ.ה.ל. **חשבץ מס. 1778:** (1 ר. מישלוב — שושנה הכרמל 25, חיפה. (2 דניאל לבנון — בית-קלור, מכון וייצמן, רח"ב. (3 מזל קובה — רח' המסילה 27, תל-אביב.

חשבץ מס. 1775: (1 ג. פו — רח' שרת 87, תל-אביב. (2 יעקב פרידלנד — ת.ד. 3116, רמת-גן. (3 משה מורח, רח' שלום עליכם 21, תל-אביב.

חשבץ מס. 1776: (1 מיקי נרקיס — קיבוץ אפק, חיפה. (2 רב"ס חנני רפפורט — ד.צ. 1026 צ.ה.ל. (3 דפנה עזריהו — רח' יהודה צור 4, רחובות.

חשבץ מס. 1777: (1 יצחק דגני — ת.ד. 305, טבריה. (2 אמנון דרורי — המעפילים 14, באר-שבע. (3 טובה בלון, רח' סירקין 17, גבעתיים. **חשבץ מס. 1778:** (1 שושנה בראון

הפרסים יישקחו לזוכים בדואר.

קלאודיה קארדילנה ובריז'יט בארדו

כריסטיאן ז'אק לברז'יט בארדו (36) ולקלאודיה קארדילנה (33). הדוקר של כוכבות החזרה הוא שיא המערבון סיפורו של פרנקי קינג המוסרט בספרד. סימלי הסקס של צרפת ואיטליה משחקות בסרט יריבות חמות מזג. בארדו מקימה כנופיית גבות יחד עם ארבע אחיותיה. קלאודיה וארבעת אחיה מתחרות בכנופיה זו. אבל לסרט יש סוף שמח: האחיות של ב.ב. מתחתנות עם האחים של ק.ק.

סגן הנשיא לשעבר יוברט האמפרי — יוברט הולו (ה' חלול). כמדין, מופיעים הא' חים קנדי, המקבלים את שם-התואר כאריזמה וראש עיר ריית ניו-יורק, ג'וזף לינדר ז', ההופך ללאנסלוט, האביר האגדתי המוכר.

לפני למעלה משנה נשלחה הזמרת רותי סיפרי לני לייצג את ישראל בפסטיבל במאנילה. מאז נשארה בי מורח הרחק. בשבוע שעבר חזרה כשהיא מלאה בי חוויות, חותמת את שמה בסי גית ואוכלת בעזרת מקלות. בי היתה בהונקיקונג, השתתפה רותי בפסטיבל לילות קאהיר שנערך שם. היא זכתה בפרס: כריסטיאן ז'אק לברז'יט בארדו עליו נאלצה לוותר בגלל היחסיים בין ישראל למצרים. על זהב של העיר מאנילה, אותו קיבלה מראש עיריית מאנילה.

מה היתה דעתו של אריק אינשטיין על יהורם גאון וגברי בנאי? בגיליון של במחנה נח"ל משנת 1959, נפתח אז מדור חדש בשם יומן להקת הנח"ל, בעריכת אריק אינשטיין, שכתב בין היתר: "...גם יהורם הוא ירושלמי. הוא אוכל קצת יותר מתובל. תמיד הוא עייף ומנצל כל רגע פנוי לשבת או לשכב. כן, הוא גם שחקן מוכשר מאוד. בגלל כל זה ניתן לו מנוחה ונפטל קצת בגברי בנאי. גברי הוא אחיו הצעיר של יוסי בנאי, כוכבה לשעבר של להקה וכיום שחקן הבימה. דו-מה לאחיו כמו שתי טיפות מים. אותו קול, אותם תווי פנים ואותו חוש הומור, גברי הוא הצעיר שבחברי הלהקה. תמיד עליו, תמיד מצחיק ותמיד הגבות מתחברות אצלו..."

פסוק השבוע

העיתונאי שזום רונלד: "העולם התרבותי כולו נזעם על מסע-הבידוח של השאח הפרסי. בצדק, צא וראה כמה תיאטראות-סאר אפסר היה להקים בארץ במיליונים שפיר במסיבת יום-ההולדת".

זכה לקבלת פנים חמה ביותר במל התעופה לוד, כשחזר בשבוע שעבר מבקורו בי ארצות-הברית, בה הופיע הופעתייחיד מוצלחת באולם קונגיהול.

יהורם גאון

שלוש שנים בבית-סוהר באנג'ליה. הוא מצוייר בעיקר על נושאים יס-תיכוניים והוא ממד שיד להתעניין בפוליטיקה. לכן, כשפנתה אליו עמליה, הוא השיב לה: "אני מוכן להציג בישראל, מפני שאני חושב ש-נושאי התמונות שלי קרובים ללב האנשים שלכם ולחושבי מצרים — ואולי, מי יודע, הם ייוו משוה לקירוב השלום."

פיליפ רות, מחבר מה מעיק על פורטנו, מעביר, בספרו החדש, את נושא טי פולו מהמספחה היהודית אל המיסד האמריקני. הספר, הכנופיה שלנו, הוא סאטירה חריפה ביותר, שאינה חסה על שום פרה מורקנית קדושה. רות אינו טורח להסוות את לכה את גיבוריו. הנשיא ר' צ'ר' ניקסון, דר-משל, מכונה בספר טריקו (הנוכל) דיסטון; המטיף בלי גריי האם — הוא בילי קאפקיי (מתוק); ראש הפי.בי.אי. הרברט הובר — מר האון הא; שר המשפטים — מר מיצ' — מליש (המדושע);

גדילה הוציאה אותו לארוחת ערב חגיגית, חזרו השניים הייתה ומצאו אותו מלא באורי חים שחילו לבעל השימחה. בין האורחים היו שריהביטחון משה דיין, ראש עיריית ירושלים, דני קולק ופרופסור יגאל ידין שבידכו את יאנק. באותה מסיבה נשמעו גם בר-כות של הנשיא זלמן שזר ו-שרהחוק אבא אבן, למרות שהשניים לא נכחו במסיבה. איך זה? פשוט מאוד: מנהל הבימה גבריאל ציפריני, הידוע כחקיקן, נשא נאומי בר-כה כשהוא מחקה את שזר ואבן.

לפני למעלה משנה הציג הצייר הקפריסאי-יווני יורקו פקוטינוס את עבודותיו בי ביאנלה במצרים וזכה שם לי פרס ראשון. השבוע הוא פתח תערוכה בגלריה לים בתל-אביב. הביאה אותו לארץ בע-לת הגלריה, עמליה ארבע, שביקרה בקפריסין, ראתה ציור רים שלו, התרשמה לטובה ו-החליטה להביאו לארץ. יורקו, שהוא דמות ידועה באר-צו, היה אסיר פוליטי וישב

רחוב הפרנציסקני. לבעל-הבית שתי בנות, המבקרות בי גימנסיון. הצעירה שבהן היא סימפאטית מאוד, תמה, שובבה וטבעית בלי קורטוב של עי-שוי ומלאכותיות. שכה קשה למצוא בבנות דורנו... לפעמים יש לי חולשה אליה."

את אהבתו הגדולה בי יותר פגש בן-גוריון כשהיה בן 32. באמריקה הוא פגש אז את פולה מונבלי. אחד המכ-תבים ביוכרונות, הוא מכתב התנצלות על כי נאלץ לעזוב אותה כשהיא בהריון כדי להצי-טרף לגדוד ולצאת לחזית ארץ-ישראל: "את הקדושה שלי, המלאך הסובל המרתף סביב... הדבר הגדול ביותר שיכולתי לעשות עכשיו למענך הוא להיפרד ולהתנדב ללגיון, לעזוב אותך עם ילד שטרם נולד ולצאת לחזית. כי המע-שה הזה יקדש אהבתנו ויכשיר אושר חיינו."

פורש מפ"ם יעקב ריפתין, מנהיג "ברית הש-מאל", נסע מקיבוץ עין-שמר לת"א, ניצל את הזמן כדי לק-רוא מאמר בעל התשמר נשוא את הכותרת "היכן המפתחות לשלום?" כדרכו, סימן ריפתין את הקטעים העיקריים בעי-פיו, ורשם הערות בשוליים. בחורה שיבה לידו עקבה בי עניין אחרי מעשיו, ולבסוף שאלה בסקרנות: "האם כבר מצאת את המפתח לשלום?"

ביום הששי תמהו קוראי ידיעות אחרונות כשלא מצאו את מאמרה השבועי של זיוה יריב. פתרון התעמולה: גם זיוה וגם סיריבי קשת כת-בו מאמרים חריפים המערכת החליטה שזה יותר מדי, גנוה מאמרה של יריב.

מסיבת-הפתעה נערכה בשבוע שעבר לכבוד יום-הול-דתו של מנהל רשות הגנים ה-לאומיים אל"מ (מיל.) יעקב יאנק (יאנק) אחרי שאשתו

כנס הפיקוד העליון של צה"ל, לכבוד יום-הולדתו ה-85 של דויד בן-גוריון, עלה ביג' להשיב למברכו, כי שבידו ניירות. הוא התחיל קר-רא את נאומו מתוך הגייר, אר-לם אחריכך לא שב אליו יר-תר. רק כשסיים דבריו, לקח את ערימת הניירות, ואמר: "אני שמח מאוד שלא דיברתי הדברים שכתבתי כאן."

בנאומו חילק בן-גוריון את הציור הבא לרוון פולקה ברנאדוט, מי שהיה המתווך מטעם האו"ם במלחמת העצמ-אות: "ברנאדוט היה אדם הגון פחות או יותר — למרות ש-הוא לא אהב יהודים."

כשסיים בן-גוריון את דבריו, עמדו אנשי הפיקוד הי-עליון של צה"ל על רגליהם והמתינו עד שירד מעל הכמה בבית החייל. אבל ביג' לא הבין לשם מה עומדים פתאום האלופים ואלופי-המישנה, שאל את הרמטכ"ל חיים בר-לב שצמד לידו: "ובכן, גמרנו, אז למה הם לא הולכים?"

בספר הזכרונות שמו-ציא עכשיו דוד בן-גוריון, אין כמעט נימה אישית. רק בסי-פורים על תקופה מוקדמת בי-חיו של ביג'י, משתרבבים פה ושם וידוים אישיים, בהם מס-פר הזקן על אהבותיו: "עוד ילד הייתי, כבן שתי-עשרה, וכבר אהבתי... זה היה בלמדי איתה יחד בבית-הספר לממ-שלה... רכה היתה אז אהבתי כניצני ראשית-האיבי ותגדל במשך העת ותתלקח כשלהבת ובקיץ חזר נודע לי כי היא אוהבת אותי... ופתאום החליר-תני לפון באהבתי האם באמת הגני אוהב? השאלה הזאת לא נתנה לי מנוח כל הלילות. אר-לם בסוף באתי ליד הכרה כי אינני אוהב אותה..."

אהבה אחרת של ביג'י פרחה בורשה: "זה כשלושה חודשים העתקתי את מעוני ל-

מובל על כסא גלגלים במסדרונות בית-החולים הרסה, עלידי ירדו הבדון דודו דותן, לאחר שנפצע בשבוע שעבר בתאונת-דרכים ברחוב ארלוזורוב בתל-אביב. מני נפצע בעיקר בפניו ואפו נשבר בשלושה מקומות.

מני נפצע

(המשך מעמוד 10)

על בני־ישראל בצורה מוזרה: אם יש להם מועדון־לילה (וזאת אומרת, מקום ציבורי הפתוח בשעות הלילה) שיש בו אווירה, אז אין בו מה לשמוע. ואם, להמנא ליצול, יש קצת מה לשמוע, אין בו אווירה של מועדון־לילה.

מועדון התיאטרון החיפאי אינו יוצא מן הכלל, במובן זה. מצד אחד, בגלל שכנותו לתיאטרון העירוני, הוא סובל מיסודי־מצפון תרבותיים, ומכאן ה־דקוראציה הרשמית והצורה הדומה לאר לסינתונות רגיל, שרק במיקרה החליפו את כיסאותיו בשולחנות וכורסאות. מצד שני צריך בכל זאת להגיש בידור לילי, ומכאן — האפלה, חלק מסויים מן התוכנית, והמשקאות המוגשים באדיבות.

ואשר לתוכנית — יש בה אותו תיסכול עצמו. יעקב בורו מנחה ומספר בדיחות, בסיגנון של ערב בידור ישראלי־נייד (ופיר רושן — החלף את הבדיחה לפי מצב הרוח של כותרות היום). צביקה פיק מבלבל את החיפאים השמרניים בשערו־חיו הארוכות ובדמותו הדומה לישו, עד שכמעט והם שוכחים למחוא כפיים בגי־מוס. תוספת משלימה: זוג רקדנים בעירום, מצרפת, המגשישים מין שחרזאדה בלי בגי־דים. זה לא נועז, אבל מאחר ושני הגופים אסתטיים בהחלט, אין טענות.

ספרים

אוטוביוגרפיות של שחקני־קולנוע מפור־סמים אינן מעשה נדיר במיוחד. אוטוביו־גרפיה של כוכב קולנוע, שאינה מדברת כימעט על קולנוע, זה כבר לא מעשה של יומ־יום, ובכך הצליחה **שירלי מקליין** להיות שונה מן האחרים ב־ "Don't fall from the mountain" (אל תפלי מפסגת ההר) (נורטון, 1970).

שירלי מקליין, שחקנית אשר הפכה לדוגמה המושלמת של קומיקאית מטורפת בהוליווד, מספרת בסדר כרונולוגי מופתי, ובשפה שוטפת, את קורות חייה, החל מן הילדות בעיר־שדה קטנה בדרום ארצות־הברית, שם היא גדלה כבתו של מורה שמרן, יחד עם אחיה וארן (שם משפחתה ביטי, ואחיה הוא כמו־הכוכב של בוני וקליין). ילדות שהיתה כולה תחת סימן שיעורי הבאלט, אשר היוו את קשרה הראשון עם הבימה, דרך השנים הרות של שולית שחקנית בברודווי, אחר כך עלייתה לדרגת כוכבנית, ומאוחר יותר כוככת במלוא מובן המילה, בהוליווד.

אולם הקאריירה המקצועית שלה היא חלק קטן מתוך הספר. פה ושם אפשר למצוא כמה סקיצות שטחיות של דמויות, אשר ניקרו בדרכה (היצ'קוק, שביים את סרטה הראשון, מה קרה את הארי הכי נופית של סינדרה, שבעזרתה הפכה לכוכבת באחדים באו במרוצה) ודמות מוש־

שירלי מקליין

מצת אחת, זאת של המפיק האל וואליס, (המיק מאות סרטים ביניהם בקט ואן של אלף הימים, ולהבדיל סרטים של אלביס פרסלי).

הרבה יותר חשוב, בעיניה של שירלי מקליין, לתאר את משבריה הנפשיים, את נישואיה המזוהים לסטיב פארקר, מפיק הצגות התי בופן, ובעיקר את מיפגשיה עם המחאה הסוציאלית באמריקה, עם החיים הפרמיטיביים של אפריקה, ומעל הכל, עם המיסטיות של הפילוסופיה ה־בודהיסטית.

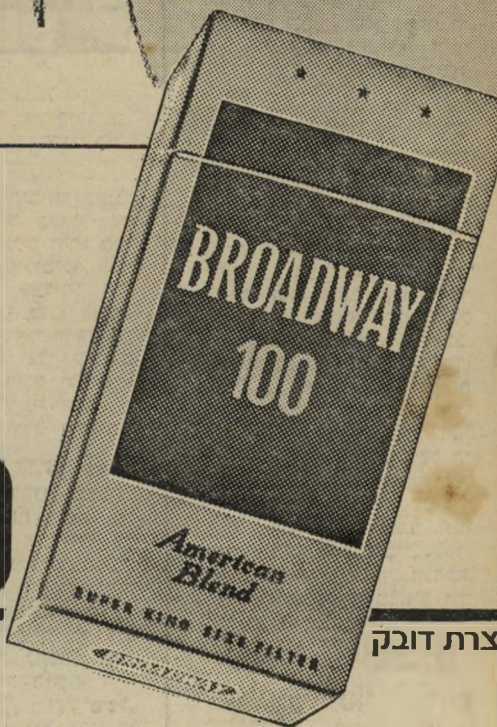

**נהגתי לעשן "תוצרת חוץ" ...
ואז ניסיתי ברודווי -**

**קעת זוהי סיגריתי - היא עצומה!
ונוסף לכל אני חוסכת.**

BROADWAY 100

איכות בינלאומית • תערוכת אמריקאית • סופר קינג-סייז-פילטר

צרת דובק

לייל הגנרלים

להן בשוק בעליפה ובכתב, לעשות להן נפשות, ללכד אוהדים למען הגשמתן, להי קים מפלגות, להתייצב לבחירות. הלוואי והיתה קיימת חברה איז ריאליזט, שבה היו רק הטובים והחכמים ואציליהנפש נמשכים אל המדינאות ואז העיתונאות. למרבה הצער אין חברה כזאת — לא בארץ ולא בעולם כולו.

לכן יש להזהר מפני הכללות — לכאן ולכאן. יש לשקול את דעתו של אדם — גם אם הוא אלוף, חבר-כנסת או עיתונאי — לפי רמתו של האיש, ולפי ערכה הסגולת של הדיעה.

ש נקודה אחת בוויכוח שלגביה כדאי להעיר הערה נפרדת — מפני שהיא נוגעת, לדעתי, לטעם הטוב.

אדוף (מיל) וייצמן

לאחרונה פשטה בארץ איני מציה שיש שימוש בתאורים.

מדוע חייב אדם לחתום על מאמר, אי להציג את עצמו בטלוויזיה, בתואר "פר-ספור" או "חבר-כנסת" או "אלוף" כש הוא מביע את דעתו על בעיות הביוב של רא-שון-לציון?

כשאני קורא מאמר על תור הזהב ב-ספרד, חשוב לי לדעת כי הכותב הוא פר-ספור לדברי ימי הביניים, כש פלוני מתווכח בטלוויזיה על סדרי הכנסת, כדאי להזכיר שהוא חבר-כנסת. כשהר"ר מוסר על הר-צאתו של פלוני על בעיות-בטחון, אין פסול בהגדרתו כאלף-ה-מיל).

אך כשכך הנ"ל מדברים על עניינים שאינם שייכים לתחום התמחותם, כשהם מוכרים ענייני כניות או כותבים מיכתב למע-רבת על מכת העכברים — איו משמעות יש להבלטת תואריהם, מלבד סנטימנט וזיגארי?

שמדובר על קצינים משוחררים, רג-י לה נקודה זו שבעתים. אהבנו את צה"ל, מפני שחסרו בו סממני המיליטריזם, הי ידועים לשימצה בחור"ל. כנראה לצבא עממי, צבא-העם, הצטיין בצניעות קולטניבית ור אישית, בגישה עניינית לתפקיד. הופעתם של אלופים משוחררים, המפריחים את תואריהם ככאלו נים צבעוניים, פוגעת בדמות צה"ל. היא מעוררת את הרשם שמתחילה להיווצר אצלנו כתיקצור נה, המתנשאת מעל דעם, התור בעת דעצמה זכויות-יתר.

כל מי שיש לו מנייה במוסד זה ששמו צה"ל (ומי אין לו?) מתקומם אינסטינק-טית נגד סממנים אלה. ואני בטוח ש-רוב אלופי-המילואים, אם יתנו את דעתם על כך, ישימו קץ למינהג חדש זה. מי שיש לו מה לומר, אינו זקוק לתואר (מיל). כדי לתת תוקף לדבריו, ומי שאין לו מה לומר, שום עליהתאנה של דרגה לא יסתיר את מעורבותו.

כיום עומדים מוד אדוף (מיל) מתי פלד, הפרופסור יהושע אריאלי, חבר-הכנסת אברהם עופר והעיר-תונאי עמוס קינן.

ומכיוון שלא ייתכן שכל אלה צודקים גם יחד, מסתבר כי רק חלק מן האלופים והפרופסורים והחברים והעיתונאים צודקים, והאחרים טועים.

מי צודק ומי טועה — הרי זה עניין של השקפה. בחברה דימוק-רטיית מחזיק הרוכ את דעתו של מי לקבל, וישפוט ההיסטוריון לאן הובילה הדיעה שנתקבלה.

יש אלופי-מיל) שאני קורא כל מילה היוצאת מתחת לעיטם, גם כשאני מסכים אף לאחת מהן. מפני שדרך מחשבתם רע-בנה, וכושר-מחשבתם רב.

ויש אלוף-מיל) שנוק מתפקידו הב-כיר אחרי שרשרת של ביזיונות מפוארים, והמהלך מאז אימים על הארץ והעולם כהוגה-דיעות מדופלם. פעם, אחרי הרצאה בה ציטט מאה ואחד ספרים מקצועיים, הטיב לו ידידי (שלא היה אפילו סגן-טוראי-בלתי-מוסמך): "התרשמתי עמוקות מהיקף ידיעותיך, אך אין צורך במאו-

אדוף (מיל) הרצוג

ואחד ספרים כדי להגיע למסקנה שאליה הגעת. יש מצחצח-יגעליים בכיכר מוגרבי שתגיעו לאותה מסקנה.

י ד כאן — לגבי טענות העיתונאים כלפי האלופים, מה ביחס לטענות האלופים כלפי העיתונאים?

אחד האלופים-מיל) השיב על התקפת העיתונאים בחריפות קיצונית. הוא הזכיר את העובדה שאין אדם זקוק לשום תואר או רשיון כדי לעסוק בעיתונאות. מכל בעלי המקצועות החופשיים — רופאים, מהנד-סים, עורכי-דין, רואי-חשבון, רוקחים, מר-רים — העתונאים הם היחידים המשוה-רים מחובת השכלה פורמלית.

ונשאלת השאלה: האם זה סביר? האם אין יכולתו של העיתונאי להזיק, להשפיע, לרעה, להרעיל נשמות, עולה על זו של חברי המקצועות האחרים?

שאלה סבירה, לכאורה. אך כי-פי רבת מיסודה.

אילו העז אותו אלוף להמשלך בדרך מחשבתו (כפי שעשה בלי סי-ק, בשקט) היה מגיע לשאלה הבאה: י"ל מי שעולה בכוח ההרס שלו אף על העיתונאי — הפו-ליטיקאי המקצועי, חבר-הכנסת, השר, איך זה יתכן שאין שום תהליך של השכלה בחינה-הרשאה-תעו"ה לפוליטיקאים, אנשים המחליטים על ח-י-הם ומותם של מיליונים? **מחשבה זו מובילה בהכרח ל-דיקטטורה או לאוליגרכיה — ממשטר בו מתיר מישהו לזוותרו על פיקו-ענייני-ציבור, בפירסום-דיעות, באיסוף-מידע.**

החברנו הדימוקרטית מבוססת על הי-חופש המוחלט של כל אדם לעסוק בענייני-ציבור, להציג את ידיעותיו, להטיף

רית — שדום או שטחים? פלוני, שהוא מומחה גדול ללוחמת ש-ר יון, יכול לטעון שבתור טאנקיסט יש לו מה לומר גם בשאלה זו. כאיש-השריון, הוא יכול לומר שמבחינת האינטרס המ-צומצם של גייסות-השריון עדיף קו א' על קו ב'.

זה אחד הגורמים — אחד מרבים-רבים — שיש לקחתם בחשבון כשמדובר על הסדר-שלום. אך יש לפחות מאה גורמים אחרים, מהם חשובים יותר לאי-ערור, ש-יש להביאם בחשבון באותו מעמד. בוויכוח הגדול על סיפוח השטחים, על הסדר-שלום, על סיכוני המלחמה והשלום, חשובה דעתו של כלכלן, המבין את הי-מיגבלות הכלכליות של המשק הלאומי, לא פחות מדעתו של התותחן, המחשב טווחיירי, קולו של הדיפלומט, הבקי ב-מערכת יחסי-החוזן של המדינה, צריך להישמע יחד עם קולו של איש חיל-הים, המשקיף על הבעייה מבעד לפריס-קופ של צוללת.

הבעייה היא שכמה אדופי-מיל) מתיימרים, כך נדמה, להיות בעלי איצטלה של סמכות לא בתו-קף התמחותם המיקצועית המצומצ-מת, אלא בתוקף עצם היותם קצינים משוחררים. הם סבורים כי התואר (מיל) מקנה להם חוכמה עיקרית אוטומטית בכך עניין.

בוה הם נמצאים בחברה טובה. יש פרו-סורים המאמינים כי התואר פרופ' — למיקרוביולוגיה או לשפות אינדוראירור-סיות עתיקות — מקנה חוכמה אוטומטית

אדוף (מיל) עמית

בעניינים לאומיים, עסקני-מפלגות, שהגיעו לכנסת בזכות הצטיינותם באינטריגות סיעתיות או סבלנותם העילאית כאלפי אסירות מפלגתיות, סבורים שידח עם הי-תואר ח"כ וכו במנת-עודף של הבנה מד-י-נית-איסטראטגית, ועל כולם עולים, כמו-כן, העיתונאים, המשוכנעים בעליונותם הי-אינטלקטואלית המוחלטת על אלופים, פרו-סורים וח"כים גם יחד. בזכות יכולתם לנסח דברים בצורה מושכת, או להשיג מידע ביעילות, הם מפקי-פקות.

ה חייד המקצועי הוא איש-מקצוע — טוב, רע או בינוני. כשם שיש פרו-סורים, חברי-כנסת, עיתונאים וכלכלנים טובים, רעים ובינוניים.

אילו היתה ההתמחות הצבאית מקנה חוכמה עילאית, כי אז היו כל האלופים-מיל) צריכים להינבא בשפה אחת. אולם הקצינים המשוחררים חלוקים בדיעותיהם מן הקצה אל הקצה, כשם שמחולקים ב-י גם לבין עצמם הפרופסורים, הח"כים, הי-עיתונאים וכל שאר בני-התמותה. **אדוף (מיל) עזר וייצמן, הפרוי-פסור יובל נאמן, חבר-הכנסת אי-סר הראק, העיתונאי הרצל רוזני**

ר "דרבי" הגדול בין קבוצת אלופי-ה(מיל) ובין גיבחרת העיתונאים היה, בלי ספק, האירוע הספורטאי הגדול ביותר של השבועות האחרונים, מחוץ לבית-המישפט.

קבוצת ה(מיל) הופיע בהרכב מלא ו-מרתק, וכללה דמויות שמוה זמן רב לא שיקחו בידח: עזר וייצמן (מיל), כחלוץ ימני, מתי פלד (מיל), כחלוץ שמאלי, ויויאן הרצוג (מיל), באמצע, וכהנה וכהנה מלפנים ומאחור, סגן-מיל) ותת-מיל) ו-מיל) (מיל).

גם גיבחרת אבירי-העט הצטיינה בהרכב ססגוני ומפתיע: שבתי טבת, סילבי קשת, פרשנים, כתבים מיוחדים, חוגים מדיניים, ומדליפים למיניהם.

העיתונאים פתחו בהתקפה. הם טענו שאלופי-ה(מיל),

הם שחצנים, בורים, פרימיה-דונות, בעלי-מלאכה משוחררים. האלופים נהגו כפי שלמדו בפר"מ — המתינו עד שכוח-המחץ של המיתקפה נחלש, ואז עברו להתקפת-נגד והבקיעו את מערך האויב.

הם טענו שהעיתונאים הם עמי-ארצות, כסילים, חסרי-אחריות, ידועים-מעט-על-שום-דבר, כושלים מקצועיים שלא עברו מעולם לא בחינה או קורס.

כל צד הנחית מכות נאמנות על יריבו, אך לא הושגה הכרעה.

י נדמה שבויכוח זה שני הצדדים צודקים, ואולי יותר נכון לומר ששני הצדדים אינם צודקים. **בוודאי אין למסד בסיסונות את זכותם של אלופים משוחררים להביע דיעות על ענייני חוץ וכי-טחון.**

אמנם אמר קלמאנסו שהמלחמה היא עניין רציני מדי, מכדי להשאירו בידי הגנרלים. אולם אפילו קלמאנסו המיסכן, שסחב על גבו קופת שרצים של גנרלים צרפתיים בלתי-מוכשרים, לא טען כי אין לשמוע דעת גנרלים על ענייני מלחמה.

לאלופים שהשתתפו בישיבות מטכ"ל, או שהתמחו בסוגים של לוחמה וכלי-נשק, בוודאי יש נסיון המאפשר להם לא פוע לתרום תרומה עניינית לוויכוח. יש מישקל רב לדבריו של אלוף (מיל) מתי פלד על מערכות ביצורים ותפיסות איסטרא-טגיות, ולא הייתי מיעץ לאיש לזלזל ב-דבריו של אלוף (מיל) עזר וייצמן על נתוני הלוחמה האווירית.

מכיוון שכך ויכוח מדיני בארץ מושפע ענייני גורמים צבאיים, יש לקדם בכרחה את העובדה שמים-פר ניכר של אלופים משוחררים מסוגלים עתה להשתתף באופן חופשי בוויכוח, אישי-איש לפי הש-קפתו הפרטית.

העדרם של אלופים משוחררים בולט בכנסת, ובייחוד בוועדת-החוק-הביטחון. והי אחת הסיבות לחוסר ויכוח ופיקוח פרלמנטרי ממש על תפיסות-הביטחון הי-ענק, במציאות של ישראל, דרוש אלוף כדי לקצץ את כנפי הביובות של מערכת הביטחון.

יהיה זה חותך יהלום, ואדוף חותך תקציבו של אדוף.

ש מישקל לדעתם של רופאים על ענייני רפואה, של מהנדסים על ענייני הנדסה, של אלופים על ענייני צבא.

השאלה היא: איזה מישקל יש לדעתם של אלופים כאשר הם יוצגים אים מן התחום הצר של התמחותם המיקצועית?

למשל, כשהם משתתפים בווי-כוח הגדול על הברירה ההיסטו-

כפירה במצודה

יהיו הטענות הציבוריות אשר יהיו נגד הוצאה של 17,121,000 לירות מתקציב הביטחון על הקמתה של מצודת-כפיר ב"שטחים" — דבר אחד לפחות חייבים להגיד בזכותה של השקעה מדהימה זו: בתולדות המדינה תירשם מצודת-כפיר כי ציון דרך היסטורי, המסמן את התפנית הראשונה ביחסו של האזרח לקדושת נושא הביטחון.

זו הפעם הראשונה שספקותיהם של יחידים — אשר כפרו תמיד בסיסמה הרקדושה "אין ברירה!" שנועדה להצדיק את כל מעשיה ומחלליה המדיניים והבטחוניים של הממשלה — הפכו לנחלת רבים במדינה.

לפתע החלו להישמע בציבור שאלות מטרידות שעד כה רק "עוכרי ישראל" ו"אויבי המדינה" העזו להעלות על הדעת. האמנם חייבת המדינה להוציא 25% מן התוצר הלאומי על ענייני ביטחון, או אולי יש אפי' שירות לקיצוץ כלשהו בתקציב ענק זה?

הייתכן שגם במשרד-הביטחון קיים ביובז, כמו בשאר משרדי הממשלה?

האם קיים במדינה גוף בלתי-לתי, ה"פוקח עין על הוצאות משרד הביטחון" (אני מבין שחלק מהוצאות משרד-הביטחון חסוי אפילו מעיניו של מבקר-המדינה).

האם ועדת-הכספים מאשרת הוצאות ביטחוניות לאחר ששמעה חוות-דעת של מומחי ביטחון "בלתי-לתיים" (שאינם נמנים על צוות עובדי משרד הביטחון, ואינם משרתים בצה"ל), או שהיא מסתפקת בחוות-דעתם המיקצועית של האינטרסנים שים בלבד?

האם נועץ שרה-האוצר ברמטכ"לים — שעבר ובאלופי מילואים, לפני שהוא מאשר את תקציב-הביטחון המוגש לו על-ידי שר הביטחון, או שהוא מקבל את תביעותיו כחורה מסיני, שאין לערער עליה? האם הוצאות הביטחון הן פועל יוצא של מדיניות הממשלה או להיפך?

שר-האוצר — ויהיה זה גאון כאשר יהיה — שאינו נעזר ביועצים טכניים אובייקטיביים, אינו יכול להציע קיצוצים בשטחים ספציפיים, וחייב להסתפק בתביעה כללית ובבלתי-מוגדרת לקיצוצים בתקציב המישרד. עובדה זו מאפשרת לשר-הביטחון להציג לפני הציבור את תביעתו של ה"אוצר" כתביעה לקיצוצים בשטחים חיוניים, העלולים לסכן את עצם קיומה של המדינה. אילו ביקש שרה-האוצר את חוות-דעתם על תקציב-הביטחון של מומחי ביטחון כמו האלופים עזר וייצמן, ישראל טל, ישעיהו גביש, מתתיהו סלר, עוזי גריקס ואחרים, שאינם נתונים עוד למרר-תו של שרה-הביטחון — לא מן הנמנע ש"היה מצליח להצביע על סעיפים שונים בתקציב, אותם ניתן לקצץ, מבלי לפגוע בביטחון המדינה ומבלי שייאלץ לעמוד מבחינה ציבורית במצב של התגוננות.

הסודיות המונעת דיון ציבורי בפרטי תקציב-הביטחון עלולה לשמש כיסוי גם להוצאות מייתרות, אלא אם כן נעזר שרה-האוצר במומחים משלו, המוסמכים מבחינה מיקצועית לדון בפרטים, מבלי שאיום הסודיות הקדושה יבלום את פיהם.

מומחים כאלה, למשל, אילו נועצו בהם לפני שנועד הכספים אישרה אוטומטית הוצאה של 17 מיליון לירות על הקמתה

של מצודת-כפיר, יכולים היו להשמיע נימוקים נגד השקעה תמוהה זו. בהשקעה של 3 מיליון לירות בלבד, יכולים היו מומחים אלה להגיד, ניתן לייעל ולשפר את בסיסה הקודם של היחידה, ולחסוך על-ידי כך למדינה 8,591,000 לירות (ה) אומדן המקורי של הוצאות הקמת המצודה היה 11,591,000 לירות). הם יכולים היו גם להציע את הקמת המצודה מיספר קילומטרים מערבה, בשטחה של ישראל הקטנה, כדי שבבוא היום, אם וכאשר יחתמו הסכמי-שלום עם הערבים תמורת החזרתם של השטחים הכבושים, נוכל ל"הפוך את המצודה למלון מרום אר, או לפחות לבית-כלא לאנשי שי החברה הגבוהה.

גם מי שאינו מומחה לענייני-ביטחון יכול אולי להעיר שלא היה כל הכרח להוציא 600,000 ל"על ציפוי המצודה באבן, גם אם זו היתה תביעתה של הוועדה המחוזית לבניין ערים. ממתי צה"ל מתרגש מתביעתו תיהם של גופים אחרים? ה"אחראי להקמת המצודה יכול היה להגיד לאותה ועדה: אל תבלבלו את המוח. אני לא אבזבז את כספיו של משלם-המיסים על טיפול קוסמטי במיבנה תכליתי, העלול יום אחד להימסר לידי הערבים.

חוץ מזה קשה להגדיר את עצם ישיבתנו בשטחים כעובדה אסתטית, ומבחינה זו, לפחות, ארכיטקטורה "ברוטאלי" כפי ש"מכנים את הבנייה בבטון חשוף, מבטא בצורה הרבה יותר נאמנה את יעודה של המצודה.

ההסבר של מפקדי המצודה, לפיו כוסו במלואן ההוצאות האמנותיות (אחד הפסי לים בלבד עלה כ-100,000 ל"מ) מכספי תרומות, אינו מצדיק עדיין בזבוז סכומים ענקיים על קישוטים בלתי-הכרחיים. לפי אותו הגיון, יכול היה אלוף פיקוד המרכז להצדיק הקמתם של בריכת-שחייה, סארי נה, דיסקוטק ומיגרסקר. אני בטוח ש"הוא היה מוצא תורמים למטרות אלה, מבין הקבלנים הזוכים בעבודות עפר וביצורים ללא מיכר.

אין לי מושג כמה חדרים נוספים אפשר היה להקים בכוסם שהוצא על הפסלים והקישוטים ה"אמנותיים", ולמנוע על-ידי כך מגוריהן של שמונה בנות בחדר אחד ובמיטות של שתי קומות, אך אין לי ספק גם שהתורמים הנדיבים לא היו צועקים עגוואלד, אילו העמיד האלוף זאבי את כספם לרשות משרד-הביטחון או אפילו הוועד למען החייל, כדי שיוכלו לרכוש בו רבע פאנטום, הליקופטר אחד או מכשירי רדיו, טלוויזיה וספרים עבור חיילים, שלא נפלה בחלקם הזכות לשרת בארמונו של נציב-ההודעה.

אך, כאמור, אם הקמתה של המצודה תרמה משהו לפקידת עיניו של הציבור, אם הוויכוח הפומבי, שנתעורר עקב כך, יתרום לקיצוצים בתקציב-הביטחון ויביא לידי חיסכון, הרי ההוצאה של 17 מיליון ל"על מיבנה מיותר בהחלט תצדיק את עצמה. בעניין זה נוקט אני בכלל המוסרי האומר שיש הצדקה לביזבזם של מיליון ג'ים רק כאשר כספים אלה תורמים למניעת ביזבזם של מיליונים רבים יותר, בדיוק כפי שהקרבנות של חיי-אדם מוצדקת רק כאשר אנו מאמינים שמותם יקצר את ה"מלחמה, ימנע מאיתנו קורבנות רבים יור.

הפרטים על הקמתה של מצודת-כפיר בשטחים. אתה באמת חושב שבממשלה יושבים מטומטמים? אתה חושב שבמיקרה או בטעות הקימו את המצודה בשטחים? אתה לא מבין שהכל מתוכנן ומכוון?

קודם כל, הוכיחה בכך הממשלה שהיא לא מעלה על דעתה אפילו להחזיר את השטחים למישהו. דיבורים על "משאומתן ללא תנאים מוקדמים" לחור ומעשים לחור. המדיניות היחידה שהממשלה מאמינה בה היא: קביעת עובדות. מצודה סה, מצודה שם — אדמה נגאלת. ההשקעה כדאית מכל הבחינות.

אם וכאשר לא יהיה מנוס מלנהל משאומתן עם הערבים על החזרת שטחים תמורת הסכמי-שלום, אנחנו נתבע ששטח המצודה (המצודות?) יהיה קשור למדינת-ישראל על-ידי רצועה של רצף טריטוריאלי. אחרי הכל, המצודה היא שלנו. השקענו בה הרבה כסף ועמל, ולא נוכל בשום פנים לוותר עליה. גם אם הערבים לא יסכימו לתביעתנו, נוכל להתדיין איתם במשך חודשים רבים על נקודה זו. בינתיים נקבע עובדות נוספות בשטחים, שעליהם נתדיין כאשר נגיע סוף-סוף לאיזה הסדר בעניין מצודת-כפיר. (אולי היא תישאר מובלעת ישראלית בתוך שטח ערבי, ואחת לשבוע נסע אליה בשיירות, כמו אל ה"הר-הצופים).

אם הערבים לא יסכימו גם לסידור הנאה הזה, לא תהיה לנו ברירה אלא לתבוע מהם את מלוא מחיר הקמתה. אתה לא מבין שלצורך כך בלבד נופחו החשבונות לסכום הפנטסטי של 17,121,000 לירות? הממשלה עשתה כאן את התרגיל שכל בעל-דירה עושה לפני שהוא מציע את דירתו למכירה. ציפוי אבן, פאנלים של עץ, חרסינה צבעונית, טאפטים, צביעה — בקיצור: קוסמטיקה.

הרי כולם יודעים שהקמת המצודה לא עלתה יותר משניים-שלושה מיליון לירות. הארכיטקטים והקבלנים עבדו חניגם, תמורת הבטחה שיוכזו בעבודות אחרות בתשלום מלא. הבנייה בוצעה על-ידי פועלים מהשטחים, בשכר-עבודה נמוך. החומרים לא עלו גרוש. חסר אבנים מסותות בשטחים? מהאבנים של המיבנים שפוצצו על-ידי כוחות הביטחון אפשר להקים עוד עשר מצודות. האבנים, אני משער, עבדו במיטגרת שירות המילואים שלהם, ואפילו האריות התנדבו לשרת בבסיס. תמורת חבלן או שניים שיושלכו לגוב שלהם מדי שבוע.

מובן שאת העובדות האלה אי-אפשר היה לפרסם בציבור, משום שהן היו פוגעות בכוח המיקוח שלנו, בשעת ניהול המשאומתן לשלום. אבל אינליגנט כמורך צריך היה להבין מה מסתתר מאחורי המיספרים, ולא להיסחף עם ההמון, המאשים את צה"ל בביזבז-כביכול של כספי משלם-המיסים.

סמוך על צה"ל והממשלה, הם חשבו על הכל!

מציאה גדולה

אות הבחירות 5 דקות אחרי התחלתן. בבחירות-המועצות, למשל, כאשר מערכת הבחירות מתנהלת כהלכה, ידועות כבר התוצאות כ"24 שעות לפני הבחירות. אפילו ארצות בלתי-מפותחות, כמו מצ"ר וסוריה, עברו מומן את ההישג של שוודיה, וזה מבלי להיזדקק לעזרתם של מחשבים אלקטרוניים. גורלו של סאדאת היה רע ומר, לולא ידע בוודאות של 99.9% את תוצאות הבחירות לפני עריכתן.

קראתי בעיתונים שהבחירות הבאות לפרלמנט השוודי ייערכו בעזרת מחשבים אלקטרוניים, ושהתוצאות הודאיות יתבררו תוך עשר דקות אחרי הבחירות. העיתון הקדיש לידעה הזו כותרת שמנה, כאילו שמי יודע איזה הישג מדעי מהפכני הושג כאן. זה ממש גנות!

בעולם הסוציאליסטי, שהשיגו המדעיים עולים לאין-ערוך על ההישגים המדעיים של העולם-החופשי-כביכול, ידועות תוצ"ר

המוות ממשיך להשתלם!

הביע את השתתפותו בצער מיטיבו ומר שיעזר הפינאנסי.

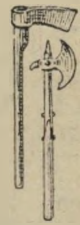
מה לא היה שם, בהפגנה המחרידה הזו של גסות-רוח, הגובלת בשחיתות ציבורית? שוקולד ליבר ועלית, בסקוטיס של פרימן, נס קפה, סוכר סוגה, יתלומים מהבורסה, צינורות פלדה, שמן סאלאט של עץ-היות, נפט, שיכונים, מכשירים אלקטרוניים, מכשירים, דלק מבתי-הזיקוק, מיץ עסיס, צמיגים, גלילינייר מחדרה, פוסט פאטים מיס-המלח ומיץ עגבניות על מפות שולחן לבנות של "אתא" — להקיא ממש מסעדות החננים הזאת!

לא מנתי את מודעות-האבל, שהתפרסמו בעיתונים לאחר פטירתו של שמעון בן-רצו ז"ל, אבל ביומנים הראשונים לאחר פטירתה של רעיית שרה-האוצר הגיע שטח מודעות-האבל, שפורסמו ב"הארץ", ל"1007 אינטש מרובעים, שהכניסו לעיתון כ-20,000 ל"ר.

מי לא היה בפסטיבל המאקאברי הזה? כל מיסעל כלכלי ותעשייתי, שרה-האוצר תמך בהקמתו, ערב להתחייבויותיו הכס"פיות. העניק לו הלוואות ומענקים — נוכח בהפגנת ההזדהות. כל מיסעל מאושר

עצות מסוכנות

המודהים עם מאבקם יהיו מר כנים להצטרף אליהם ליום-עבורי דה כוה, ונתתי עצמי דוגמה. הסניף התלאביבי של הפני תרים השוחרים קיבל את ה"עצה המטופשת שלי ברצינות ולא היתה לי ברירה אלא לצאת איתם ליום קטיפי אשכוליות ב"קיצוץ איל. פעם שנייה אני אחשוב טוב-יטוב לפני שאציע למישהו רעיון, שביצועו תלוי גם בי!

אילו הייתי יודע שמישהו מתייחס ברצינות לעצות, אותן אני מציע כאן מדי שבוע — הייתי שוקל בזהירות רבה כל מילה היוצאת מתוך מכונת הכתיבה שלי. לפני שבועות מיספר, למשל, הצעתי לפנתרים השחורים ש"ייצאו ליום-עבודה במשקים, ויקדישו את השכר לפעולות הסברה, במקום לשגור תר"ר מות מגדבנים. כתבתי שרבים

המערך נוסע ב"פנמיאק" - ולא נותן לנו טרמפי!

אומץ-לב אורחי אינו תכונה נפוצה בי יותר בישראל של שנת 1971. תכונה זו נדירה עוד יותר בקרב עובדי המנגנון הרמטלי, שכל גילוי חריג עלול לסכן את פרנסתם ועתידם.

משום כך היה המעשה שעשה השבוע הקריין ועורך חדשות הוץ של הטלוויזיה הישראלית, מעשה אמיץ ויוצא-דופן.

כותבי-מאמרים ידעו, יאיר אלוני היה הקריין והעורך של אותו שידור חריג בטלוויזיה, בו הוצגו לפני שבועיים

עורך חדשות אלוני
"חוסר מוסר והגינות"

נשים פלסטיניות בשכם, שיצאו בהאשמת מות חמורות מאוד נגד שלטונות בית-הכלא באשקלון בו פרצה כמה ימים קודם לכן מרידה.

שידור הקטע עורר סערת רוחות. ביחוד בין חברי הוועד המנהל של רשות-השדרה, שטענו כי פירסום דברים מעין אלה מהווה הסתה אנטי-ישראלית.

שום תלונה רשמית לא הגיעה לעובדי הטלוויזיה. רק חרושת השמועות עלומות השם החלה לפעול. יאיר אלוני לא שתק. הוא פירסם בהארץ מאמר תחום בשמו: בו יצא בגלוי נגד חברי הוועד המנהל, מתוך ידיעה שהוא מסכן בכך את מעמדו.

כלפי חברי הוועד-המנהל של רשות השידור התריס אלוני: "בוועד-המנהל של רשות-השידור רק עתונאי אחד, כמה כותבי-מאמרים-לחץ, אף לא איש רדיו וטל-וויזיה. אף אין הם צריכים להיות כאלה. מכל מלמדי השכלתי ורכשתי תורה. מרבית ת' אלה — רק חוסר מוסר."

לקראת עימות. התגובות על פירסום מאמרו החריף של אלוני לא אחרו לבוא. הוועד-המנהל של הרשות, שהואשם על ידי אלוני בחוסר הגינות ובהעדר מוסר, המליץ להעמידו לדין משמעתי בשל עבירה על סדרי המשמעת, תוך הטלת ספק במהימנותם של עובדי הטלוויזיה האחרים שנתנו גיבוי לאלוני.

אותה שעה נודע על תוכנית למנות עורך מיוחד למנכ"ל הרשות לענייני חדר שות, הצעה שהיה בה הבעת א-אמון לי מנהל מחלקת-החדשות דן שילון ומינוי קומיסאר מעליו.

בתחילת השבוע היתה הסערה רק בי ראשיתה. היא התגלגלה לקראת עימות גלוי בין הקומיסארים המנהלים את הרשות הטלוויזיה לבין עובדיה. יהיו אשר יהיו תוצאות מאבק זה, איש אחד כבר ניצח בו: יאיר אלוני, שהתגלה כאיש אמיץ.

כתוצאה מכך הודיע דן שילון על התי פטרונו מתפקידו כמנהל מחלקת החדשות. עובדי הטלוויזיה עסקו בהתחממה על עצור מה, לפיה מסתבר, כי רובם ככולם מזדהים עם הדברים שפירסם אלוני בהארץ.

אפילו הממונה החדש על הטלוויזיה, ישעיהו תדמור, שרק זה עתה נכנס לתפקידו, גילה נטייה לעמוד לצד עובדי הרשות הטלוויזיה.

מאחורי הקלעים של התסיסה במפלגת העבודה

גם דור הביניים

רוצה לשלוח!

כמו מאיר עמית, עוזי נרקיס, ומורליה בראון, מועידים כחברי כנסת. שורה ארוכה של אישים נוספים, בהם אישי כלכלה וכספים ופרופסורים צעירים באוניברסיטאות, מועמדת לשבץ מקומות רבים שיתפנו ברשימת העבודה לכנסת הבאה, כשיחלקם הם מועמדים פוטנציאליים לממשלות הבאות.

יותר משהוא פוגע בזקני המפלגה, היחולכים ומשלימים עם העובדה שעליהם

אליאב לפני מספר חודשים, הצביעו על זרם תתי-קרקעי המתחיל לגלוש במפלגת העבודה.

יודעידבר צירפו אחת לאחת, קישרו את התמרדותו הפתאומית של אות, למי-נויו החדש של מזכיר חברת העובדים, אשר ידלין כמנהלו הכללי של השבועון, והפסיס הצטרף לתמונה מעניינת.

דור הביניים של מפלגת העבודה, זה

שעת האפיה טרם הגיעה, אבל כמו בבצק שמרים טוב, מתחיל גם משהו במפלגת העבודה לתסוס ולהתנפח. שתי תופעות, שוליות לכאורה, שהתחילו השבוע, בישרו על חזית בלתי צפויה, העלולה להתייצב מול מנהיגי מפלגת העבודה. שעה שאלה יתחילו בבישול ובאפיה של רשימת המועמדים לכנסת ולממשלה הבאה, אחת מתופעות אלה היתה החופשה הארוכה, שנטל לעצמו לפתע סגן שרי-התינוק, אהרון ידלין מתפקידו הרשמי, כדי לעבוד בקיבוץ. הנימוק הישמי לחופשה, שכאלו נועדה לשמור על הקשר עם חבריו בקיבוץ, ושכאלו תוכננה מזמן, לא שיכנע איש. שכן עוד לפני מספר חודשים היה ידלין מוכן לקחת על עצמו את תיק מנכ"ל מפלגת העבודה, שהיה מעסיק אותו עד לבחירות, הרבה יותר מתפקידו הנוכחי כסגן-שר. החופשה השניה, הראויה לתשומת-לב, היתה הפירסום הפתאומי לו זכה לפתע השבועון הקיקיוני של מפלגת העבודה, אות.

כל מפלגה אחרת היתה מתביישת בכתביעת מעין זו, העלוב מבחינה עתור-נאית ורעיונית, מודפס ב-4000 עותקים ונפוץ ברבע מכמות זו, כשבמכירה חופשית בקיוסקים נמכרים פחות ממאה עותקים. אבל מפלגת העבודה אינה יכולה להרשות לעצמה להתקיים בלי שבועון. אחרי שסגרה את הפועל הצעיר, הסכימה להפסיד כ-400 אלף ל"י בשנה בהוצאת אות. ב-25 גליונותיו הראשונים כבר הפי

דודנים אהרון ואשר ידלין
שבועון תוקפני

לפנות את מקומותיהם, פוגע תהליך זה באנשי דור הביניים. מסתבר להם, כי למרות האמון שרוכשת להם ההנהגה, אינו חושב ברצינות לשתפם בעוגת השלטון הממשי. נוח לשליטי המפלגה, ונחשט ספיר בראשם, שהם יושבים בעמדות מפתח כשתמיכתם בהנהגה מובטחת, אבל אין חושבים לקדםם בסולם השלטוני.

על רקע זה הולכת ומתבשלת תסיסה והתארגנות. פרישתו של ליובה אליאב אחרי שלא הובטח לו שרות בממשלה; פרישתו של אהרון ידלין אחרי שלא זכה בתפקיד המנכ"ל, שהיה צריך להיות גם עבורו קריסת-פנייה לשרות; תוקפנותו של אות — כל אלה הם סימנים ראשונים לתהליך ההתארגנות של דור הביניים לקראת הקרב על השלטון.

מזכיר לשעבר אליאב וח"כ אברהם עופר
צרות להנהגה

קבוצת

לחץ

קבוצה איננה הומוגנית ועדיין אינה מאורגנת. ללא ספק יצטרפו אליה גם בני דור הביניים מקרב סיעות אחרות במפלגת העבודה, הרואים עצמם מקופחים. כמה מראשי רפ"י לשעבר, שנידחקו לקרן זוית, כמה מעסקני אחדות העבודה, שהקרקע נשמטת מתחת לרגליהם, ואפילו אישים הנמצאים עתה בי צמרת, אך חוששים לעתידם, כמו שרי-המשטרה שלמה הילל — כל אלה עשויים להתארגן לקבוצת לחץ חזקה מאוד, הי עלולה עוד לגרום הרבה צרות למפלגת העבודה.

הם אינם מוכנים שמנהיגים חדשים ויצעירים, שצצו בין לילה, ידחקו לראש התור, לפניהם.

שעוד לפני מספר שנים כונה בשם צעירי מפא"י, מתחיל להתארגן לקראת הקרב על השלטון. צעירים קשישים אלה, עליהם נמנים הדודנים אהרון ואשר ידלין; ח"כ אברהם עופר שהוא גם מנכ"ל שיכון עובדים; ליובה אליאב, דוד שחם ועוד שורה ארוכה של עסקנים, "צעירים-ותי-קים", שרובם ככולם נבנו בשעת הפילוג במפא"י, כאשר לא הצטרפו לרפ"י ונישאו נאמנים להנהגה הוותיקה — צעירי אלה חוששים לעתידם.

הסתבר להם בחודשים האחרונים כי הצמרת מתכוונת לדלג עליהם בקרב המתקרב ובא על המשך השלטון. שליטי העבודה רוצים בתדמית חדשה למפלגה, מטפחים אנשים שמעולם לא היו עסקנים מפלגתיים. את חיים ברילב ויצחק רבין רוצים לדחוף לממשלה. קציני מילואים

סיד אות את 200 אלף הלירות הראשונות. מבלי להצדיק את קיומו. לפתע הוא החל לעשות צרות (ראה במדינה).

אות גילה אותות חיים של עיתון, החל לתקוף ולבקר, בעיקר את המימסד ואנשי המפלגה השלטת. עורכו, דוד שחם (48), שעשה מספיק כסף בעסקי פירסום כדי שיוכל להתמסר לקאריירה פוליטית, החל לוחם על זכות הביקורת שלו, וזה לפירי-סומת בעיתונות ובטלוויזיה כמארטיר חדש.

הקרב

על השלטון

שתי תופעות אלה, בצירוף התי פטרונו של מנכ"ל העבודה ליובה

הכתרון לא יחכה!

הרוב הגדול של המנהיגים הביעו בגלוי את דעתם שהפתרון הסביר היחיד הוא הקמת מדינה פלסטינית עצמאית בגדה המערבית ובצפון-מזרח, שתבוא בקשרי שלום עם ישראל. אבנרי סיכם את הדו"ח שלו בדרישה להעניק מיד חופש פוליטי לתושבי השטחים המוחזקים, כדי לזרז תהליכים אלה, למען השלום.

למחרת פורסם דו"ח זה, הגיב עליו "הארץ" במאמר ראשי, בו לא פסד את עצם רעיון הפתרון הפלסטיני, אך טען כי עדיין מוקדם מדי להעניק חרות פעולה פוליטית בשטחים המוחזקים. בין השאר היעדרה הטענה כי הנכונות לשלום, השוררת כעת בגדה המערבית, היא תוצאה הכיבוש הישראלי, ולכן המשך הכיבוש יגביר נכונות זו. במאמר זה, מתווכח אורי אבנרי עם טענה זו.

מאת אורי אבנרי

בימי הגיהסוכות נפגשו ממשלות של תנועת העולם הזה — כוח חדש עם מנהיגי העם הפלסטיני בגדה המערבית. הפגישות, שנמשכו כמה ימים, הקיפו את כל מנהיגי-הציבור העיקריים בגדה, על מנת לדעת את דעתם. נדונו בהן בהרחבה, תוך אמון הדדי מלא, הדרכים להשגת שלום ישראלי-פלסטיני.

אורי אבנרי מסר דו"ח מפורט על פגישות אלה בכתבה שפורסמה ב"הארץ". הוא קבע כי כל מנהיגי הגדה מאוחדים עתה בשלוש נקודות: (א) שהעם הפלסטיני עצמו זכור חייב להכריע על עתידו. (ב) שלא תיתכן חזרה לממלכת ירדן. (ג) שיש לתת לעם הפלסטיני, גם בתנאי הכיבוש הישראלי, את חופש הביטוי, ההתארגנות והפעולה הפוליטיים, כדי שיגבש את דעתו הקולקטיבית ויבחר במנהיגות, לבצע.

שניתן להתעלם מקיום ישראל, או להביא להיעלמותה.

מכאן ירידת קרנם של אירגוני הפידאיון ("האגודות", בלשון תושבי הגדה) ש-התיימרו להביא, בדרך קסם, לחיסול ישראל ולהחלפתה ב-מדינה פלסטינית דמוקרטית ולא-כיתית. בה יחיו מוסלמים, נוצרים ויהודים בצוותא.

ההכרה בקיום ישראל לא היתה עוזרת, אילו התפתחה באותו זמן שיגאה לכבוש הישראלי. למרבה המזל, לא קרה הדבר. בגדה המערבית הופיע הכיבוש הישראלי בדמות מתונה למדי. על אף התריגים ו-השגיאות החמורות (כגון פיצוץ בתים, גירוש מנהיגים, אי-החזרת פליטים ומהות נהגות כלפי עצירים בשעת החקירה ובבתי הסוהר) משווים תושבי הגדה את הכיבוש הישראלי לטובה עם הכיבוש הירדני.

בסך הכל ניתן, אפוא, לסכם שהכיבוש הישראלי הביא בעיקבותיו כמה תהליכים חיוביים, וכי תוצאותיו השליליות לא היו, עד כה, חמורות מדי.

אולם לא הכיבוש לבדו הביא להתפתחות הפסיכולוגית והפוליטית של המוחזקים את השאיפה להקמת מדינה פלסטינית עצמאית וחופש שית.

לפחות שלושה גורמים אחרים היו חשודים ביום עוד יותר. כבר ציינתי אותם בדו"ח שלי, ואזכירם כאן שוב בקצרה:

(א) הטבח הנורא שערך המישטר ההאשמי בפלסטינים, בשנה שעברה ובשנה זו, שחיסל כל זי-קה פלסטינית לשימון הירדני.

(ב) ירידת קרנם וכוחם של הפידאיון, בעיקבות טבח זה.

(ג) ההתייאשות מכוחם ומרצונו של שאר מדינות-ערב לפעול ברצינות לפתרון בעיית העם הפלסטיני, וההכרה החדשה של "אם אין אני לי — מי לי?"

המצב עלול

להשתנות!

ל הגורמים האלה קשורים בזמן, ואיש לא יתקע לידנו שהם יימשכו, בקני ישר, בשנים הקרובות.

אני יכול להעלות הימיוני שלל של התפתחויות, שיכבדו גורמים אלה, או ישנו את צורתם עד ללא חכר — ובכך ישבשו מן היסוד את התמונה הקיימת.

המלך חוסיין יכול להירצח. המישטר ההאשמי יכול ליפול בהפכת-חצר, ש-תעלה לשליטון כוח פרו-פלסטיני, אך עויין לישראל. הימיוני יכול להתהוה, לעורר אהדה ואמון חדישים בקרב הדור הפלסטיני הצעיר. מלחמה חדשה בין ישראל ומצריים יכולה ליצור עובדות חדשות. אסון בלתי-צפוי, כמו שריפת מיסגד אל-אקצה, יכול לשבש את היחסים בין הממשל והאוכלוסייה, אף בלי אשמת המושלים הצבאיים. התפתחות בינלאומית יכולה להביא לתקשחת העמדות. ועוד ועוד.

תהליכים הריגורלי. בפוליטיקה, בקיצור, "הכל תלוי בטיב העיתוי".

אני סבור, כי לגבי הפתרון הפלסטיני, העיתוי הנכון הוא עכשיו, ולא בעוד ארבע שנים. אנסה להסביר זאת בקצרה, באופן מעשי.

"אם אין אני

לי — מי לי?"

ידו ניתן לומר שהתודעה הפלסטינית נית החדשה, המובילה לדיוקים בין מדינת ישראל ומדינה פלסטינית חדשה,

אלא שההגיון הפוליטי אינו זהה עם ההגיון האריתמטי. הפוליטיקה אינה מדע מופשט, אלא עיסוק באנשים חיים ובכוחות חיים שהם. לפחות בחלקם, אירציוני ליים.

בפוליטיקה, למרבה הצער, שתיים ועוד שתיים הן רק דעי-תים רחוקות ארבע.

מדוע? מפני שבתהליכים הפוליטיים הגדולים, פ-עלים תמיד יותר מגורם אחד. לעולם לא ניתן לבדוד גורם מסוים, כמו במעבד-דה, ולומר: הוא לבדו יביא תוצאה מסויי-מת. כי אותו גורם משתלב או מתנגש, במציאות, עם הרבה הרבה גורמים אחרים,

דמה כי התביעה להעניק לעם הפלסטיני בשטחים המוחזקים את חרות הפעולה הפוליטית, כדי שיוכל לגבש מנהיגות דמוקרטית שתכרות שלום עם ישראל, עוררה הד בחוגים נרחבים.

המאמר הראשי של הארץ, עורר טענה שאפשר לתמצת אותה כלהלן: "אם ארבע שנות כיבוש ישראלי הביאו את העם הפלסטיני ומנהיגיו לנכונות לברות עימנו שלום, הרי ארבע שנות-כיבוש נוספות יחזקו נכונות זו כפליים."

טענה זו היא לגיטימית והגיונית לכאור-רה, ויש להתמודד עימה. חוששני שאינה נכונה, ויש בה

המכה עתה גלים ברחבי השטח-חיים המוחזקים הוא ספרו של

אבו-שילבאיה

מוחמד אבו-שילבאיה, עיתונאי והוגה-דעות צעיר שנולד בכפר יהוד, ושישב חמש שנים בכלא הירדני. שם הספר הוא: "אין שלום בלי מדינה פלסטינית חופשית", והוא מודפס בצבעי הדגל הלאומי הפלסטיני. המחבר היה אחד מלמעלה 20 אישים שעייטם נפגשו משלחות מטעם תנועת העולם הזה — כוח חדש, החליפו עייטם דיעות על הדרכים להשגת מטרה זו.

היא תוצאה הכיבוש הישראלי בלבד —

כי אז בוודאי אפשר היה לטעון שכלל ש-

יימשך הכיבוש. כי ייטב,

אולם, כפי שניסיתי לפרט בדו"ח שלי,

אין הדבר כך.

אין לזלזל בחשיבות הנסיון שנרכש בי-

ארבע שנות דו-קיום כפוי, תחת כנפי הי-

מימשל הצבאי הישראלי. המגע היומיומי,

הגבול הפתוח, יחסי המיסחר, כל אלה

יצרו היכרות הדדית והכרה פלסטינית בי-

רציונליים ובלתי-רציונליים, בצורה שאי-

נה ניתנת לחישוב מדויק מראש.

מארתין בובר המנוח אמר לי פעם, כשר-

באתי לבקשו להשתתף בפעולה מסויימת:

"בפוליטיקה יש לכל דבר רגע נכון. אותו

עניין אינו נכון רגע אחד לפניו, וגם לא

רגע אחד אחריו. אבל במשך רגע אחד,

הוא נכון. תפקידו של המדינאי הוא לחוש

מתי בא הרגע, ולפעול בו."

דברים אלה (ואני מצטט מתוך הזיכרון)

מוכירים את חוכמת-החיים של קהלת.

יש בהם כדי להזהירנו בפני ההזדקקות

להגיון אריתמטי ומיכני, בבואנו לדון על

אלי-עברי

ראש עיריית חברון, והמנהיג הרוחני והחילוני הבלתי-מעורער של הרחב-רון, הוא אחד האישים מבין שיכת-המנהיגים הקשישה והמסור-רתית שעייטם נפגשו המישלחות, בצד המנהיגים מבני הדור החדש. אלי-עברי תומך בגלוי בהקמת מדינה פלסטינית תוך שלום עם ישראל. למחרת הפגישה, הביע דיעה זו בפה מלא בעת ביקור רשמי שערך בחיפה. המשלחות נפגשו גם עם אישים מרכזיים בשכם, רמאללה, ירושלים המזרחית, בית-לחם ובית-גאללה.

כדי נטח אשלייה נוחה, ועל כן

מסוכנת.

שתיים ושתיים —

אין ארבע

ל פי ההגיון האריתמטי, שתיים ועוד

שתיים הן ארבע.

לפי אותו הגיון, אם ארבע שנים גרמו

לתוצאה מסויימת, שמונה שנים צריכות

לגרם לאותה תוצאה כפול שתיים.

השבוע, כשתמכה בדין בעניין תקציב הביטחון, מבלי לקבל על עצמה את האחריות לקיצוץ בתקציבי המשרדים האחרים — הלכה בכיוון זה.

דיעות

לקח

מפואר

המעמד היה פאטיטי. קציני סגל הפיקוד העליון של צה"ל, שרובם המכריע היו קצינים זוטרים כאשר שימש דוד בן-גוריון בתפקיד שר הביטחון, חלקו לשישי בן ה-85 לכבוד יום הולדתו, כבוד צבאי מלא, כיאות לאיש שהטביע את חותמו על האיש, יותר מכל אדם בודד אחר על צה"ל.

רבים מהם, שלא עבדו מעולם במחיצתו של בן-גוריון, נדהמו לראותו כשהוא ניצב על רגליו במשך שעה ארוכה בבית החייל בתל-אביב, שם נערכה לכבודו חגיגת יום ההולדת הצבאית, כאשר מפעם לפעם מועד זכרונו ומגלה סימני שיכחה האופייניים לגילו. כך למשל, לא הצליח ביג' להיזכר איך נקראה המפלגה אליה השתייך עם הקמת המדינה. כאשר אימץ את זכרונו, ניסה האלוף להסיע לסייע לו, והזכיר לו: "מפא"י..." בן-גוריון ביטל את דבריו בתנועתיד, אמר כאילו לעצמו: "אולי זה היה פועלי ציון..."

"אברהם החזיר הכל". נראה היה שביג' התכוון מראש לנאום שישא בפני הקצונה הבכירה של צה"ל. הוא הקדים ואמר כי מה שיאמר יאמר כאדם פרטי, ואז סיפר לקצינים את סיפורו של אבי האומה, אברהם אבינו כפי שסופר בספר בראשית פרק י"ד, ושלפתעת ביג' אין לומדים ממנו לקח.

הסיפור התנ"כי עוסק במלחמת מלכי האמורי, בראשות כדלעומר, במלכי סדום. בשמעו על נצחון כדלעומר, אוסף אברהם אבינו את צבאו, המונה 318 איש, ויוצא

בן-גוריון

לקח מאבי האומה

לרדוף אחרי המנצחים כדי להחזיר למצאית את מה שנגזל מהם.

אמר ביג': "מלכי סדום רצו לתת לי אברהם את כל הרכוש, אבל הוא לא רצה לקחת דבר. הוא החזיר הכל... הוא לא רצה להינות ממשוהו ששייך להם. זה אחד המעשים המפוארים ביותר בהיסטוריה היהודית... אבי האומה נלחם בגבורה ובמהירות אך לא רצה לקחת שום דבר ממה שהגיע לו והחזיר את הכל..."

בן-גוריון עבר מגושא זה לגושאים אחרים, מבלי להסביר מדוע הביא דווקא סיפור זה בפני קציני צה"ל הבכירים. אבל לא היה צורך בשום הסבר או פירושים. היה ברור לכל כי ביג' הביא את סיפורו של אבי האומה כדי ללמד את קציני צה"ל שהנצחון בקרב אינו העיקר, אלא נדיבות הלוחם. הידוע להחזיר מה ששייך לאחרים.

הממשלה

ריח חדש

באוור

מאז חדר לתודעת אנשי הצמרת כי גולדה מאיר אכן עשויה לרדת מכס המלכות בעוד שלושה עד ששה חודשים, השתנה האווירה כליל.

ריח ההודמנות עלה באפם של עסקנים רבים, הסבורים כי יוכלו להשתתף איכר שבו בקרב על הירושה, לכרות בריתות, להרוויח נתחים, למכור את תמיכתם למועמד זה או אחר.

אך את המתח העיקרי יצר המאבק בין שני המועמדים העיקריים לירושה: פינחס ספיר ומשה דיין.

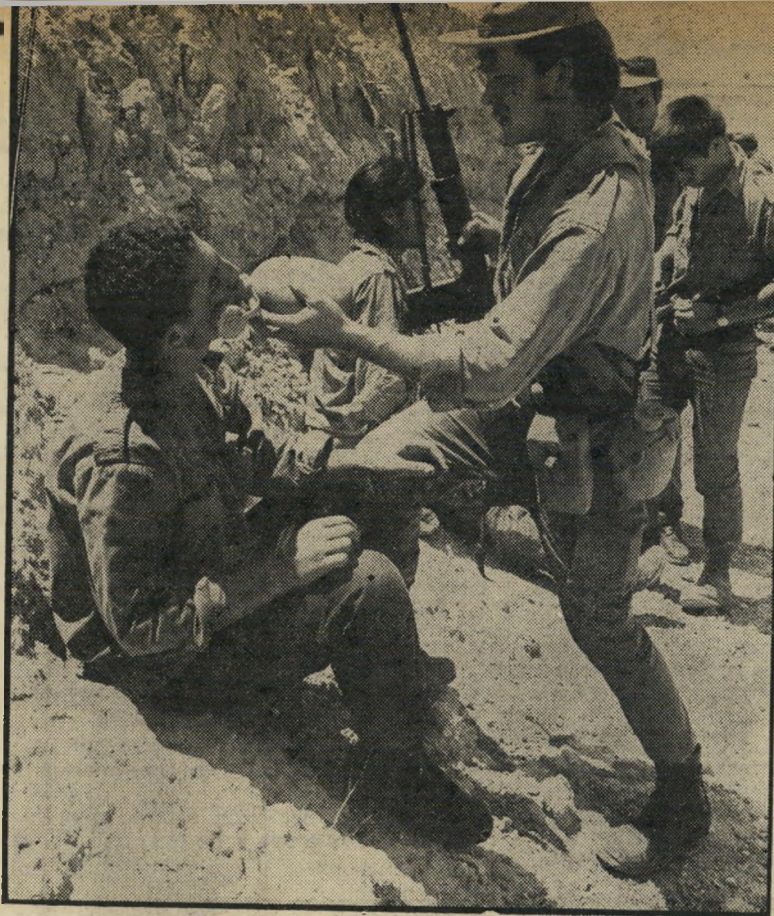
שדוש חזיתות. בשבוע הקודם עמדה במרכז מאבק זה התקפתו הגדולה של ספיר, שדרש לקצץ את תקציב הביטחון המנופח, דרישה שעוררה הד עמוק בציבור עמסי המיסים.

דיין השיב השבוע מלחמה בכמה זירות שונות:

הוא הציג את תלושי-התשלום של טייס חיל-האוויר, בהשוואה לטייסי ארצות-הברית, כדי להוכיח שאין ביובו במערכת הביטחון. אולם איש לא טען כי משכורות הטיילים דווקא מוגזמות. הביובו שורר בי מקומות אחרים.

נאמני דיין פתחו בהתקפה מוחצת על אבא אבן, בגלל דברים שאמר בראיון בי אמריקה על חוסר הטעם במישפטים נוספים נגד פושעי-מלחמה נאציים. דבריו של אבן היו, מן הסתם, הבעת דיעה כנה, שרבים שותפים לה. אולם מבחינה פוליטית היתה זו פליטת-פה תמוהה, וקל היה לנצל אותה.

בראש ההתקפה עמדה חנה זמר, עורכת דבר. אחרי שלישת המפלגה גינתה את ההתקפה והתייצבה אוטומטית לימין אבן.

שפיעת הפידאיו כפי שהיא מתבטאת בתצלום זה, בו מגיש חייל צה"ל מים לפידאי שברח מירדן בשעת הטבח האחרון, עשתה רושם עמוק על הפלסטינים, גרמה לאבודן אמונם בפידאיו. אך אם לא יינתן ביטוי אחר ללאומיות הפלסטינית, עלול מצב זה להשתנות.

השלמה, אינו נוסף בהרבה מחשירי בות המעשה הגואל שהביא להקמת מדינתנו. באור זה אני מציע לשקול את טיב הנימוקים הקוראים להחיה.

משום-מה קשה לרבים להבין כי כל כיבוש צבאי הופך, מעבר לנקודה מסוימת, לגורם מתסיס וממריד. אין זה מטבע האדם להיות ללא חופש. מבלי להיות אדון לגורלו, ללא הזכות להתבטא ולהתאגד ו- לבחור במנהיגים.

המשכת מצב בלתי-טבעי זה תוליד, במקרה או במאור, תהייה ריבים נגדיים, העלולים לזכות תהום חדשה בין ישראל ופלסטין.

הזמן

הוא עכשיו!

אחד מדבריו טען השר שלמה הילל, האחראי-כביכול למגעים עם אוכלוסיית השטחים המוחזקים, שלא ייתכן כלל להעניק חופש פוליטי במצב של טי-טון-כיבוש צבאי.

חששני שהשר הילל אינו מצוי בתקדימים היסטוריים.

מיבנה הקהילתי הפדרלי הגרמני מחד, ומיבנה הקהילתי הדמוקרטי הגרמני ניה מאידך, נוצרו שניהם בשלמותם תחת כיבוש צבאי. המישטר הקיים ביפאן, על מוסדותיו והחוקה שלו, נולד כולו תחת מישטר של כיבוש צבאי אמריקאי. ובכל זאת, לא בגרמניה המערבית ולא ביפאן נוצרו מישטרי-קוויילינגים, ובשני המקרים החוקים המישטר החדש מעמד, ולא נפל בידי כוחות מישטריים, גם אחרי ששני תיים הכיבוש רשמיים.

אני משתמש בדוגמות אלה בכוונה, כי הן הוזכרו לאחרונה במאמר של הוגה דעות פלסטיני, שפורסם בעיתון ערבי. הן מוכיחות ששילטון נבון, המוצא את עצמו במצב של כובש אחרי מלחמה ש- נכפתה עליו, יכול לתת דחיפה להתפתחות חיובית לקראת שלום ודו-קיום, ולטיפול גורמי העצמאות והשיחור של העם הכבוש, בעוד מישטר-הכיבוש קיים להלכה. **לנו יש כיום הזדמנות כזאת. עם כל הכבוד לנימוקים הנגדיים, שאני ני מזדק אף באחד מהם, אני חוזר ומטען: חכה נעניק דעם הפלסטיני חרות פוליטית עכשיו — כדי שיהיה לנו עם מי לזכרות שזוהי אמת מחר.**

ההיסטוריה אינה עומדת דום, ואינה מתפתחת בקו ישר. משום כך עוסקים ההיסטוריונים בעבר, ונוהרים מלעסוק ב- עתיד.

ואילו המדינאי, המבקש להט- ביט את חותמו על העתיד, עוסק בהווה, ומשתדל להשפיע עליו בכיוון הרצוי.

מחפשים אליבי

לדחייה

אני טוען, על כן, שהמצב הנוכחי נוח לפיתוח יוזמה ישראלית רבת- מעוף כלפי העם הפלסטיני — יוזמה ש- תיצור בעצמה (אך לא לבדה) התפתחות בכיוון חדש.

אין לי שום ביטחון שאותה אפי- שרות תהיה קיימת, כאותה צורה, גם בעוד ארבע שנים, או בעוד שנתיים.

בפוליטיקה יש תמיד נטייה לדחות הכרעות, עצלנות מחשבתית, אינטרסים אישיים ומפלגתיים, האינרציה הטבעית בה מהותו של כל מנגנון ממוסד — כל אלה מתנגדים ליוזמה חדשה, ומחפשים אליבי לדחייתה.

אזכר הכניעה לנטייה זו יכולה להיות חרתי-אסון.

אזכיר שוב דוגמה אחת מנסיונו הר- לאומי שלנו. במאי 1948 היה קיים צירוף נדיר של נסיבות נוחות להקמת מדינת- ישראל. שתי מעצמות-העל הכבירות היו בנות-בריתנו. גודייה-הגנה היו ערוכים ל- קבלת פני פולשים. המצב בארץ היה נוח. הקואליציה של שליטי-ערב היתה מעור- רה.

רוב הגורמים האלה השתנו תוך זמן קצר. סטאלין נאחז בטירוף אנטי-ישראלי, ונאטי-ישראלי, ירחי-הדבש האמריקאי סובייטי הקצרצר נסתיים, המהפכה המצ- רית שינתה את המציאות המרחבית. אילו דחינו את הקמת המדינה בשנתיים בלבד, היינו גורמים בכייה לדורות רבים. אפילו דחייה של כמה חודשים היתה עלולה להיות מסוכנת.

גם אז נשמעו קולות של חכמים, ועימם נימוקים כבדי-משקל, שהציעו דחייה. ל- מזלנו, נמצא מי שהכריע הכרעה. היסטור- רית לטובת המעשה הנועז.

אני משוכנע כי חשיבות המעשה הגואל, שביא את חשורם ואת ה-

בפעם הראשונה בתולדות המדינה עשוי צה"ל

לתבוע לדין עתון על הוצאת דיבה בגלל

ליניץ

לצה"ל

חייהם. אם איש זה הוא כה מושחת כפי שתיארה סילבי, מדוע ימלאו אנשים את הוראותיו ופקודותיו.

מעבר לליניץ' האישי קיים גם רצח הארי פי של צה"ל. אפילו נניח לרגע שסילבי קשת לא התכוונה לאישיות ספציפית, הרי עצם העובדה שבצה"ל עלול להימצא מין מפקד כמו זה שציירה, הוא כתב האשמה חמור ביותר נגד כל צה"ל, מפקדיו וחיליו.

אין פלא לכן, שזמן קצר אחרי שגלי יונות יום שישי האחרון של ידיעות אחרונות הופיעו ברחוב, הם הקפידו הרבה אנשים מכסאותיהם. הטלפונים הנועזים שהגיעו אל עורכי ידיעות אחרונות, הביירו להם כי הם עצמם לא תפסו את חומרת הפירסום.

המעשה התגלה כחמור שבעתיים, אחרי שהתברר כי העורך האחראי של ידיעות אחרונות, דב יודקובסקי, קרא את כתבתה של סילבי לפני פירסומה ואישר את הדי פסחה.

תוך זמן קצר הסתבר לעורכי ידיעות אחרונות, כי הם הקימו מולם חזית רחבה ונועזת, שהיתה מוכנה להילחם בהם בכל האמצעים החוקיים כדי להביא את האחראים לפירסום על עונשם.

רק אז הבינו עורכי ידיעות אחרונות את המשיגה. הם התנצלו וביקשו סליחה ומחילה בכל צורה אפשרית, מכל מי שרק נגע לעניין. אלא שלהתנצלות במקרה זה לא היה כבר טעם רב, אחרי שהמעשה

והדמיוניים, שנעשו אי פעם על ידי קציני צה"ל, היא ציירה דמות של מיסלצת מיליטריסטית, המועלת בכספי המדינה, בכך שהיא חותמת לטרקטוריסטים או רחיים על שעות שלא עבדו, מברכת מוש חתים ומחפה, כך בפירוש, על מועלים. תוך כדי איזכור כמה מעשים שעוררו בשעתו ביקורת נגד נשוא רשימתה, העריי מה עליו סילבי קשת ערימת זוהמה, שחל קה נולד בשמועות, חלקה בדמיונה החור לני וחלקה אירע במציאות, אבל ללא כל קשר לחגנרל קסטאניטאס.

מעשה

שפל

בשיטת רצח האופי המקובלת עליה, קפצה סילבי בפראות אל הפתח שנפח תח לאחרונה לביקורת על תקציבי ומוסדות הביטחון, דחסה בו כל מה שהצליח להלקט. היה זה מעשה שפל מכמה טעמים: הוא ייחס לאדם מזהה מעשים שלא היה לו כל חלק בהם.

ליניץ' אישי באדם כבול-ידיים, ורצח אופי של מוסד שלם — צה"ל. כנושא רשימתה בחרה סילבי קשת חגנרל מכסיקאי, מתוך כוונה לעקוף את חוקי הדיבה, כשאת חוקי הצנזורה היא עוקפת באי הגשת הרשימה, שלפי הבנתה נועדה להיות סאטירה, לביקורת בסחונות, גיבורה האמיתי של הרשימה, שהוסווה

רכעניעשרה השורות שנאלץ הצהרון ידיעות אחרונות לפרסם ב"עמוד הראשון של גליונו ביום הראשון השבוע, מתחת לכותרת "התנצלות". היו אולי השורות היקרות ביותר שהודפסו ב"עיתון זה. כי מחירן לא נמדד בכסף, אלא בהשפלה ובהתבזות. היתה זו הפעם הראשונה בה התנצלה

סילבי קשת והרומנץ'

מערכת עיתון בישראל, לא על פירסום ידיעה או עובדה, אלא על פירסום כתבה, כפי שצויין באותה התנצלות: "מערכת ידיעות אחרונות מצטערת על פירסום רשימתה של סילבי קשת, שהופיעה ביום ו', רשימה העלולה להתפרש כפגיעה במפקדי צה"ל. הרשימה והנאמר בה לא היו מכוונים לאיש מוגדר, ואם נגרם צער למישהו מבין אלו פי הצבא, אנו מתנצלים על כך". לא רק ההתנצלות היתה יוצאת-דופן. הרשימה נשואת ההתנצלות היתה אף היא חריגה. היא היתה שיא של שפלות, גבולות והתבזות. אפילו לגבי כותבת הרשימה, סילבי ("העקרב") קשת, מיסלצת הדיו של העיתונות הישראלית, היתה זו התדרדרות לתהום של סיאוב מוסרי.

כי מה שעשתה סילבי קשת ברשימתה, שנשאה את השם המתחכם "בצבאו של חגנרל המכסיקני קסטאניטאס", היה מעשה

אלוף רחבעם (גנדי) זאבי

נעשה. "זה כמו תליין, המניח חבל על צוואר התלוי, וכשזה מתנדנד על החבל, מבקש ממנו התליין סליחה", הגדיר קצין מילואים בכיר את ההתנצלות.

התנצלות

משפילה

עורכי ידיעות עצמם יודעים ש"מעשה זה לא יעבור להם בשתיקה. הפעם הם הצליחו לקומם נגדם את כל הקצונה הבכירה של צה"ל. מלבד העביר רה הצנווראלית שביצעו ועליה ישפטו כבר השבוע, הם יהיו חייבים לתת את הדין גם בפני פורום משפטי אזרחי. בדרג ממלכתי עליון עדיין נשקלת הי כרייה, באם להגיש תביעה מטעם המדינה נגד ידיעות אחרונות, עורכיו וסילבי קשת, על הוצאת-לשון רע נגד צה"ל; או לאפשר שר למי שנפגע מרשימתה להגיש באופן אישי תביעת דיבה פלילית ופרטית נגד סילבי קשת ונגד העיתון.

תהיה אשר תהיה ההחלטה, סילבי קשת כבר נענשה בעצם פירסום ההתנצלות הי משפיל. בה קבע העיתון, כי הוא מתנצל על פירסום רשימתה, שום עיתונאי המכבד את עצמו לא היה מרשימתה להגיש באותו עיתון המפרסם התנצלות בנוסח כזה. אלא שאצל סילבי קשת לחפש כבוד עצמי, חוץ מזה, אין לה גם יותר לאן ללכת.

הוא ייחס לאדם מעשים בהקשר לא נכון. כך למשל, ניתן להבין מהרשימה, שמפקד המצודה המפוארת והמרהיבה, שעל-תה 17 מיליון, הוא האיש שבנה אותה. דבר זה מנוגד לעובדות. ההחלטה על בניית חצודת כפיר ותקציב שיושקע בבנייה, נעשו הרבה לפני שאלוף הפיקוד הנוכחי מונה לתפקידו. עוד לפני זה, הושקעו סכומים גדולים בהרבה, בהקמת מחנה אחר, שמאז הקמתו אינו ממלא את יעודו, וגם זה לא ביוזמת אלוף פיקוד כלשהו.

ביקורת מעין זו, שוללת כל אפשרות לביקורת אמת רצינית, כלפי אישי ביטחון, בגין מעשים הראויים לביקורת. נשוא רשימתה של סילבי קשת עשה מספיק מעשים עליהם נמתחה ביקורת, גם מבלי שתטפול עליו ערימה של שקרים.

סליחה

על התלייה

הוא מעשה הדיניץ' האישי שעשתה סילבי קשת, יש לו משמעות חמורה. שכן האדם לו ייחסה סילבי את כל הדיברים הנוראים אותם פירטה ברשימתה, הוא איש המופקד מטעם המדינה על גור רלם וחיייהם של אלפי אנשים, והוא אדם שהמדינה העניקה לו סמכות לשלוח אנשים למשימות העוללות לעלות להם ב-

אחרי שהגישה תלונה רשמית, על כי מפקד הכלא בחברון סירב להרשות לה לפגוש את לקוחה, העציר הביטחוני עבד אל-ג'אבר עבדאללה אל-סיוני מחברון, (העולם הזה 1781), קיבלה עורכת-הדין פליציה לנגר את ההיתר.

מה שמעה בביקור זה? על כך כתבה מיכתב רשמית לשר-הביטחון ולרמטכ"ל.

טענה הפרקליטה:

לדאבוני הרב על ההצירה, כי סיפורו של הנזיל הצדיק את חששותי: הלה גולל לפני את קורותיו בחקירה במימשל חברון, לאמור: לאחר מעצרו הובל לחדר-החקירה, הורגה בפניו ובכל חלקי גופו על-ידי מיספר אנשים, שאת שמותיהם אין הנ"ל יודע.

בחלק מהזמן בו הוכה מרשי, היו עיניו קשורות.

חוקרי הפגישוהו עם עצורים אחרים, ולחצו עליו, בהמשיכם להכותו, כי יודה על כי העביר כסף מעמאן לאותם האנשים. כאשר מרשי הכחיש מכל וכל את המיוחס לו, המשיכו חוקריו להכותו, עד שחדל הוא לשמוע באוזנו הימנית.

לאחר מכן ציוו עליו חוקריו להתפשט בהיותו עירום, ככלו את ידיו לאחור, ותר' להו בידיו על חבל, אשר נקשר לכבליו ואשר הורם מאחוריו, יחד עם גופו, בצורה ואופן בלתי-ידועים למרשי. חוקריו גם היכוהו באשכיו, ולאחר כל מכה ציוו עליו: "תדבר!" כאשר אמר כי אין לו במה להודות, וכי לא עשה דבר, המשיכו חוקריו במכות.

לאחר החקירה הוטל מרשי לצינוק, בו היה שרוי 31 יום, ללא אפשרות להתליף בגדים, להתרחץ, ומבלי לראות את אור השמש בכל אותה התקופה, כשברשותו שמיכות דקות בלבד, והוא מוטל על ריצת פת ביטון, כשכל גופו כואב והוא רועד מקור.

עלי לציין כי מרשי, שהנו כבן 52 שנה, סובל ממחלת דרכי-הנשימה, ובכל אותה התקופה לא ניתן לו שום טיפול רפואי. בעת פגישתו עמי אמש טען מרשי, כי עד היום אינו שומע באוזנו הימנית, כתר' צאה מהמכות, אף כי הסימנים האחרים, כנפיחות פניו וגופו נעלמו, מפני שעברו ימים רבים מעת החקירה והעינויים.

עד כאן מיכתב הפרקליטה. העיוור לא קם. בינתיים נודעו לי- פרקליטה הנמרצת, חברת רק"ח, פרטים על המרידה באשקלון.

טוענת היא: בעת שביקרה בכלא רמלה, נתברר לה ש-18 האסירים שגרמו למרידה הועברו לרמלה. "האסירים היו יחפים ו- קרועי בגדים. את עצמותיהם שמעו ה- אסירים כל הזמן, בגלל המכות שקיבלו מהסוהרים.

"האסירים סיפרו שמחאתם כלל לא היתה מאורגנת, אלא נגרמה על-ידי ה- מאורע הבא: אסיר-עולם עיוור מחלול, בשם מחמוד אברידנהש, שכב חולה במיטתו, אחד הסוהרים, בשם טולידנו, ניגש אליו והחל מכה אותו, היות והנהוג וההוראות בכלא קובעים שבעת שסוהר כנס לתא כולם צריכים לעמוד.

האסירים התרחחו בגלל המכות שקיבל העיוור, והחזירו מנה אחת אפיים.

המיקרה קומה את האסירים האחרים כי כלא, שראו בכך הגדשת הסיאה של דיכוי והשפלות, כך החלה המרידה. לטענת ה- אסירים, נשברו לרבים מהם אברים בי- מהלכה, וכולם הוכו קשות. זו הסיבה, לי- טענתם, שעיתונאים לא הורשו לבקר בי- כלא."

אחד האסירים סיפר שאחרי המרידה באשקלון קרה גם מיקרה דומה עם אסיר ושמו יוסף כליפה. הוא הסתכסך עם סוהר. כתוצאה מכך התלונן האסיר שתקופה מסוימת איבד את מאור עיניו.

המרידה באשקלון לא גרמה אולי לשי- פור תנאיהם של האסירים הביטחוניים בי- בתי-הכלא, אך היא ודאי גרמה ליתר עיר- נות, אפילו מצד האסירים עצמם, כלפי המתרחש.

איך הוחמצה הזדמנות היסטורית?

הסיני העשירי

לגרש סתם חברה מן האו"ם, כי אם לקבוע כי החברה הקיימת — סין — מיוצגת על-ידי ממשלת פקין, לא על-ידי ממשלת טיייוואן.

● **ההצעה האמריקאית**, שביקשה להכניס את סין העממית מבלי לגרש את טיייוואן, יכלה גם היא להיות תקדים מסרי, כן, המקופל בשתי המילים, "ייצוג כפול".

אמריקה הציעה שהאו"ם יכיר בסין העממית כיורשת החור- קית של הכסא הסיני באו"ם. לפיכך היה ההגיון מחייב את קבלת טיייוואן כחברה חדשה, בשם זה. אולם לפי ההצעה האמריקאית, תישאר טיייוואן כחברה באו"ם (אם כי לא כחברה קבועה במועצת הביטחון) כמות שהיא — כלומר, כמי שמתממרת לייצג את סין כולה, ולא רק אי פורש.

תקדים כזה היה מאפשר לערבים לטעון, בבוא העת, כי גם ארץ-ישראל יכולה להיות מיוצגת באו"ם על-ידי שתי ממשלות שור- נות — ממשלת ישראל וממשלה פלסטינית, שתוקם על-ידי הפי- דאיון בחסות הליגה הערבית.

ממשלת ישראל התקשתה להחליט בעניין לא רק בגלל היריחו ענייני זה. היו כמה וכמה שיקולים אחרים. בין השאר: ● **איש לא היה בטוח שארצות-הברית רוצה באמת שהצעתה תתקבל.**

לדעת רבים בוויינגטון, וגם בבירות אחרות, לא היה כל זה אלא מישחק, וארצות-הברית היתה בעצם מעוניינת להפסיד בו. כי סין העממית לא היתה נכנסת לאו"ם, אם היתה נשארת בו טיייוואן, והנשיא ניקסון זקוק באופן חיוני, לקראת מערכת-הבחירות האמריקאית, לכינון יחסים עם פקין. לעומת זאת, לא היתה דעת הקהל האמריקאית סובלת הפקרת טיייוואן בדם קר.

הפתרון, כפי שנדמה לרבים: מישחק כאילו עומדת אמריקה באופן נמרץ על השארת טיייוואן באו"ם, אך תנחל מפלה בהצבעה. (ייתכן מאוד שזהו הפירוש האמיתי למאורעות שקרו בסוף).

● **מי שחשב כי ארה"ב באמת רוצה לנצח, לא היה בטוח שישאף צריכה לוותר זה בלי תמורה.**

רבים בירושלים סברו כי במיקרה זה כדאי לעמוד על המקח עד הרגע האחרון, מתוך תיקווה שאם יתברר כי הקול הישראלי יכריע — תוכל ישראל למכור אותו לארצות-הברית ביוקר, למשל, תמורת פאנטומים, או ביטול יוזמת רוג'רס.

ההצבעה לטובת ארצות-הברית והסוואה, כדי למנוע את הצורך להצביע בגלוי נגד סין העממית, השיטה: להצביע בעד האמריקאים בעניין "נוהלי-כביכול" — כלומר, ההצבעה שתכ- ריע, אם יהיה צורך ברוב רגיל או ברוב של שני שלישים בהצבעה ה"מהותית".

ישראל הצביעה בעד רוב של שני שלישים. אילו היתה מת- קבלת הצעה זו, היתה נופלת ההצבעה האלבאנית אוטומטית, כי לא היה לה רוב כזה. אז יכלה ישראל להצביע בשקט בעד ההצעה האלבאנית בהצבעה השנייה — כי לאמריקאים כבר לא יהיה איכפת. נצחונם הובטח.

הזדמנות היסטורית!

● **דמה כי ירושלים לא העזה כלל לחשוב על האפשרות ההפוכה — למסור את הקול הישראלי לסין העממית.**

וייתכן שגם בשטח זה החמיצה ישראל עתה הזדמנות היסטורית.

אין ספק כי יש לפקין עניין חיוני ביותר להיכנס לאו"ם תוך גירוש טיייוואן. הדבר שווה לה הרבה — הרבה מאוד.

בראשית ימיה, איבדה ישראל הזדמנות היסטורית לקשור יחסים עם סין העממית, שקמה באותו זמן. מי שתיה או ציר יש- ראל בבורמה, דויד הכהן, העמיד את גיסו, שרה-חוף דאז משה שרת, על גודל ההזדמנות, והציע לקשור קשרים. אולם שרת פחד להרגיז את האמריקאים, טירפד את ההצעה.

התוצאה: ישראל אמנם הכירה בסין העממית (ואינה מכירה בטייוואן), אך לא יכלה לקצור את הקציר. סין הפכה אויבת קיצונית ביותר של ישראל.

יתכן כי השבוע יכלה ישראל לתקן את המישגה ההיסטורי, לבוא בשקט בדברים עם מנהיגי פקין, לברר מה מחיר שינוי העמדה הישראלית.

תוך כדי כך היתה ישראל גם מפגינה שהיא עצמאית בהכ- רעות חשובות, ושהיא שייכת למחנה אחד יחד עם מרבית המדי- נות הגאורות במערב, במיורה ובעולם השלישי, המבינות כי שלום העולם מחייב את צירוף סין לאו"ם.

מה שקרה באמת, הושיב את ישראל בין שני הכסאות. היא הצביעה בעד ההצעה האמריקאית לדרוש רוב של שני שלי- שים — הצבעה אנטי-סינית מובהקת. אולם הצעה זו נפלה. הצי- בעת ישראל בעד ההצעה האלבאנית, לאחר-מכן, לא שינתה כבר דבר, כי ממילא כבר היה אז להצעה זו רוב מכריע, וההצעה האמריקאית כלל לא עלתה להצבעה.

● **לחמתם של שני סינים גדולים — מאו טסה-טונג וצ'אנג קיי- שק — האפילה השבוע על החיים באו"ם ובבירות העולם.**

במשך כמה ימים היתה קיימת האפשרות שהמלחמה תוכרע על-ידי סיני שלישי: יוסף תקוע (46), שנולד אמנם ברוסיה, בשם טוקצ'ינסקי, אך גדל בסין. (פרט מעניין: בכל הביוגרפיות הרש- מיות של תקוע, הושמטה העובדה שחי וגדל בסין.) מסין עבר לארצות-הברית, שם היה מרצה באוניברסיטת הרווארד, לפני שעבר לעבוד כיועץ משפטי בסוכנות היהודית — עד שעלה לארץ בשנת 1949.

ההכרעה עמדה על חוד התער. היתה קיימת אפשרות שתהיה בידי ישראל.

תקדים - כאן וכאן

● **א היתה זאת הכרעה קלה, לא מבחינה עניינית ולא מב- חינה תכסיתית.**

הפחד הגדול היה, כמובן, מפני יצירת תקדים, העלול להת- נקם בישראל. אלא שכל הכרעה יכלה להיות תקדים מסוכן.

● **ההצעה האלבאנית, שביקשה לגרש את טיייוואן**

עיניו סיני...

(פורמוזה) מן האו"ם עם כניסת סין העממית, היתה יוצרת תק- דים של גירוש חברת-או"ם. במצב מסויים, לכל הערבים להסי- תמך על כך בנסיין לגרש את ישראל, למשל, בטענה שאינה מקבלת את החלטת מועצת-הביטחון מנובמבר 1967.

אלא שאין תקדים זה פשוט כל כך, כי אין אלבניה מציעה

גברי ואורנה בנאי מטיחים האשמות והשמצות במלחמה על ילד זה

הטר בבית

כמעט מדי ערב עולה גברי בנאי נמוך הקומה ועקום הרגליים על הרמה, ויחד עם שני חבריו ללהקת הגשש החיוור, ישראל ("פולי") פוליאקוב וישעיהו ("שייקה") לוי, גורם לקהל הצופים לצחוק עד דמעות או עד לשאגות פרועות.

גברי, הצעיר (29) בששת האחים בנאי, שארבעה מהם הם שחקנים (החמישי הוא שופט והשישי פקיד בכיר) ולאחות אחת, אינו ליצן או מוקיון. הדמות אותה הוא מגלם כמעט תמיד בשלישיית הבידור, שהפכה לחלק מן הפולקלור הירשלי, היא דמותו של הג'חש בן דמות היגון, האומלל הנצחי והמסכן הכרוני. ודווקא הבעת המסכנות על פניו של גברי בנאי, בעל הקול הערב, היא ההופכת אותו לחביב שבשלישייה.

השבוע לא היה גברי בנאי צריך להעמיד פני אומלל. הוא היה כזה. העתירה נות, שהתייחסה אליו עד כה רק במאמרי הביקורת הנלהבים של המבקרים על הצגות הגשש החיוור, הציגה אותו השבוע בכותרות ענק כמי שמנהל מסיבות חשיש לאלילי הבידור, וכמי שמתמכר לסמים ורלושים.

גילויים סנסציוניים אלה לא היו כמובן פרי חקירה עתונאית, גם לא תוצאה של פעילות משטרתית. הם היו פשוט קטע מקרב משפטי-משפחתי, המתנהל בעצם ימים אלה בין גברי לבין גרושתו. מבלי להרבות להתייחס לעצם הפרשה הטראגית, או לבדקה, מיהרה העתונות להרשיע את גברי בנאי מבחינה ציבורית כהולל, מופקר וחסר מוסר.

מאחורי הכותרות הסנסציוניות, שעוררו את סקרנותם של כל מעריצי הגשש החיוור, הסתתר סיפור עצוב, אך בלתי יוצא-דופן. כמוהו ניתן למצוא כל יום לעשרות במסדרונות בתי-הדין הרבניים בישראל. זהו סיפורה של משפחה הרוסה, סיפור אהבה המסתיים במלחמה מכוערת.

„בהריון

נשארתי לבד“

התונתם של גברי בנאי ואורנה שיק שנערכה במסעדה קאזה דל-סולו ב-1968, היתה חגיגה בוהמית אופיינית. היא היתה סיום לרומן ממושך שנמשך כשנה וחצי בין השניים.

גברי הכיר את אורנה כשהיתה עוזרת לעורכת סרטו של אפרים קישון ארבינקה. סיפרה אורנה: „ראיתי את גברי לראשונה

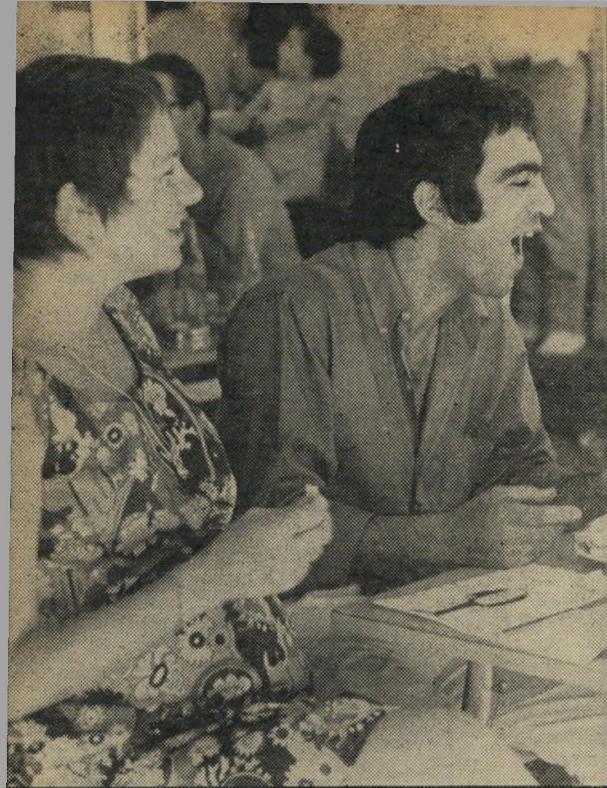
תוך כדי עריכת הסרט. הוקסמתי ממנו מיד. ביקשתי מאחיו, יוסי, שיכיר לי אותו. יוסי אמר לי אז: „אין לך סיכוי אצלו, יש לו חברה.“ כאשר עשיתי את הצעד הראשון להכירותנו, הוא התנהג בביישנות ירושלמית אופיינית.

„אני זוכרת שערב אחד, יום אחרי מלחמת ששת הימים, יצא לנו לחיות יחד בג'ם סיור. תיה חושך והיה שקט מסביב... יצאנו יחד כשנה וחצי עד החתונה. אני

רציתי להתחתן מה שיותר מהר, אבל גברי היה עסוק בעבודתו.“ גם הוריה של אורנה התנגדו תחילה לנשואים. העובדה שהחתן המיועד שלה הוא שחקן מפורסם ומצליל, ושחשבוני ה' בנק שלו שמן הרבה יותר מאלה של מי שנראו להם כחתנים אשכנזים טובים, לא השפיעה על ההורים. החתונה נערכה ללא חסכמתם, והם חשלימו עם הנשואים מאוחר יותר.

הגששים המגורשים
שונים, התגרשו ונישאו בשנית. שייקה אף התגרשה במשך שנים רבות לשותפותם האמנותית ולאמרגנים

כעבור שנה נולד בנם בכורם של אורנה וגברי — אוריה. והנה, דווקא אחרי הולדתו, נתגלה קרע בחיי המשפחה של בני הזוג.

היום טוענת אורנה: "כשהתחתנו התברר לי מהר מאוד שאשתי הראשונה היא להקת הגשש החזיר. אני הייתי אשתו הרשומה. את חודשי ההריון שלי נאלצתי לבלות לבד. חלק מהזמן הוא היה עסוק בסיבוב הופעות ברחבי העולם, ובחלק מהזמן הוא היה עסוק בעבודה על תוכנית חדשה. דבר שהיה מרכז חייו. הוא היה טוב אלי בהרבה מיבנים. הוא נתן לי כלכלה ובגדים.

"אבל אני רציתי שיהיה לי גם בעל מסור. וזה לא היה לי.

"גברי", ממשיכה אורנה, "לא היה עצמאי במחשבותיו. הוא היה מפונק, כנר אה משום שהיה בן זקונים במשפחתו. הוא היה מושפע מאוד משני חבריו בלהקה. התחלתי לראות שהחיים מסביבי הם חיים של זוהר מזויף. זה היה לי לזרא. אך לא ידעתי איך להשתחרר מזה. אני זוכרת שפעם ערכו תחרות אכילה בה השתתפו הגששים וחברי להקת צץ וצצה. העניין הזה פשוט החליא אותי.

"רציתי לעשות משהו. ביקשתי לצאת מהבית ולהתחיל לעבוד. הלכתי להתייעץ בעניין הזה עם אברהם ("פשנל") דשא, אמרן הגששים. אמרתי לו שאני לא מסוגלת יותר, שאני מוכרחה לצאת לעבוד. "פשנל" אמר לי: "אם זה לא מתאים לך — אז תתגרשי."

בימי האושר

אורנה וגברי בנאי זמן קצר אחרי נשואיהם. הם נכנסו לחיי הנישואין ברגל שמאל, כיוון שימים מיספר אחרי חתונתם יצא גברי בנאי עם להקת "הגשש החזיר" לסיבוב הופעות ממושך בחוץ לארץ. לידם יושב גשש חזיר אחר, פול.

בהריון

אורנה וגברי בנאי במסעדה תל אביבית, במצב רוח טוב, כשאורנה היתה בחודשי הריונה האחרונים. אורנה טוענת כי בתקופת ההיריון נאלצה להישאר תקופות ממושכות לבד.

התינוק נשאר

אצל אבא

בפי ידידיהם של בני הזוג היה סיפור שונה במקצת מגירסתה של אורנה. לדבריהם היתה אורנה תמיד בחור רה מזוהר במקצת. אולם היא השתנתה קיצונית אחרי לידתו של בנה, אוריה.

גדיה

הבדרן

שת חברי להקת "הגשש החזיר" — שייקה וגברי. שלושתם לא הצליחו בנשואיהם הראשונים השנייה. לעומת זאת נשארו השלושה אברהם ("פשנל") דשא, המנהל את עסקיהם.

שאמו ויתרה עליו בהסכם הגירושין, בטרם מלאה לו שנה. הילד, הזוכה עתה לטיפול של אשתו החדשה של גברי, שהסכימה להינשא לו מתוך ידיעה שיהיה עליה לספל בתינוק, של קודמתה.

אוריה — הילד המשמש עתה כסלע המחלוקת בין אורנה לגברי בנאי, הילד, שהוא כיום כבן שנתיים וחצי, גדל מזה שנה וחצי בבית אביו, אחרי

יתכן ובשלב מסוים היה גברי מוכן אפילו לוותר על אושרו האישי ולא לי- הסכים לגירושין ורק כדי שלבנו תהיה אמא. אולם אז זוהריו אותו כי אורנה נמצאת במצב נפשי מסוכן. מצבה עלול להחמיר, ואז הוא עלול למצוא את עצמו כבול אליה לשנים רבות, עד שתחלים ממחלתה. תמורת ויתורה על הילד, דרשה אורנה, שעוד לפני הגירושין כבר עזבה את הבית בחברת צעיר אחר, רק דבר אחד: בית משלה. גברי נתן לה בעת הגירושין סכום של 22 אלף ל"י. אורנה רכשה ב-7000 ל"י דירת חדר. את יתרת הסכום היא השקיעה ואיבדה, יחד עם ידידה החדש יעקב יושע, בנסיון נות להפיק סרטים אבאגנרדיים קצרים. (המשך בעמוד 22)

לבעיית הזוג גברי ואורנה בנאי. אומרת אורנה: "הגירושין היו האפשרות היחידה לנתק את עצמי ממצב איום זה. לא התנגדתי להשאיר את הילד אצל גברי. הייתי בטוחה שאוכל לבקר אותו מתי שארצה." וזהו מצב די נדיר, בו בני זוג נפרדים וילדם, שבזמן הגירושין טרם מלאה לו שנת חיים אחת, נשאר ברשות האב ולא ברשות האם. אלא שאוריה נשאר אצל גברי בהסכמתה המלאה של אורנה. אותה תקופה, במצבה הנפשי, היא לא היתה מעוניינת במיוחד בילד, נראה היה לה ש- הטיפול בילד כובל אותה לבית ומונע ממנה לפתח את כשרונות הציירה, שהיא היתה סבורה שטמונים בה. גברי לעומת זאת, היה קשור בקשר רגשי עמוק אל התינוק.

יתכן והשינוי היה כרוך במשבר הנפשי העמוק העובר על נשים מסוימות בעת הלידה. יתכן והסיבות היו אחרות. אולם ידידי הזוג לא יכלו להתעלם עוד מתגובתו היתה המזוהר של אורנה, ובמיוחד ביחסה המזור אל ילדה. לאורנה היו אז אמביציות קולנועיות. אחרי שתקופה ארוכה היתה שקועה בעריכת סרטים, היא האמינה שהיא יודעת הרבה על סרטים, רצתה לנסות וליצור בי שטח זה. בתקופה מסוימת היה המשבר הנפשי שלה כה חזק, עד שהיא היתה נאלצת לעבור טיפול פסיכולוגי. היא רותה באור תה תקופה בצורה דראסטית, היתה מסתובבת ברחובות כסהרורית. ככל שהתברר ש- אין זה משבר זמני, אלא מצב נפשי הולך ומחמיר, נעשו הגירושים הפתרון היחיד

(המשך מעמוד 21)

בשלהי עשר תחודשים שחלפו מאז גירור שיחם, התחוללו הרבה שינויים בחייהם הפרטיים. גברי, שהתנסה בנשואים אומללים, הכיר צעירה בשם דפנה, שהיתה מוכנה להינשא לו למרות שידעה שהיא מקבלת יחד עמו גם תינוק, שהיא צריכה להיות לו לאם. הם נישאו לפני ארבעה חודשים.

אורנה, לעומת זאת, ניהלה בחודשים אלה חיים סוערים יותר. תקופה מסוימת היא ניסתה לחיות יחד עם ידידה חיי ביטניקים. הם חלקו פרועי שיער ולבוש שים בסגנון חסי, כשהם חולמים ליצור יחד סרטים. לאט לאט אול כספם. אורנה נאלצה לצאת לעבוד. כיום היא עובדת כזבנית בסנדביץ' בר שברחוב בנייהודה. כל אחד מהם חי עכשיו בעולם משלו: גברי בעולם של הצלחה, חיי משפחה מסודרים ושפע, אורנה בעולם של חלומות והזיות ומחסור.

על רקע זה נולדה התביעה שהגיש

לפני הגט

גברי ואורנה בנאי בתחנות האכילה המפורסמת, שלדברי אורנה גרמה לה להחליט על רצונה לשנות את חייה ולהפוך מגברי ומבנס, הוציאה לפועל החלטה זו.

אורנה לפני כחודשיים בבית המשפט הי מחוזי בתל אביב. היתה זו תביעה בה ביקשה אורנה להעביר את בנה אוריה מרשותו של גברי לחזקתה.

הדרדות מוסרית

אורחות נלוזות!

טענה אורנה בכתב התביעה: "לפי הסכם הגירושין נשאר הילד בחזקתו הבלעדית של הבעל. אבל מאז הסכם הגירושין השתנו נסיבות חיי וטובת הילד מחייבת את מסירתו לידי אמו.

הנתבע (גברי) מייסר את התובעת (אורנה) ואת בנם בכך, שהוא מונע ממנה לראות את בנה ויחידה ובכך מונע ממנו את אהבת האם, שלה הוא זקוק ומתאכזר לאם. גברי הוא אדם עסוק וטרוד ביותר ואין לו פנאי להעניק לבן את החום, הי טיפול ותשומת-הלב שלהם הוא זקוק.

"לגברי אין אף את הכישורים הדררי שים לטיפול בקטין בגיל כה רך, לכן נמסר הילד לטיפול של אשה וזה."

לעומת זאת, טענה אורנה בתביעתה, חל בה שינוי, ובניגוד לתקופת הגירושין היא מוכנה עתה ורוצה לטפל בילד. תביעות מסוג זה הן מקובלות למדי בי

בתי המשפט הישראליים. בדרך כלל פוסקים הדיינים והשופטים כי ילדים, שטרם מלאו להם שש שנים, הולכים עם אדם אחרי הגירושין. רק במקר רים יוצאידופן, כאשר אין האם רוצה בכך, או שאינה מסוגלת לגדל ילדים מבחינת מצבה הנפשי, מאשרים השופטים את מסירת הקטנים לידי האבות. גברי בנאי גדח כשקיבל את תביעת אורנה. לדברי ידידיו הית ברור לו שלא השתנה שום דבר קיצוני ביחסה אל הילד.

במדינה

קשות בשמו הטוב ותדמיתו הציבורית של הימאי הישראלי.

אין לי אלא לומר כי יימשך הטיפול בבעייה, אולם חייבת להימצא דרך (ותהי כפייה נוקשה של החוק והסדר באמצעות הגופים הממלכתיים המיועדים לכך!) ל עקירת הגעג הזו לפני שנוכל להשיב הן את שמנו הטוב והן את מעמדנו.

חיים צוקר, יליד גרמניה, הית חייל ב

מוזכיר צוקר

נסע בים — להחרענות

צבא הבריטי. רק ב-1947 עלה לראשונה על אוניה. בנובמבר הקרוב, עומד צוקר לע שות צעד בלתי רגיל נוסף בחיי העסקונה בארץ. הוא עומד לעלות על אוניה להפ לגה של חודשים ספורים. אז יהיה צוקר מוזכר האיגוד המקצועי היחיד העוסק ב מקצועו ולא בעסקנות.

את מלחמתו בימאים המבריחים החל מיד עם כניסתו לתפקיד. הוא הוציא כרוז לימאים בו קרא להם להתפטר את ההב רחות שאינן מוסיפות כבוד למקצוע. קריאתו נתקלה בקיר אטום. יחד עם זאת אין צוקר מאשים את אנשיו בלבד. לדבריו, אשם המכס באותה מידה שהימאים אשמים. "הימאים צריכים לעבור בדיקות. כמובן, שבמסגרת הסבירה. המכס לא משתלט על המתרחש בחיפה. לטענתם, כוח האדם שלהם לא מספיק. אנחנו לא צריכים לדי אג להם לנח אדם. אם הם מאפשרים לעשרות חנויות לפעול כשכל הסחורה שלהם היא מוברחת, שיהיה להם לברי אות. אני מצדי אעשה הכל על מנת לעקור את התופעה מהשורש."

אופנה

אהבה

בלי דאגה

כדי שבחורה תהיה נאהבת היא צריכה להיות יפה. כדי להיות יפה היא צריכה — על פי רוב, כשהטבע לא חנן אותה בנתר נים יוצאידופן — להתאפר. כשהיא מתי אפרת ויפה היא עושה אהבה. אז יורד האפור ונוצרת הסכנה שהיא לא תהיה יפה וממילא לא נאהבת.

על פילוסופיה מעין זו, כך מסתבר. אפשר לבנות עסק לא רע. עובדה: מרי קוואנט עשתה זאת. זאת אומרת, היא עש תה כבר עסקים טובים קודם. כאופאנית מרי בת 37 היא הבריטית הראשונה מזה זמן רב, שהצליחה לחדור לעולם האופנה ידועיהשם. בו היה שמור מקום רק ליצרני האופנה הצרפתים האיטלקי או האמריקאיים. האופנה שלה היתה עמ מית ונוצרת ועשתה אותה מהר מאוד ל עשירה ומפורסמת.

מעם לוואי. בגדים הם עסק טוב אבל לא עסק טוב כל כך כמו קוסמטיקה מרי קוואנט למדה זאת מהר. לדבריה אחרי שראתה את הדוגמניות שלה עמלו קשה על איפור במשך שעות רבות ואחר שראתה איך שכל העבודה הזאת נמחק תוך שניות במצבים מיוחדים.

מרי קוואנט החליטה לחולל מהפכה ב עולם האיפור. לחדור לעולם העסקים, נ שולטות חברות הענק האמריקאיות לקוס

ימאים

המוזכיר

נלחם בבוחריו

מה שקרה בוועידת איגוד הימאים, שהת קיימה השבוע בחיפה, יכנס אולי להיס טוריה של ארגוני הפועלים בארץ. בעת הוועידה קם מוזכר האיגוד, האיש שצריך היה יומיים מאוחר יותר להיבחר שוב לתפ קידו על ידי הוועידה, תקף בצורה קשה את האנשים שעמדו לבחור בו כמוזכר האיגוד.

במקום לנסות ולרכוש את אמונם בהב טחות לפעולה ובתככים, הוא התקיף את הימאים בצורה, שאם היתה נעשית על ידי אישיות מבחוק, הרי שהאיש היה ודאי צריך להתנצל ומעורר סערה ציבורית.

מוזכר איגוד הימאים, חיים צוקר (46), ממושקן ובעל בלורית קצרה, שאיננו מפ סיק ללעוס את גומייהלעיסה, הוא מכר נאי ראשי ששימש משך 14 שנה בתפ קיד מוזכר חטיבת הקצינים ורבייהחוב לים באיגוד הימאים. לפני שנה, כאשר פרש באופן פתאומי המוזכר הנבחר, יחזקאל ארקין, מונה צוקר למוזכר הכללי של האי גוד, למרות שהתקנות דורשות שהמוזכר יבחר לתפקידו ולא יתמנה.

בתום שנה לכהונתו נערכה בחיפה ועי דת האיגוד הארצי הפדרטיבי לימאים. בוועידה זו צריך היה צוקר להיבחר לתפ קידו כחוק. למרבת ההפתעה הוא לא פעל כמקובל, אלה התקיף את הימאים, שהוא משמש כמוזכר, בהריפות רבה.

הברחות באמצעות המשפחה. על מה יצא קצפו של המוזכר? אלה שלא ראו את המחזה יתקשו לדמיין לעצמם את ה תופעה. בעת שמגיעה אוניית נוסעים לנמל חיפה, מורשים קרובי הימאים לעלות לאר ניה על מנת להתראות עם יקיריהם. ביקור משפחתי זה מנוצל זה שנים לרעה על ידי הימאים לצורך הברחות בקנה-מידה כזה שעשרות חנויות ודוכנים בלי מכס פועלים לאחורונה לא רק בחיפה, אלא בכל חלקי הארץ.

הימאים היהודיים אינם מבריחים ככל עמיתיהם בעולם באמצעות סירות-גומי ב חשיכת הלילה, או על ידי צמיגים המוס תרים מתחת לפני המים עד אשר בא איש צפרדע ומושה את השלל. בחיפה מבריחים לאור היום, כשכל אחד רואה זאת, כולל קציני המכס ויותר הסקרנים המתגודדים סביב האוניות המגיעות. זה הפך כבר ל מסורת, לחלק מכוניותיהם הלגיטימיות ותנאיהם הסוציאליים של ימאי ישראל.

מיד עם קשירת האוניה למזח, מתפרצים קרובי משפחות הימאים לעבר התאים ומת חילים, להתלבש. זוג מכנסיים אחד צרים. אחר כך יותר רחבים ואחר כך מודרניים לחלוטין. כלומר, עוד יותר רחבים. יש מהדרים היודעים לברוש מלבד המכנסים בהם הגיעו, עוד ארבעה זוגות, ומספרים שהמומחים הגיעו כבר לחמישה זוגות מכ נסיים בבת אחת.

אותו התהליך מתרחש גם עם החולצות, והסודרים. בכיס המכנסיים מכניסים מכל הבא ביד: סכיני גילוח, מקטרות, סבונים, סיגריות, וכל דבר אחר הנכנס לכיס. אז נפרדים מבן המשפחה, יוצאים מהנמל מול אדישותם של המוכסים, שהתרגלו לתופעה אלה.

קבוצה של חמישה אנשים, המינימום המבקר אצל ימאי, יכולה בארבעה ביקר רים, תוך שעות מיספר, להוביל בשיטה נכונה עד למאה פריטי לבוש, מתלבשים, יוצאים מהנמל, הולכים למרכז העומד לא הרחק מהפתח, מתפשטים, משאירים את הבגדים וחוזר חלילה.

פשע מאורגן. צוקר החליט להילחם בתופעה. הסביר הוא:

"המחאות המבישים אשר הנמל הפך להם עד קבוע כל עת שמגיעות אוניות נוס עים ישראליות, לא יכולים להשאיר אותנו אדישים. שום הודעת התנערות מצידנו לא תועיל. התופעה היא בבחינת פשיטת רגל של החוק והסדר. אולם לא מספיק להניח את האחריות בפני דלתה של רשות זו או אחרת בלבד, אשר אינם ממלאים תפקידים גם אנו, כנציגי הימאים. נושאים באחריות ישירה לנעשה ולא נצליח להתחמק מכך! אין מנוס מן העובדה כי בפנינו קטע של מערכת פשע מאורגן, (ומאורגן להפ ליא: הזומנה, המימון, השיווק הבלתי חו קי לעיני כל ולאור היום), תופעות בריר נות ובכלל מחזות אשר המשך קיומם פוגע

היא היתה ממעטת לבקרו. גם כשהיה גברי מביא את הילד אחת לשבוע, בימי שישי לדירת הוריה של אורנה, היתה אורנה ממעטת לראות שם את הילד. משום כך נדמה היה לגברי ופרקליטיו כי תביעתה של אורנה לקבל את הילד באה רק כדי שתוכל לקבל מגברי מזונות עבורו. מאחר שהכנסתו של גברי היא גבוהה ביותר, הרי אם היה הילד עובר לחזקת אמו, היה על גברי לשלם סכום גבוה כדמי מזונות.

פרקליטו של גברי, עורך-הדן הירושל מי דן אבייצחק, התגונן נגד תביעתה של אורנה בצורה תקיפה. אחרי שטען כי רק בית-הדין הרבני רשאי לסטוק בענין הילד, טען כי טובת הילד מחייבת ש יימצא בחזקת אביו.

כך, למשל, התבסס פרקליטו של גברי על תאריך הלידה של הילד שהופיע בי תביעתה של אורנה, כשהוא מצין: "אופיי ני לתובעת שאינה יודעת אפילו את תאריך לידתו של בנה."

הסביר הפרקליט בכתב-ההגנה שהגיש לבית-המשפט המחוזי, מדוע לדעתו חייב אוריה בנאי להשאר אצל גברי: "בין היתר, חלה הדרדרות בהתנהגותה המוס רית ובאורחותיה הנלוזות של התובעת ו בתנאי חייה וחברתה, דבר העושה לבלתי נסבלת ובלתי סבירה — מבחינת טובת הילד — כל אפשרות החזקתו אצלה... אורנה היא אשר נמנעת מראות את הילד, והיא שמתאכזרת, מתוך נקמנות ומתוך מניעים אנוכיים וחומריים — הן אל הילד והן אל אביו."

טען כתב-ההגנה: "אין ברצונה של אורי נה ואף לא באפשרותה לטפל בילד... תביעתה כולה אינה אלא מעשה נקמנות. לאמיתו של דבר היא אינה רוצה כלל ב ילד ומשמשת לרעה הן בילד והן בחליכי המשפט מתוך נקמנות ומתוך רצון לזכות שלא כדין בטובת הנאה חומריות."

"מכור לסמים

ולנשים"

ב מאבקים משפטיים מעין אלה אין פשרות בין הצדדים. כל צד מנסה להשחיר את פני יריבו עד כמה שיותר. שכן מדובר כאן לפעמים בהכרעות שהם שאלת חיים לגבי המעורבים בדבר. הי סיגנון המשפטי המקובל אינו צריך להיות דווקא מושפע ממה שחושבים באמת הצד דים האחד על השני.

אבל אורנה נפגעה עמוקות מההאשמות שהוטחו נגדה בכתב ההגנה. היא השיבה מלחמה. בכתב התשובה שלה לכתב ה הגנה של גברי, אותו הגישה לבית-המשפט — וכל זה לפני שהתחיל הדיון המשפטי בפרשה — היא הטיחה בגברי האשמות חריפות ביותר.

"התובעת (אורנה) טענה, נאמר בכתב התשובה, שנוסח בידי עורך-הדין מנשה בן-שלטון, 'כי הבן לא היה צד להסכם הגירושין, אשר התובעת הוצתמה עליו תוך הערמה, פיתוי והבטחות כוזבות, מבלי שתהיה מיוצגת על ידי עורך-דין, כאשר היתה חולה ותסרת-מגן, תחת השפעה שלילית בבית הנתבע."

"לאור השמצותיו הגסות של גברי, טען אורנה כי אם יש לדבר על הדרדרות מוסרית, הרי הדרדרות זו היתה והינה שלו, אשר בירתו התנהלו מסיבות חיש, אליהם הוזמנו חבריו ללהקע וכן אליה ה בידור... מסיבות אלה התנהלו ערב ערב בבית הנתבע ופרט ללקיחת סמים ל העלאת המוראל בהופעות. הרי הסרת ה סרט התרוממות, בה השתתף גברי, נעש תה כאשר נמצא תחת השפעת הסם ל.ו.ו. בהיות הנתבע מכור לסמים ולנשים, אין הוא האב האידיאלי..."

"אורנה טען כי לא ניתן להפוך את הילד יתום מאב ואם בהיות האב עסוק בהופעות בלילות ונמצא מחוץ לעיר, וישן עד שעות הצהריים, וכל מאווי בהופעות, עשית כספים, רדיפת בצע וביוליים." "אני לא יכולה יותר", אמרה אורנה, "אני רוצה את הילד בכל מחיר." גברי, שהפירטומים מתוך תביעתה של אורנה פגעו בו בצורה קשה, סירב להגיב ולהת ראיין. כל התגובות התבטאה במילים: "באות: 'את אורנה מענינים העתונים. או תי מעניין הילד. לא זמן שהוא אוכל וישן ומקבל חום ואהבה, לא איכפת לי כלום.' בכל הסיפור הזה, נשכח פרט אחד: אורנה, שהאשימה את גברי בשימוש בי סמים, הורשעה בעצמה בבית-משפט על החזקת חשש באילת, גרונת על כך לי שלושה חדשי מאסר על-תנאי."

מטיקה. היא הוציאה לשוק תכשירי איפור שיתרונם, לפי הפירסומת, הוא בכך שהם קלים ומהירים לשימוש אך קשים להסרה. ההמצאה הזאת הגיעה השבוע גם לישראל. אחרי שבנימין גיבלי, מנכ"ל שמן והלן קרטיס, החליט לשווק בארץ את פאט מאש, היועצת הראשית של חברת מרי קוואנט לאיפור, שהקימה בישראל צבא של דיילות, לבושות במדים מיוחדים, המוכנות להתנדב ולהציג בפני כל לקוח פוטנציאלי, שאיפור מרי קוואנט אינו יורד.

תחבורה

העניים משלמים יותר

כאשר הגיעו משרדי התחבורה וחברת האוטובוסים דן לידי הסכם באילו מהי קווים העירוניים בתל-אביב יעלו מחירי הנסיעה ב-20% ובאלו יעלו המחירים ב-40%. היו להם חישובים, השומרים בסוד. דובר משרד התחבורה מחזיק עד היום בדעתו כי שיעור ההעלאה הכללית במחירי

מינויו היה כדאי. זהו דוד שחם והוא בן 48. "צעיר יחסית", כפי שהוא אומר. ית' סית לאנשי משמרת צעירה אחת, הוא באמת צעיר. שחם, הוא העורך בפועל של שבועון מפלגת העבודה, אות. "כשיצא הגליון הראשון", אומר שחם, "חשבו כו' לם: הו, הנה בא הפועל הצעיר חדש". למעשה קיוו כך גם אותם אנשים במפ' לגת העבודה אשר יזמו את הקמתו. מאחורי שולחן ענק, בחדר שקישוטו היחיד הוא ארון עתיק, מנהל דוד שחם בשבועות האחרונים את המערכה נגד שחיר תורתיו הקטנות והגדולות של המערך. "אהרון הזה", הוא נחפו לציין, "איננו שלנו. הוא נשאר לנו בירושה שנייה. אייבי נתן השאיר אותו לעמיקם גורביץ, ועמיקם קם השאיר אותו כשעברנו לכאן. נעים לעבוד בחדר שיש בו יצירה כזו". אך יש גם דברים שאינם מנעימים כל כך את עבודתו. כמו למשל, הכרזתה של הגב' הזקנה, כי יש לצמצם את גודלה של מערכת אמת. שחם אומר כי היו אנשים גלויים ממנה. הם אמרו בפירוש: "יש להע-

דיירת יופי שז' מרי קוואנט ויועצת פאט מאש בתצוגה סכנות ליפנים

מיד פיקות על העורך הזה, שישתולל פחות". דוד שחם הוא בעל שתי עיניים מלוכ-סנות ותודרות. לסנטרו זקן-שדון, המעניק לו מבע מפסטופלי. הוא מחייך חצי חיוך של אחד היודע כי קמו עליו גדולים וחזר קים. הוא עלה מפולין בהיותו בן שנה והיה שנים רבות חבר השומר הצעיר. הוא

הכרטיסים בדרך נשאר בסיכום בגבולות ה-22.5%. אולם יקשה עליו להוכיח זאת הלכה למעשה לרובות הנוסעים בקווים העמוסים בעיר, המשלמים כיום 40% יותר. ההסבר הרשמי לציבור היה שבקווים לצפון העיר, בהם נוסעים בעיקר בעלי היכולת וה"עשירים", יעלו המחירים ב-40%. ואילו בפריברים תשאר העלאת ה- מחיר בשיעור נמוך יותר, כדי לא לפגוע במיעוטי היכולת. אלא שטענה זו אינה עומדת במבחן המציאות. מסתבר כי לרוכשי הכרטיסים, שכל אחת מהן מאפשרת 23 נסיעות ב- מחיר של 20 נסיעות, בחרה חברת דן להעניק הנחות דווקא ל"עשירים" ולא למיעוטי היכולת. כרטיסיה בקו בו מחיר הנסיעה הוא 35 אגורות, מחירה הוא בדיוק כמחיר הכר- טיסיה בקו בו מחיר הנסיעה הוא 30 אגו- רות: 6 ל"י (ראה תמונה). במילים אחרות: בעוד שלנוסעי הקווים "העשירים", מעני' קה הכרטיסיה הנחה של 17% הרי לנוסעי הקווים העממיים הנחה של 13% בלבד. מדוע עשתה זאת דן? יש לכך הסבר פשוט: נוסעי "הקווים העשירים" אינם מרבים לרכוש כרטיסיות, דווקא מיעוטי היכולת, החוסכים כל פרוטה, הם המשתמ- שים בכרטיסיות. והם ישלמו יותר.

מפלגות

המורד

החדש

במרתף רחב ידיים, שהיה שייך פעם להוצאת ספרים, יושב יהודי שחשבו ער- רר ספק בקרב אלה שהושיבוהו שם, אם

ערך את עיתון התנועה על החומה, והיה חבר ההנהגה הראשית. כחבר קיבוץ בית-אלפא נשלח מטעם ה- תנועה לארה"ב. כשחזר מארץ האפשרות יות, התגרש מן השומר הצעיר, עבר ל- מפא"י. הוא היה אז בן 29, והתגייס לשי- רות חובה. "עשיתי זאת", הוא אומר, "כדי לא להישאר חייב לתנועה את אי שירותי בצה"ל. למעשה נמצאתי על גבול חובת הגיוס, ויכולתי להימנע משירות חובה". הוא שירת כקצין הסברה במטכ"ל וכשהשי- תחרר למד משפטים באוניברסיטת ת"א. לפני כחצי שנה מכר את חלקו בחברת הפרסום הגדולה שחם-לוינסון-אייזון ועבר לעריכת אמת. "התנתי מראש", אומר שחם, "כי בי- תפקידי כעורך אהיה אני הפוסק האחר- רון על מה שיכנס או לא יכנס לעיתון. אינני עומד על חברותם של העובדים ב- מפלגת העבודה. עיתון זה נכתב אמנם בקו המפלגתי, אך זו אינה סיבה מספקת למתן גיבוי לכל מיני אנשים שסטו מן הדרך ונחשבים משום מה לפרות קדושות של המפלגה. אם יש אנשים החושבים כי יש לרסן את פעילות העיתון ע"י גורמי חוץ, הם שאנשים אלה יאלצו לפטר או- תי בטרם יוכלו לבצע את זממם. אות אי- ננו שופר נוסף שיבכה "הולך ופוחת הדור".

מנגנון

המשרד

לרימום השר

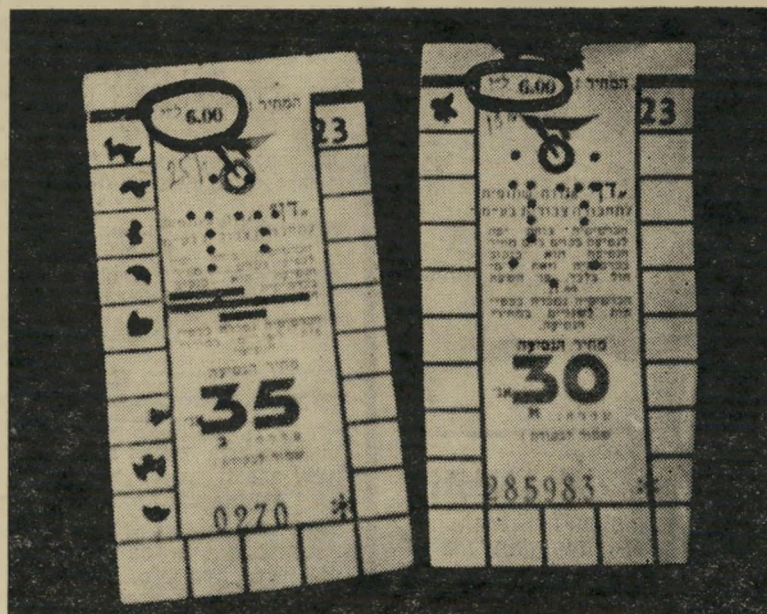
המהפכה הגדולה והחשובה שחולל שמ' עון פרס כאשר קיבל לידי את משרד ה- דואר, היתה שינוי שם המשרד למשרד התיקשורת.

מעשה חשוב אחר שעשה פרס, היתה הקמת המחלקה ליחסי ציבור במשרד, ב- מקום הממונה על יחסי הציבור, שהיה קיים עד אז. שום דבר אומנם לא השתנה בטיב השירותים של המשרד מאז, אבל דבר אחד הושג ללא כל ספק: המשרד והשר שלו נעשו מפורסמים יותר.

כי שמעון פרס והמחלקה ליחסי ציבור של משרד התיקשורת דואגים לכך שאי- אפשר יהיה לשכוח אותם. כמעט מדי שבוע הם מפרסמים באמצעות לשכת העתונות-הממשלתית מודעות ענק בעתו- נים, בכספי הציבור כמובן, שנועדו להלל, לרומם או לפחות להזכיר את קיומו של המשרד.

במקום מכתב פרטי. אבל השיא היה השבוע. מודעת ענק פורסמה בעתו- נים על פני עמוד שלם. חציה היה ריק, כי למשרד לא היה כל כך הרבה מה ל- הגיד. המילים המועטות שנכללו במודעה נועדו לבעלי הדפוסים וקבלנים, מהם ביקשו להתקשר למשרד התיקשורת לפני שהם מתחילים בחפירות, כדי למנוע פגיי- עות בכבלי טלפון תת-קרקעיים.

אילו באמת התכוון משרד התיקשורת למנוע פגיעות בכבלים, היתה לכך דרך פשוטה וזולה. שר התיקשורת, שהוא ב- מקרה גם שר התחבורה, יכול היה לקבל ממשרדו את רשימת כל בעלי הדפוסים (המשך בעמוד 28)

כרטיסיות "דן" עם סימוני המחיר הנחות לעשירים

נגד ההתנכלות לדמוקרטיה! בעד חופש השביתה!

- ★ הצטרפו למשמרת-המחאה נגד החוק לאיסור שביתות
- ★ גולדה נגד הפועלים — הפועלים נגד גולדה!
- ★ החוק חוק גח"ל — הידיים ידי המערך!
- ★ חוק איסור שביתות חוקן לפועלים.
- ★ השביתה אסורה — הדמוקרטיה שוכנת
- ★ היוקר עולה, הרווח גואה — הפועל נדפק!

משמרות ההפגנה יתקיימו ביום שלישי, 2 בנובמבר, בין השעות 15.00 ל-17.00 ברחבת הכנסת בירושלים

שי"ח ברית השמאל העולם הזה — כוח חדש

ביום א', ה-31.10.71, בשעה 8.30 בערב, בבית דב ברנשטיין, רח' הרצוג 9, ירושלים, תתקיים

פגישת תא הסטודנטים של העולם הזה - כוח חדש

על פדרי היום:

- (1) משמרות מחאה מול הכנסת נגד חוק המגביל שביתות.
- (2) סימפוזיון באוניברסיטה על הנושא מדינה פלסטי-נית.
- (3) דו"ח מכנס הפעילים ומוסדות התנועה.
- (4) שונות.

על שכת הים של נהריה נחות שתי נשים. הן שונות מכל האחרות. הן

אלמנות הקיבוצים

זאת, היו מבוגרים, ובעיקר — מעטים. הם לא הרגישו בנוח. הסביר אחד: "תראה, אני אומנם לא נשוי, ואני רוצה להתחתן, אבל כל הבנות כאן חיות את העבר. אני חושב שאין להן גם כל כוונה לשכוח אותו. "הזמנתי אתמול את אחת הבנות מקי" בוק שכן. כל הזמן דיברה או על הילדים שיש לה, או על מי שהיה בעלה. בסופו

שמונים אלמנות-מלחמה זומנו למלון עדן בנהריה. הן הזמנו לנופש של שבוע עליידי הקיבוץ הארצי, המנסה להפ" גיש אותן עם פנויי הקיבוצים. רוב ה" פנויים רווקים, והיתר גרושים. מיספרם הגיע לארבעים בלבד.

למרות כל נסיונותיו של מיקי, בעל ה" מלון, לנסות לקרב בין הלבבות. קשה לומר שנסיונותיו הצליחו.

בדרך כלל אפשר היה לראות בחדרי האוכל של המלון את האלמנות. קבוצות קבוצות. היו ביניהן שניסו להתלוצץ על מצבן. לא חסרו גם הבדיחות מסוג ההס" ברים לאורחים הרגילים של המלון, ש" התעניינו לדעת מה פשר הקבוצה הגדולה הזאת של בנות, לא תמיד צעירות מאוד. הסבירו לאורחים שהקיבוץ נוהג לאפשר לבנות, לפני שהן מתחתנות, לבלות חופ" שה של שבוע בעיר, בלי הבעלים-לעתיד. האורחים, בעיקר התיירים, קיבלו את ה" הסבר תוך קריצות רבות-משמעות.

חיות את העבר

אך לא תמיד האווירה היתה עליונה. האלמנות בילו את יומן בחדריהן, ב" קריאת ספרים. מדי פעם ירדו לשפת-הים. אחרי הצהריים ירדו לעיר, התבוננו בחלון נות הראווה — הכל בקבוצות, שאין בהם אף

המסיבה שנערכה במרתף מלון עדן הוכיחה באופן בולט את הכישלון. שני זוגות של צעירים, חברי קיבוצים, רוקדים ריקודים סלונים. אלמלא המלצרים והמלצריות של המלון, שהצטרפו למסיבה, גם נס זה לא היה מתרחש ואף זוג לא היה קם לרקוד.

של דבר היא הצליחה, תוך זמן קצר, לקלקל את מצב-רוחיה. "חבר שלי, שאני גר איתו בחדר, אמר לי משהו שאני חושב שהוא נכון: כשי" יצאתי איתה לטייל בעיר, היא נתנה לי להבין שאני אשם שחזרתי מהמלחמה חי".

נופש משותף

ראשונה ערך הקיבוץ הארצי מיפגש בין האלמנות להתקרבות ביניהם. הבנות שנה, כאשר ערך מיבצע שבו אירח כל

המיפגש שתי הבנות יושבות ליד השולחן ומשור" חחות. היתה זאת תמונה אופיינית למיפגש, בו התקשו האלמנות להתקשר עם הרווקים.

לא גבר אחד. קשה לומר שהן התלהבו במיוחד מהנופש. גם הרכבי-הגילים תקשה על-הנופשים, ועל אפשרות ההתקרבות ביניהם. הבנות היו מ"22 שנה עד 35. הגברים, לעומת

סיפורה של דורית

בת 25, אם לבן שהוא כיום בן שש. דני, בעלה, נהרג ביום השני של מלחמת-ששת-הימים. דורית מדברת בהיסוס. נראה שהראיון אינו לרוחה. הוא מזכיר פעמים שהיא עצמה אינה יודעת עדיין אם חלליו או לא. היא נראית צעירה מגילה. שורה האדמוני מגיע לחגורה, המבליטה את גזרתה הדקה. אני לא חושבת שאפשר להסביר מה זה אלמנת-מלחמה. זה מאותם דברים שכל שאתה מנסה להסביר אותם, כך הם הופכים למסובכים יותר. אבל כמה שקשה להסביר מה זה סתם אלמנת-מלחמה, פי שבע קשה להסביר מה פירוש הדבר להיות אלמנת-מלחמה בקיבוץ.

אני חיה בקיבוץ של פחות מ-500 אנשים. כולם מכירים את כולם. כל אחד יודע את מצבי. כל אחד מנסה לעזור. כל אחד מנסה להיות איתך טבעי. להתייחס למה שהיה כאילו זה לא היה. אך אף אחד איננו מצליח בכך. כמה שבחורה בגילי, כשהיא בודדת וחסרת-בעל, הופכת מטרה למבטים, ללחי" שות, לדיונים בגורלה, מעין חיה בכלוב — הרי שלחיות אלמנה של בן-קיבוץ, שכולם אהבו אותו וכולם זוכרים אותו, זה להיות חיה בגן-החיות שכולם מסתכלים עליה, מלטפים אותה ומשגיחים עליה.

מה עוד שההורים של דני, בעלי, נמצאים בקיבוץ. גרים לא הרחק ממני. כל פגישה איתם הופכת לסיט. הם מנסים להיות חביבים. בעצם, בדרכם הם יותר מחביבים. הם חושבים שהם עושים את המכסימום. לעבור דרך החדר שלהם זה ממש נורא. כשאני מנסה לעקוף ולהגיע לחדר האוכל בלי לעבור ליד חדרם, אני תמיד פוגשת אנשים היודעים שזו אינה דרכי, ושאיני הולכת על-ימנת לעקוף את חדר הורי דני.

אין שבוע שהם לא אומרים לי פעמיים שאני צריכה לשקם עצמי ולהתחתן. אבל די לראות את הבעת פניהם, בעת שהם אומרים זאת, כדי לדעת את אשר מתרחש בליבם פנימה.

לפני מיספר חודשים הייתי בת-ליאביב. סגשתי ידיד מהצבא. הוא כלל לא ידע שאני אלמנה. באחד הימים, באופן מפתיע, הוא הגיע לביקור במשק. לארוחת-הערב הזמנתי אותו לחדר-האוכל. את המחזה אני לא אוכל לשכוח. כולם נעצו בי את העיניים. הנסיון שלהם להיות טבעיים — אלמלא היה טראגי, היה מצחיק. כשכימעט עמדנו לצאת, באו הורי דני. אני חושבת שבגלל הצורה שבה ישבנו, לא ראו אותנו כשנכנסו. הם הלכו לכיוון שולחן פנוי, ואז נתקלו בנו. הם נעמדו שניהם לרגע, כמו פסלים. אחר כך אמרו שלום, שאלו לשלומי, והמשיכו ללכת. אותן שניות ספורות אני חושבת שהן היו מהקשות ביותר מאז מותו של דני. באותם רגעים הגעתי להחלטה. אם אני אתחתן, הרי שבשום אופן לא אמשך לחיות בקיבוץ. זה בלתי-אפשרי. גם עכשיו המצב בקושי ניסבל. האם אני רוצה להתחתן? האמת היא שאינני יודעת. התשובה שלי נראית ודאי מצחיקה, בגלל המקום שבו אנחנו נמצאים, והרקע לראיון זה. אבל האמת היא שאינני יודעת.

לעומת זאת אני יודעת בפירוש שאני רוצה להפסיק להיות אלמנת מלחמה. זה מצב טראגי. להיות אלמנת-מלחמה ארבע שנים בקיבוץ זה לא פחות טראגי מלהפוך לאלמנה. אני רוצה לשנות את מצבי.

אילו היה לי האומץ, הייתי מתחתנת ומתגרשת, כדי להיות גרושה. כדי לא להיות אלמנה. כדי שכל הקדושה שבה מתייחסים אליך תתפור לכל רוח. מדוע אינני עוזבת את הקיבוץ? לא מפני שאני אוהבת אותו. אהבתי את המשק לפני שקרה מה שקרה. מה שקרה לא גרם לכך שאני אפסול את החיים בקיבוץ. ברגע שהשלמתי עם חסרונותיו, לא הייתי מתנגדת לגור בו. לחיות בו. הצרה היא שמאז מה שקרה אני לא חיה בקיבוץ, אני גרה בו.

אני לא יכולה לצאת לעיר, כי לא אוכל להחזיק מעמד מבחינה כלכלית. הורי לא יכולים להחזיק אותי. לא מבחינת מגורים וגם לא מבחינה כלכלית. אין לי מיקצוץ שבו אוכל להרוויח בעיר סכום שיאפשר לי לחיות חיים נורמליים.

לעומת זאת יש לי עופר. אילו הייתי רוצה לעזוב את הקיבוץ, ברור שהם היו מסכימים ברצון להמשיך ולהחזיק אותו כאן. אבל אני לא מוכנה להיפרד ממנו. אפילו לא לשלושה ימים בשבוע. חשבתי על כך. זה יהיה בלתי-אפשרי!

האפשרויות שלי הינן די מוגבלות. בקיבוץ שלי, אפילו רצייתי, לא היה לי עם מי להתחתן. מקיבוצים אחרים אתה בעצמך רואה את המצב. אני אומנם אלמנה, עם ילד, 25, אבל אני לא מוכנה להתחתן עם כל אחד. אם כי הייתי ברצון מת" חתנת עם חבר-קיבוץ אחר, רצוי הרחק מהקיבוץ שלי, ועוברת אליו.

בעיר אינני מכירה איש. או כימעט איש. להרפתקות, שבעיקבותיהן אני אוכל להכיר משהו למטרה רצינית יותר, אין לי הכוח הנפשי. יתכן ואחרי שאתחתן אהפוך שוב למה שהייתי. יתכן בהחלט שאני אתחתן, וכעבור זמן אתגרש, ואז יהיה מצבי קל בהרבה. העיקר הוא לא להיות אלמנת מלחמה!

סיפור של דפנה

בעלת שיער חום, קצוץ לתספורת של ילד. בת 22. אינך יכול לנחש שגילך הוא הגיע נדהם כשאתה שומע שלדפנה בת בגיל ארבע, ושמה נאוות. כשנודע לדפנה שדב (דובי), קצין ביחידה קרבית, נפצע בימים הראשונים של המלחמה, לא ידעה עדיין שהיא בהריון. דובי היה פצוע קשה. מאמצי הרופא אים להציל את חייו עלו בתוהו. שבועיים לאחר הפציעה נפטר. ביום שנפטר דובי, נודע לדפנה שהיא בהריון. היא רצה כמסורת לבית-החולים כדי להודיע לדובי שהוא אב, ואז הודיעו לה שדובי נפטר.

אני בת הקיבוץ. הורי חיים במשק. דובי היה עירוני. הוריו מבני המעמד הבינוני בתל-אביב.

הוא הגיע לביקור בקיבוץ (בצפון הארץ) ואז הכרנו. באותו זמן הוא השתחרר מהצבא. מעולם לא חשב על חיים בקיבוץ. אבל כשאמרתי לו שאינני רוצה להיות בעיר, הוא ויתר.

ההיכרות שלנו ארכה לא יותר מחצי שנה, מאז שהכרנו עד שהוא מת. חודשיים לאחר ההיכרות התחתנו. אחר-כך הללה המלחמה, והסוף המר.

אני אמרתי לך שאני ילידת הקיבוץ, כדי להסביר לך כמה שהקיבוץ התייחס אלי יפה בכל התקופה מאז מות דובי ועד היום. הם מנסים לעשות הכל כדי לעזור לי. הם ידעו שמאוד רציתי ללמוד מישק. הם איפשרו לי זאת. היה זה חצי שנה לאחר הלידה.

השארתי את הילד בבית-ההיכרות, ונסעתי לרמת-גן. שנתיים למדתי בבית צבי. זאת היתה אחת התקופות המאושרות ביותר בחיי. אבל משהו היה חסר לי כל הזמן. נאוות. לא יכולתי לשאת את המחשה שהשארתי אותה בקיבוץ. לא היה שבוש לא ביקרתי פעמיים בשבוע במשק. אילו יכולתי יותר, הייתי מבקרת יותר.

כדי להיות עם נאוות חשבתי על עזיבת הקיבוץ. אבל האמצעים לכך לא היו בידי. הייתי צריכה לוותר על תוכניותי. אבל גם צורת-החיים של לימודים אינטנסיביים ונסיעות למשק לא יכלו להימשך.

בסופו של דבר נשברתי. עזבתי את בית צבי. על כך נדמה לי שאני מצטערת כל יום מחדש. בקיבוץ אני עובדת כעת בעבודה שאינה מעניינת אותי כלל.

מבחינה חברתית אני לא חושבת שיש לי בעיות. בכל אופן, אין לי, לדעתי, הבעיות של אלמנות-המלחמה. אני מתנהגת, אני חושבת לפחות, כאילו הייתי רווקה עם ילדה, או גרושה עם ילדה.

הסביבה לא כל כך מקבלת את זה. כמו שלא מקבלים כל-כך את העובדה שאני באמצע היום מתחילה לרקוד עם הבת שלי לפני חדרי-האוכל של המשק. הם לא מבינים אותי.

בעת שהייתי בעיר, התנהגתי והתלבשתי כעירונית. הם לא ראו בעין יפה כל כך שהייתי נכנסת לחדרי-האוכל עם מקסי. הם ראו בלבושי זה נסיון להיות עירונית. הם לא הבינו שהבגד פשוט מצא חן בעיני. מעולם לא לבשתי בגדים שלא מצאו חן בעיני.

אני אהיה גלויה. אני רוצה להתחתן. אינני צריכה להתבייש בזה. הצרה היא שאין לי עם מי לעשות זאת. בקיבוץ, הרווקים הם, או צעירים מאוד, שאולי בצדק לא ירצו להתחתן עם אלמנה, אם לילד. אחר כך ישנם המבוגרים בהרבה ממני, שאיתם אין לי כל עניין משותף.

במסביבות של הקיבוץ כולם מנסים לעשות את הרושם כאילו הם מחזרים אחרי, אבל אני יודעת שבסך הכל הם חושבים שאני ראוייה לרחמים.

איני חושבת שאני צריכה שירחמו עלי. קרה מה שקרה. זה יכול לקרות לכל אחת. בעיר היו לי כמה הצעות-נישואין. לא רבות, אבל אף אחד אינני יכול היה להבטיח את קיומי. אינני יודעת, אני בת 22. אבל המנטליות שלי היא של נערה. לכן אינני יכולה לראות את עצמי נשואה למבוגר ממני בחמש שנים. דובי, שהיה בן 22, כשאני הייתי בת 18, היה על הגבול.

לא מצאתי אף אחד שיכולתי לחשוב שאחתן איתו. פשוט, לא היו כאן האנשים המתאימים לי. אבל לפחות היה גופש, ואפשר היה לצבור כוח לתקופה נוספת.

סיפור של אסתר

שיער שחור בצורת זנב-סוס. פנים רזים. עיניים שחורות. מבט מעט עצוב. פנים חיוורות, למרות העובדה שאת מחצית שנותיה בילתה דווקא בקיבוץ בדרום הארץ. בת 14 היתה כשבאה לקיבוץ עם עליית הנוער. היא עלתה מפולין. תוריה גרים ברחובות. תחילה הם היו בטוחים שאסתי שלהם תהיה בקיבוץ שנה-שנתיים, עד שמצבם הכלכלי ישתפר. להפתעתם בחרה אתי בחיי הקיבוץ. בתום לימודיה התייגשה לנח"ל, ולאחר שנה של מועמדות התקבלה כחברה. בגיל 22 התחתנה עם צעיר מהמשק, בן גילה. כעבור ארבע שנות נישואין פרצה מלחמת ששת-הימים. חודשיים אחרי המלחמה נהרג בעלה, מרדכי.

תחילה נכנסתי למרה שחורה. העובדה שנהרג אחרי המלחמה גרמה לכך, לדעתי. אילו היה נהרג בעת המלחמה, הייתי מקבלת את זה אחרת. במלחמה, כל אישה שהיה לה בעל ביחידה קרבית, מוכנה מבחינה נפשית להיות לאלמנה. אך העובדה שחודשיים לאחר המלחמה, כשהכל נשמו לרווחה, הוא הלך, ועוד בגלל מוקש שהוא עלה עלינו עם הגייס בעת שהיה בדרך הביתה, גרמה למצבי.

אחר כך באה ההשלמה. הנסיון לחזור לחיים רגילים. אני חושבת שאפשר לחזור לחיים כאלה רק כאשר את משלימה באמת עם העובדה שהאיש איתו חיית פרק-זמן מחייך, כבר איננו. אז מתחילים הנסיונות לחזור לחיים הרגילים.

אני חושבת שהצלחתי בכך. אולי בגלל העובדה שלא היו לנו ילדים. כשיש ילדים, אני חושבת שהמצב הוא הרבה יותר גרוע. אז אתה נפגש יומיים עם הזכרונות, בגלל הילד, עם השאלות שכל כך קשה לך לענות עליהן. בייחוד כשהילד קטן.

ידעתי שאם אני לא אנסה להיות חיים רגילים לחלוטין, כאילו שמה שהיה לא היה, לא אוכל להשתחרר מזה. אינני דוגלת ברעיון שהאלמנות צריכות להיות כל הזמן עם העבר. הדבר הינו פשוט בלתי-אפשרי. פירושו התנוונות. רק שרבים מחברי הקיבוץ סבורים שהאלמנה חייבת להיות את חייה-עבר.

אינני אומרת את זה על סמך נסיוני האישי בלבד. אני אומרת את זה על סמך הרבה שיחות. שהיו לי עם נשים במצבי. מהרבה קיבוצים. כולן מתלוננות על-כך שחברי הקיבוץ דורשים מהן להיות קדושות. שהן צריכות להתנור. שאין הן יכולות להיות כאילו שמה שקרה לא היה מעולם.

הקיבוץ איננו מאפשר לך להיות חיים רגילים. כל הזמן, בלי יוצא מהכלל, אתה נבדק. ההתנהגות שלך עוברת כל היום ביקורת. כשאני מביאה ילד לחדרי, וזה יכול להיות אפילו אחד מחברי-המשק, הרי שאני מרגישה במבטים.

משך כמה חודשים עבר ידדי שלי, צעיר ממני בשנתיים, לגור בחדרי. המבטים של אלה שנתקלו בנו יחד היו גוראיים. היו אפילו שתי חברות שניסו להסביר לי, בצורה שאינה משתמעת לשתי פנים, שלא יתכן שאני אקח בחור צעיר ממני לחדרי. הן כימעט והאשימו אותי בכך שאני משחיתה את הצעיר מבחינה מוסרית.

אמרתי להן שזה אינו העניין שלהן, ואני לא מסכימה שיעירו לי על התנהגותי. אחת מהן אמרה לי: תראי, את לא חיה לבד. זה לא עיר כאן, שכל אחד יכול להיות כפי שמתחשק לו. עזבתי אותה על המדרגה והמשכתי ללכת.

מאז לא רק שהן אינן עונות לי שלום, אלא שגם הבעלים שלהן מתעלמים ממני. אני חיה בבדידות. כשאני מזמינה מישהו אלי, אני כל הזמן צריכה לחשוב ולקוות שאף אחד לא יראה אותנו ביחד, בדרך לחדרי או ממנו.

כשאני מביאה ילד מהעיר אלי, אני שומעת את הלחישות סביבי. הם חושבים שברגע שאני אלמנה, אז אני צריכה להיות יצור בלי חיים פרטיים.

„כשתתחתני, זה יהיה אחרת.“ אמר לי מישו. אבל למה אני צריכה להתחתן, על מנת להיות את חיי? בכלל, אם מי אני יכולה להתחתן? שיקבתי-הגיל משלושים עד ארבעים, שביניהם אני יכולה למצוא את בעלי, הם כולם או כימעט כולם, נשואים. אינני צריכה להתחתן כדי להיות את חיי.

את המיבצע הזה, שהם עורכים, אני מעריכה. אם כי אינני רואה כל תוצאות. אלה המגינים לכאן הם לא דווקא המוצלחים שבין חברי הקיבוצים. האווירה כאן גם כן אינה נוחה. לכל היותר יושבים כמה אנשים יחד, ומתלוצצים על המיפגשים. וזה עצוב, כי יש רבות מאוד במצבי.

הקיבוץ הארצי הפגישו במלון בנהריה את אלמנות

הקיבוצים עם רווקיהם - אולם הרעיון לא נשא פרי

רבים עזבו זמן קצר אחרי תחילת הרי מסיבה. המוסיקה הרועשת לא הצליחה להוציא אותם מספאונם.

לפניהם חיתה עוד שנה של בדידות.

סיבה, לולא קבוצה זו, שמנתה ששה איש, קשה לתאר איך היה נראה סוף המסיבה. הם הפעילו רשמי-קול, וממש בכוח גררו את הקיבוצניקים לרקוד, אך עם מעט מאד הצלחה. לא היה כל סימן לשתיהם פעולה.

הוחלט להוציא את האלמנות ופנויות הקיבוץ לנופש משותף. תחילה נערך הדבר בבית הקיבוץ הארצי בנתניה. אחר כך הוחלט להעביר אותם גם לנהריה, למלון עדן.

בעל המלון, שהתמחה בעריכת מיפגשים בין רווקים, נקרא לעזרת הקיבוץ הארצי. נראה שבישיבה הקרובה של הוועדה היינקה-בוצית, המטפלת בנושא זה, יוזמן להציע פתרונות. המיפגש במלון עדן, ש-איתו הגיעו להסכם על מחיר מיוחד (המר) מומן על-ידי הקיבוץ של הנשלח לנופש) נערך במיסגרת מצומצמת יותר. הפעם היה המיפגש משותף לאלמנות, גרושות ורווקות.

העליזים היחידים,

המלצרים

רבים מאלה שבאו, עזבו אחרי כמה ימים את נהריה, בלי כל הסבר. נראה שאוכולם מהמיפגשים. אחרים נשארו עד הסוף.

אופיינית לכל השבוע היתה המסיבה ש-נערכה במרתף המלון, בלילה שלפני פיי-זור המיפגש. כעשרים חברי, רובם בנות, ישבו על כסאות קטנים וניסו לשיר. אקורדיוניסט עשה מאמצים נואשים ל-החיות את הקבוצה, אך ללא הצלחה. כולם ישבו קפואים על מקומותיהם.

היחידים שהיו עליזים במסיבה היו ה"מלצרים והצוות של המלון, שהוזמנו ל"מ

קיבוץ קבוצה של אלמנות לסוף-שבוע. אך אחוז ההיכרות, כתוצאה מהמיפגשים הללו, היה זעום, כמעט אפסי.

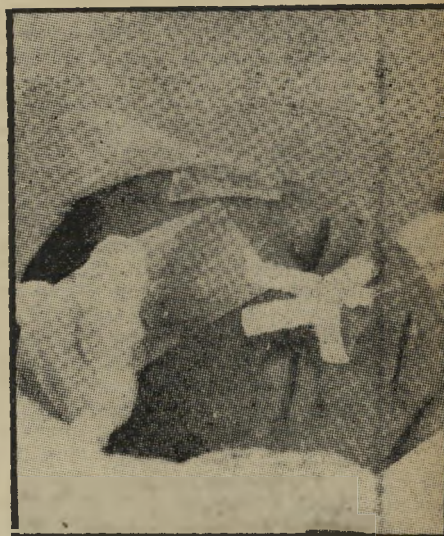
בפתח של המלון עומדת קבוצה של בנים ובנות. מחלפים רשמים על טיב ארוחת-הצהריים. בעוד רגע יתפור כל אחד לחדרו, על מנת לקרוא. אולי סיפורי אהבה, אולי סיפורים אחרים.

עצבות ניכרה על פני כל המשתתפים במיפגש שנערך במלון עדן בנהריה. תצלום זה צולם בעת שהמסיבה היתה בעיצומה. בלב כל אחד מהבאים למיפגש קוננה התקווה שאולי במסגרת זו יוכל למצוא שותף לחיים.

יצחק והדסה ברמן

1.140 ק"ג

התענייני

מס'הכנסה כבר שיחרר אותי ממס עד שהילדים יהיו בני 18. מה נעשה עם מיטות אני לא יודע. מקיבוץ גבעתי-ברנר כבר הציעו לנו מיטות בשביל כל הילדים, בתנאי שנסכים שיצלמו אותם ויכתבו: „שבט ברמן ישן במיטות כל גיל“. עוד לא שילמנו את החובות על הדירה הזאת שאנחנו גרים בה, וכבר צריך לחשוב על דירה אחרת. כולם מבטיחים לעזור. היתה פה בבה אידלסון. השאירה לי כרטיס-ביקור ו- אמרה: „אם תצטרך משהו תתקשר“. אני לא אבקש שום דבר. מה שיתנו לי אקבל. לא יתנו לי — אמשך לחיות עם אשתי והילדים כמו עד עכשיו. מה שמבטיחים היום ישכחו מחר.“

„תירו בצרורות! לא בודדת!“

כמו כד אבא, התעניין יצחק ברמן לדעת מי מחמשת ילדיו דומה לו. „גיליתי מיד שהבן והבת הגדולים דומים לי. בזה אני בטוח. שני אלה שנולדו אחרונים, בן ובת, דומים אחד לשני בצורה שאי אפשר להבדיל ביניהם.“

לאבא של חמישיה יש בעיות. למשל, איך ילך לטייל עם חמישיה? מה יקרה כשכולם יתחילו לבכות בבת אחת?

„חשבנו על הכל כבר הרבה זמן“, מספר יצחק. „עוד בחודש השלישי להריונה של דסי אמרו לנו שיהיו לנו ארבעה ילדים. רק לפני הניתוח הקיסרי התברר שיהיו חמישה.“

„בזמן האחרון, כשהיינו יושבים במיטה, ראינו איך היו לפחות שלושה משתוללים בבטן שלה בבת-אחת. ראינו את כל התנועות שלהם. שמרתי עליהם כמו על הייננים שלי.“

„האמת היא שהחברים התרגשו יותר ממני. אחד מהחברים שלי סיפר לי: כשי אבי שמע ברדיו שנולדה לכם חמישיה הוא עשה במכונתם. אני רוצה שהיו לנו הרבה ילדים. נעשה הפסקה של איזו שנה ואחרי-כך ננסה שוב. אני רוצה בבית שלי שמונה-תשעה ילדים לכל הפחות. אני רוצה לראות אותם איך הם הולכים מכות, איך הם משחקים ואיך הם צועקים.“

„כעת אין לי בעיות. גולדה הבטיחה ש- תעזור לנו. אני מבטיח שנמשיך בתוכניות שלנו. אני השתחררתי מהצבא רק לפני שלוש שנים ואני רגיל עדיין לירות צרור אחרי צרור. אני ממליץ על השיטה הזאת לכל הצעירים בארץ: תירו בצרורות, לא בודדת!“

האב המאושר: יצחק ברמן במסדרון בית-החולים

הגבר המאושר ביותר בישראל חי שבע שנים היה יצחק ברמן, 24 ג'ינג'י ירושלמי, 170 הסנטימטרים שלו שוק- לים 76 קילוגרם. אחרי ארבע שנות נשור- אים ללא ילדים, הפך ברמן, מוכר הדגלים ואוהד קבוצת הכדורגל של בית"ר ירוש- לים לאב. אך לא סתם אב, אלא אב כפול חמישה.

אשתו הדסה (דסי), ילדה לו השבוע שני בנים ושלוש בנות בלידה אחת. לידת החמישיה הראשונה שנרשמה אי-פעם ב- ארץ. אך השיא אינו רק שיא ארצי. זהו הישג גם בקנה-מידה בינלאומי. החמי- שיה של ברמן היא החמישיה הרביעית החיה כיום בעולם.

מאז הלידה אין ברמן עוזב את בית- החולים הדסה בירושלים. כדי למצוא או- תו צריך רק ללחוץ על כפתור חדר הפי- קוח בחדר האחיות. הוא מופיע מיד, מוכן לכל שאלה, ולמרות שהוא עדיין נתון בהלם, אין הוא מאבד את חוש ההומור- שלו.

הוא אינו לבדו. חברו הטוב, משה אלעזר, פקיד במשרד-החוק, אינו נוטש אותו לרגע. „הוא עוד עלול להידבק ו- ללכת בדרכי“, מתלוצץ אב החמישיה העליון. „היום כולם רוצים ללכת בדרכי. כולם רוצים לדעת את הסוד שלי. הנה, בא הנה עתונאי אחד ושואל אותי: תגיד לי בבקשה איך עשית זאת? אמרתי לו: „שלח אלי את אשתך ואז תדע!“ אבל הרופא המיילד הזהיר אותי: „אל תבטיח להם שום דבר, זה לא תלוי רק בך.“

עדינה

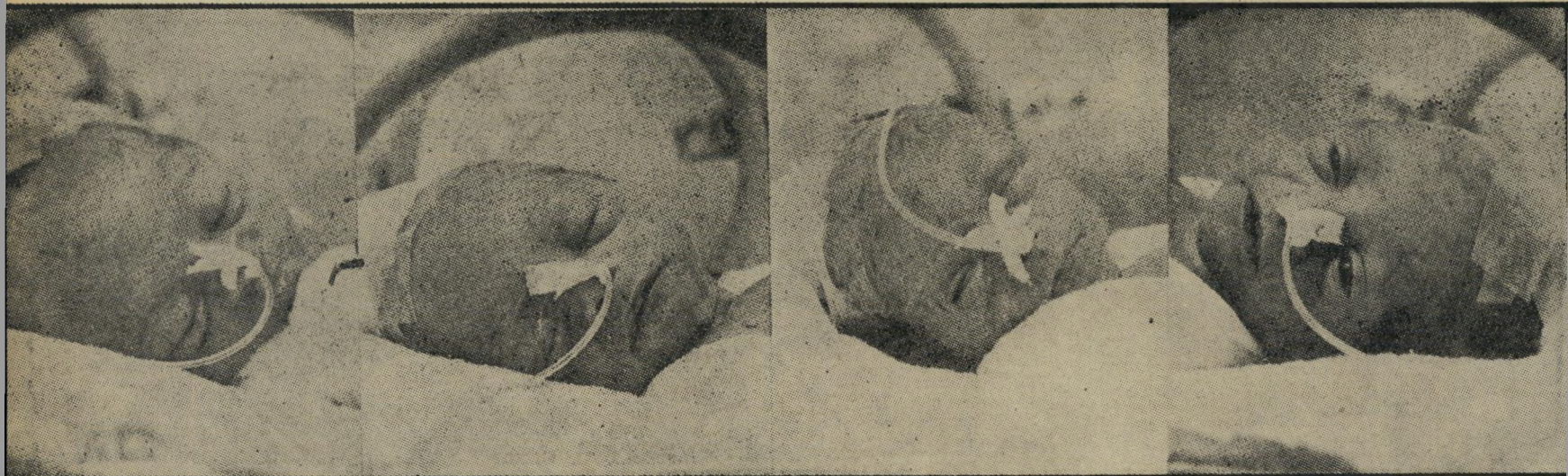

וקופיקו

החמישיה עדיין שוכנת באינקוב- תורים. לבנות אין שמות. רק לבנים, הבכור נקרא קלמן ע"ש אביו של יצחק, והשני נקרא גיורא, ע"ש כוכב הכדורגל גיורא שפיגל. אבל האחיות המטפלות ב- ילדים כבר המציאו להם שמות חיבה: טבא לבכור, מכיוון שהוא מכוסה בשיער ככל גופו; עדין ועדינה לשני הפגים ה- קטנים ביותר; נחמה לפגית המחייכת כל הזמן וקופיקו למכוערת מכולן.

לא יצחק ולא דסי עדיין אינם קולטים בדיוק מה פירוש לגדל חמישה ילדים בני אותו גיל. יהיה להם עוד זמן לחשוב על כך. בעוד כשבועיים תצא דסי מבית- החולים, לבדה. הילדים יגיעו הביתה רק בעוד ששה שבועות לערך, כאשר ישלימו את תשעת חודשי ההריון באינקובטור ו- יוסיפו משקל. כך שיש עוד זמן לדאגות. „איך אסתדר?“ אמר יצחק, „אסתדר. כעת אני רוצה רק דבר אחד: שיהיו בריאים ושתנו לי להחזיק אותם בידיים שלי. עשו לי היום חשבון שרק בשביל חלב אצטרך לשלם 150 ל"י לחודש. היה כאן כתב מסי.בי.אס, שהביא לי דרישת- שלום ממשפחת הנסון הבריטית, שגם להן יש חמישיה. הוא עשה לי חשבון ש- אצטרך לפחות 2000 לירות בחודש כדי לגדל את הילדים שלי כמו שמשפחת הנסון מגדלת את ילדיה. אני מרויח רק 800 ל"י נטו לחודש בחנות הרקמה של אמי. אבל

חד... ועוד אחת... ועוד אחת... ועוד אחת...

1.140 ק"ג

1.280 ק"ג

700 גרם

1.120 ק"ג

וכך יצטרכו לגדל את החמישייה!

עד שנולדה חמישיית ברמן לפני שבוע, היתה החמישייה המפורסמת ביותר בישראל. חמישיית הנסון, שנולדה לפני שני חודשים, בנובמבר 1969.

חמש האחיות הנסון, ניקול, ג'ואן, ג'ולי, ג'קלין ושרה, נולדו לבני הזוג ג'ון ואירן הנסון באסס שבבריטניה. גם הן, כמו חמישיית ברמן, נולדו כשאמן היתה בחודש השביעי, ובאמצעות ניתוח קיסרי. משקלן של החמש היה דומה למשקל ילדי משפחת ברמן, והן הוחזקו באינקובטור בימשך מספר שבועות. כתוצאה מכך יכלה אירן הנסון לקבל את פניהן בבת אחת. ראשונה הגיעה הביתה שרה, כאשר משקלה הגיע ל-1.600 ק"ג. היא היתה אז הגדולה והשמונה באחיות. כיום היא דווקא הרוזה שבהן. אחריה קיבלה האם את בנו תיה בהפסקות, אחת אחת, כשמשקלן הראשון להוציא אותן מהאינקובטור.

חמש בנות הנסון לא נולדו דומות הן אחת לרעותה. שלוש מהן הן בעלות שיער כהה ושתיים הן בלונדיות. מה שמקל כמובן על זיהויין בידי הוריהם. לדברי ה'

5 במיטה אחת
שלושה חודשים אחרי שהגיעו הביתה, שוכבות בנות חמישיית הנסון במיטה אחת, כשג'ון ואירן הנסון מטפלים בהם בצוותא.

חמישיית הנסון

הורים, הם הצליחו להבדיל את הבנות כבר אחרי שלושה חודשים, וזאת בעזרת קולות הבכי שהיו שונים. לאירן הנסון, שילדה את החמישייה בהיותה בת 34 ואם לבת אחת, אין טענות מרובות על הקשיים הכרוכים בגידול החמישייה. לדבריה מתחיל סדר היום שלה בשעה שש בבוקר, כשחמש הבנות מת' עוררות, או היא מתחילה לטפל בהן בי' עזרת בתה הבכירה.

זה כמו לנהל גן ילדים, היא אומרת. צריך רק לדעת לארגן את העבודה. תחילה היו חמש הבנות ישנות במיטה ארוכה אחת, שהוזמנה במיוחד לצורך זה. כיום, כשגדלו, יש לכל אחת מהן מיטה משלה. אבל הן מבלות בלול אחד. היו להן חמישה סליקלים לשיבה, אבל רק עגלת טיול אחת, באמצעותה היתה האם הגאה יכולה להוביל אותן בעצמה.

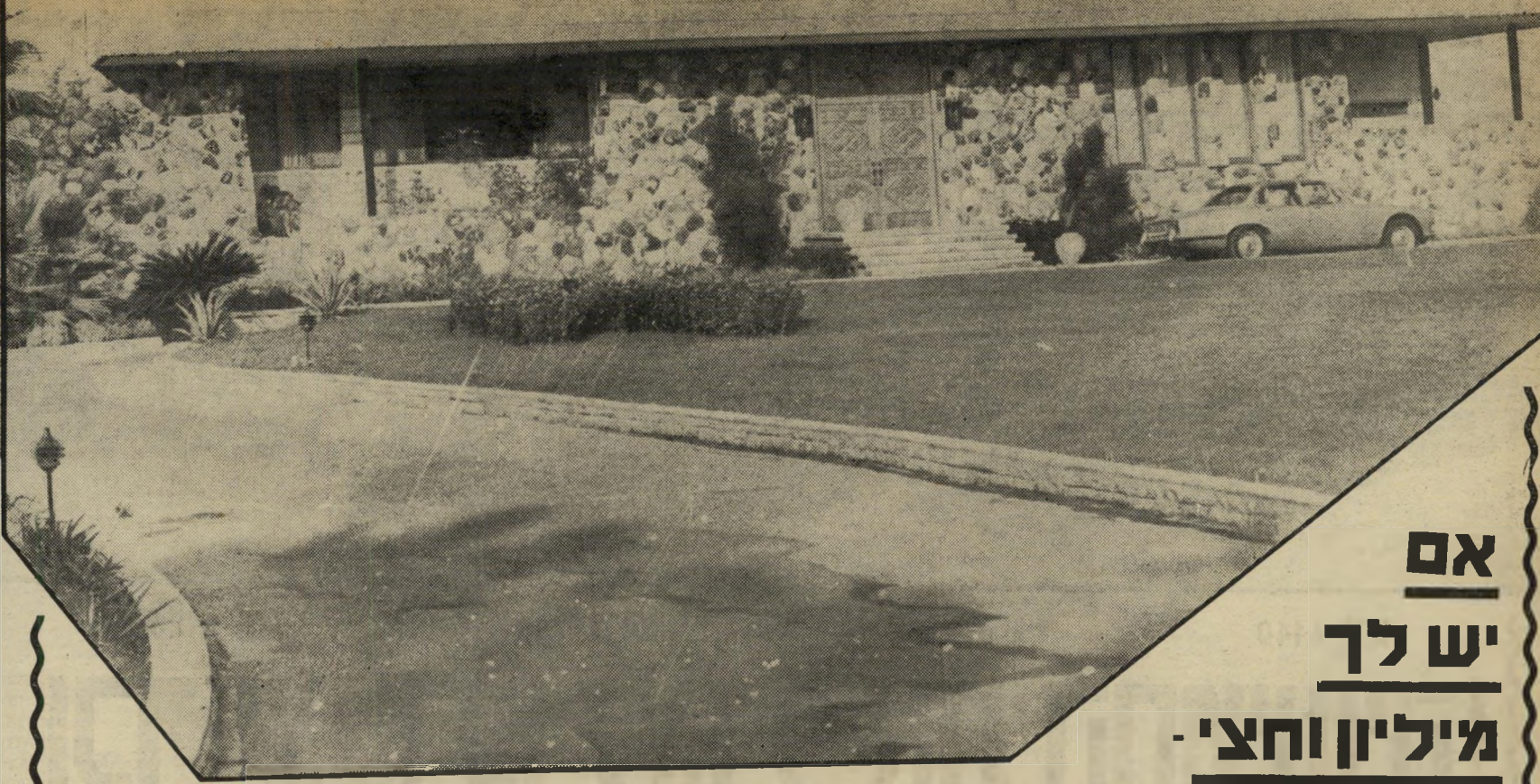
כשהן היו תינוקות, אומרת אירן, נראה היה שלא נוכל לעולם להסתדר איתן. אבל התרגלנו. בעלי ובתי היו עוורות לי. עם שש ידיים אפשר לטפל בחמישה תינוקות. היום זה כבר הרבה יותר קל.

יש רק בעיה אחת, מוסיף בעלה ג'ון, כשאנחנו יוצאים לחופשה, קשה למצוא מלון שיסכים לאכסן את כל החמש איתנו בחדר אחד.

בטיול
כך ניתן לטייל עם חמישייה: שתי עגלות ילדים מחוברות מאכלסות את חמשת התינוקות הנסון. האם יכולה לדחוף לבדה את העגלה.

מסעדה לגן ילדים
אירן מאכילה במטבח את חמש בנותיה שנולדו בלידה אחת באנגליה לפני שנתיים.

אם יש לך מיליון וחצי - היא יכולה להיות שלך!

ויווה ויולה!

מצבו של ואנג, אפשר להשיג אותה ב- מחיר קצת יותר גבוה.

במשרד הקבלן טוענים כי ואנג נשאר חייב לו כ-200 אלף ל"י, סירב לפתע לשלמן מייד אחרי כניסתו לבית. המחיר המקורי נקבע ל-800 אלף, אך עם בריכת השחייה, עלה למיליון. ספרטון ביקש ל-1400 אלף את הבית, ששטחו הבנוי מגיע ל-1400 מ"מ, והעומד על שטח של עשרה דונמים, כולל מיגרשיספורט והסדרס, הנמצאים מאחורי הווילה.

לדעת הקבלן, שווה הווילה כיום חצי מיליון דולאר. מחיר של מיליון וחצי ל"י הוא ממש מציאה.

אז מי שיש לו סכום פעוט זה - שיקפון על זה!

כת"שחייה, מיגרשיספורט, מוסכים למכוניות.

קשיים כספיים

ב סביון מספרים שקשיים כספיים פקדו את הוואנגים. "העסק עם המי- כליות באשדוד לא הולך".

ואנג עדיין יכול להרשות לעצמו להעניק לבתו חנינה, שנישאה לפני חודש, מתנה בסך 100 אלף ל"י, אך הוא נאלץ להציע את הווילה למכירה.

אחד ממכריו, שביקר בה, אמר: "הווילה שווה מיליון וחצי ל"י, בלי הרהיטים. בגלל

הימים, השתקע בה יחד עם אשתו גלוריה וארבעת ילדיו. המיליונר היהודי הידוע השקיע מיליונים בעיסקי ספנות, בנה מיכלית.

לפני שנה פנה סם ואנג אל הקבלן דויד טפרטון, מכפר-שמריהו, ביקש לבנות לו וילה בסביון. חזית הבית בנויה מאבנים. אורך הווילה משגע. שני שערים מעץ מפוסל, בצבע כרם. סידרה שלמה של חדרי-שינה. חדרי-אורחים המזכיר את כ"ר סביון. אולס-ריקודים. אולם ביליארד. חדרי-מגורים למשרתים. היחידה למיווג- אוויר במרתף לבדה עלתה קרוב ל-40 אלף ל"י.

שלוש מכוניות עומדות לרשות המש- פחה: הג'אגואר החום, טריומף ספורט, ועוד מכונית חדשה. מאחורי הווילה ברי-

ה יא נהדרת. עיניים גדולות. מבט לווהט. שיער בלונדי. שורטס המגלים זוג רגליים ארוכות, אלגנטיות, שזופות. צעדים של נסיכה.

לידה - אשה בעלת גוף ספורטאי, שיער כסוף, חסרונות קטנות. אלגנטיות. עדיין מקסימה. דומה לגוש קרח. שתי הנשים ירדו במדרגות הווילה המפוארת (ראה תמונה). הנמצאת בקצה השטח שבבעלותה של משפחת ואנג, ב- סביון.

הצלם, שעמד במרכז הכביש, מול ה- אימפריה של משפחת ואנג, ברחוב המגל 23, צילם בהתלהבות, ממרחק של כ-80 מטרים, את הווילה ההוליוודית ואת שתי החתיכות. הן ירדו אל מכונית הג'אגואר החום. תוך שניות זינקה המכונית כפאנטום, לקחה את הסיבוב של כביש-הגישה על שני גלגלים, בחריקה צורמנית. הג'אגואר נעצר בענן אבק.

האשה הכסופה ליד ההגה זעקה: "מי נתן לכם רשות לצלם את הווילה? תעלו מייד למכונית שלי! אקח אתכם לי- מיסטר!"

כשסירבה חוליית-הכיסוי של העולם הזה להיענות להזמנה, פתחה גלוריה ואנג ב- סלידה: "אתם הישראלים..."

חנינה, הבת הבלונדית, רמזה לאמה שהן נמצאות בישראל, לא בארצות-הברית, וששני האנשים שצילמו את הווילה הם ישראלים, לא כושים.

סידרה של חדרי שינה

ע צבנותה של גלוריה ואנג נובעת, אולי, מסידרה של אכזבות, שפגעו לאחרונה במשפחה האצילה.

כי משפחת ואנג עומדת להיפרד מהווילה המפוארת שלה. וילה-ואנג עומדת למכירה. סם ואנג הוא, למרות שמו הסיני, יליד פולין, שהיגר לפני 20 שנה לארצות-הברית, עלה לישראל אחרי מלחמת ששת-

נחוג . יום-הולדתו ה-36 של הצייר הישראלי משה גת, אחד משלושת הציירים הישראליים שציוריהם מבוקשים ביותר בארצות-הברית (ראה מדור במדינה).
נחוג . יום-הולדתו ה-46 של המשורר והפזמונאי חיים חפר. יליד פולין שגדל

חפר

ברעננה. שירת בפלמ"ח ומלבד כתיבת פזמונים השתתף גם בגליל פיצוץ הגשרים ב-1945. חפר שוהה עתה בארצות-הברית לקראת הפקת המהומה שלו בברודוויי הנקרא בשם לעבור עוד חורף, לחיות עוד קייץ.

נחוג . יום-הולדתו ה-62 של העיתונאי הוותיק נתן גורדון, מנהלה הישראלי (הנכה והצמוד לכיסא גלגלים) של סוכנות הידיעות הצרפתית פראנס פרס. גורדון, יליד ורשה, שלמד עיתונאות ב"קופנהגן, הוא בעל אות מסדר החרות על שם המלך כריסטיאן.

נחוג . יום-הולדתו ה-65 של הדוקטור לכלכלה ברוניסלב רב לוי. יליד פולין, נשלה לראשונה לארץ מפולין בשנת 1932 מ"טעם לישכת המיסים — חר ארץ-ישראל — פולין ואחר שעלה לארץ כיהן כ"מפקח הבנק הפולני פ.א.ו. בתל-אביב, עבר לשטח הפיר"ס והעיתונות ו"היה בין השאר, המנהל האדמיניסטרטיבי של העולם הזה. נבחר ליו"ר

לוי

אגודת העיתונות הפרידית בארץ ולנשיא לישכת יחקק ילון של בני-הברית.

נבחר . בפילדלפיה, עליידי איר-גון בני-הברית בארצות-הברית, ליו"ר ה"ארגון לשלוש השנים הקרובות, ליו"ר בלומברג ממדינת טנסי, שבא במקומו של ויליאם וקסלר שסיים את תקופת כהונתו השנייה.

מונה . ליועץ המשפטי של הממשל ברצועת עזה, במקומו של סגן-אלוף צבי עינבר שכיהן בתפקיד זה מאז מלחמת ששת הימים, רביסון אברהם פכטר, שהיה נשיא בית-הדין הצבאי בעזה.

מונה . עליידי שר-התיקשרות, ל"מנהל בנק הדואר, אלפרד רינן שכיהן עד כה כמנהל שירותי הדואר במשרד התיקשרות.

נפטרה . בלונדון, בגיל 44, ה"פסנתרנית הישראלית-לשעבר סיריה אריאלי, ששמה הקודם היה ססיל ליי-בובין. ילידת איסטנבול, בת להורים יהודים-רוסים שאביה היה מורה לפסנתר שלימד את בתו, שהתפרסמה כבר בגיל חמש כילדת-פלא שניגנה לפני המלכה ה"רומנית ואישים מפורסמים אחרים. עברה לגור בירושלים ב"1943 והשתקעה בבר"י סניה ב"1949.

נפטר . בעיר קולומביל שבמדינת מיסיסיפי בגיל 130, סילוורט מוג, ש"היה עבד כושי ושימש ב"1860 כקברן בעת מלחמת האזרחים בארצות-הברית. יליד צפון-קרוליינה, התגורר רוב ימיו במיסיסיפי, התחתן שלוש פעמים וכדי לאשר את גילו המופלג, הציג מיסמכים של סוחר-עבדים שהעידו על תאריך הולדתו.

„בעלי, מישה אשרוב, במח יבין -

אבל החברה של ז'אן לא הבינה..."

הרומאן המבויים של דליה פרידלנד

כ אשר יצאה דליה פרידלנד מן המטוס במונטריאול שבקנדה — לשם הגיעה לפני שלושה שבועות כדי להשתתף בבכורת סרט שבע פעמים ביום — היא לא האמינה למראה עיניה: צבא שלם של עיתונאים וצלמים קידם את פניה בתיקתוק מצלמות, וסדרת שא"לוח בקצב של מכונת ירייה.

דליה לא הצליחה להבין את זה. היא ידעה שהסרט עורר תשומת-לב בקנדה, ושהיא השחקנית ממין נקבה היחידה ש"הוזמנה לבכורה החגיגית — אבל בין עובדות אלה לבין התקפה עיתונאית כזאת עדיין היתה רחוקה הדרך.

מה שדליה לא ידעה, באותם רגעי מבוכה ראשונים, הוא שהלהיטות של עיתונאי קנדה אחרי דמותה החגיגית — היתה רחוקה מלהיות סתמית. הדליה' שעליה התנפלו בעשרותיהם, מהרגע שהגיעה לנמל-התעופה, לא היתה סתם שחקנית ישראלית מוכשרת, ואפילו לא שחקנית ישראלית שהשתתפה בסצ"נתייערום קצרה בסרט הציפורנוגראפי. בעיניהם היא היתה דליה של ז'אן קוטו, ועובדה רומנטית זו הספיקה כדי להפוך אותה לאשה הכי מצולמת בקנדה בשבוע שלפני האחרון.

כי ז'אן קוטו — המשחק בסרט שבע פעמים ביום לצידה של דליה — הוא אחד משחקני הקולנוע והתיאטרון המפורסמים ביותר בקנדה כיום. ברור — לכן — שכל רומן חדש שלו, זוכה לתשומת-לב ציבורית מירבית.

עובדה זו לא נמלטה מידיעתם של אנשי

יחסי-הציבור של הסרט. ולכן, בנוסחם לארגן את מסע-הפירסום שלו, צצה באופן טבעי האפשרות לארגן קשר רומנטי בין דליה וז'אן. דליה נראתה ככת-הזוג הפיק"טיבית המתאימה ביותר לז'אן: ראשית, היא צעירה, יפה ופוטוגנית. שנית, היא

מישל בריאן (משמאל) חברתו האמיתית של ז'אן קוטו, סוקרת בעניין את יריבתה המדומה, בעת הפרייירה החגיגית של הסרט שבע פעמים ביום. ז'אן קוטו מחבק את מישל, מחייך לעבר דליה, הנראית מקסימה בשימלת-ערב שחורה של האופנאי גדעון אוברזוך

המשולש המדומה:

הידיעה המפוברקת:

„להלבה החדשה של ז'אן קוטו" — בתואר זה זכתה דליה על-ידי עיתון קנדי „הדי כוכבים". ליד הכותרת — צילום של אחד מן הרגעים הרומנטיים המפוברקים הרבים, שהיו לז'אן ולדליה במשך תשעת הימים בהם שהתה בקנדה.

נמצאה איתו יחד בתקופת ההסרטה ביש"ראל — וזה רק טבעי ששני שחקנים צעירים ויפים, המתפשטים ביחד, ימצאו אחד את השני. כשהגיעה — פשוט העמידו אותי בפני עובדות, מספרת דליה, „זה קרה מייד לאחר שהמטוס נחת, דקות לפני תחילת מסיבת-העיתונאים שנערכה בחדר האנשים החשובים. הבמאי, דני, לקח אותי הצידה, וסיפר לי שההפקה הפיצה שמועה על כך שעשיתי את כל הדרך לקנדה, רק במטרה להתראות עם ז'אן.

איתו זמן לא ידעתי שז'אן הוא כוכב כל כך גדול בקנדה, ולא תיארת לעצמי שכל העיתונים יפרסמו תמונות-ענק שלנו. התייחסתי לכל העניין בבידור, ואמרת לדני שמצידי אני מוכנה להשתתף במישחק.

האמת היא שלא האמנתי שמישהו יקנה את הלוקש הזה. אבל איך שלא יהיה, הסברתי לדני שאני אשה. ולכן — כמוכן שאני לא יכולה לחזר אחריו. אבל אם הוא יחזר אחרי — לא אעשה בעיות.

אבל מי שכן עשתה בעיות — היתה דווקא החברה האמיתית של ז'אן — מישל בריאן. מישל, שהיא מפיקת-תוכניות ב"רדיו וסופרת, לא יכלה בשום פנים ואופן להשלים עם הרומן של אהובה המפורסם. „ודאי שהיא ידעה שכל מה שהיה ביני ובין ז'אן הוא המצאה של יחסי-הציבור", מסבירה דליה, „אבל למרות זאת — היא לא יכלה להשלים עם כך. כאשר נסענו לאולפני הצילום של הטלוויזיה — וזה סודר מראש שנעשה זאת ביחד — היא לא היתה איתנו. את זה אפשר היה להציג בתור „עובדה", אבל לכל האירועים האחרים הגענו בשלישית.

מה עם הבעל החוקי?

„למישה זה בכלל לא איכפת", מזהיר רה דליה, „דבר ראשון — זה קרה בקנדה. יתכן שאילו היו מנסים לעשות טריק כזה בארץ — הוא לא היה מסכים. אבל בקנדה? מי בכלל מכיר את הז'אן הזה כאן בארץ? „חז"י מזה — המצפון שלי נקי. יש לי די עדים בשביל להוכיח לו שלא היה ביני ובין ז'אן שום דבר, חוץ מפירסומים בעיתונות. מישה לא מתרגש — ומתייחס לעניין בדיוק כמוני: כמו אל בידור טוב."

בישראל, לשלוח לכל אחד מהם מכתב אישי הביתה. מבצע כזה היה עולה כמה עשרות לירות, אולי.

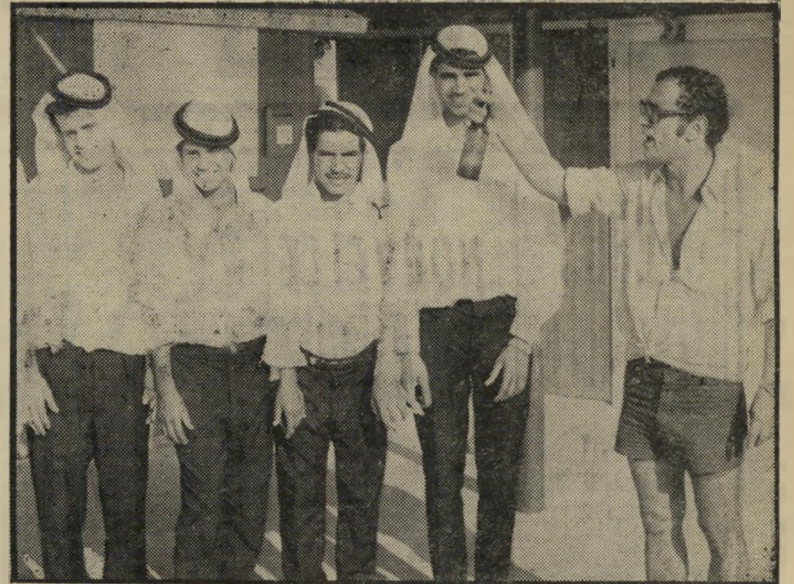
אבל שמעון פרס מעוניין בפטרסומת, לכן העדיף לבזבז אלפי ל"י מכספי הציבור, כדי להודיע הודעה הנוגעת לציבור של כמה מאות איש בלבד, להעניק בכך שוחד מוסווה לעתונים, כדי שיאירו לו פנים.

או שמא, אין חשר עצמו מאמין שמשדר

פתחת צווארון, מרכיב משקפי שמש, וגוער בערבית רוטה בחבורה של בדואים הממהרים למלא את הוראותיו כאילו היה שייך לכל דבר.

כי לגבי הבדואים של סיני, שנשכרו כדי לעבוד במלון קראוואן, היה שייך קוקי נמוך הקומה והשחום, שייך כמו כל שייך בדואי אחר.

בדואים חופכים לפועלים. שמו האמיתי של שייך קוקי הוא ורד עופרי. עד שעופרי בן 32 הפך לשייך, הוא הספיק להיות צנחן, נהג מונית, מעסה,

שייך קוקי (ימין) ובדואים צנחנים נהגים מונית מעסה קבלן

קבלן לשיטות וממונה על האחזקה ב-כפר הנופש בשארם.

לפקודתו של שייך קוקי עומדים 50 בדואים אמיתיים, המוכנים ללכת עבורו באש ובמים, כולל תעברת נעליו לקרון שלו, כשמתחשק לו ללכת יחף ועד לריצה מטורפת כדי לספק לו בקבוק בירה קרה. קוקי הגיע לשם לפני שנתיים, כאשר החליט בן-ציון ספקטור להקים במקום את כפר-הנופש. הוא הופקד או על קבוצה של מאה בדואים שספקו בהקמת הכפר.

מספר שייך קוקי: "עמדתי מול אנשים שבחיים שלהם לא ידעו מה זאת עבודה. רובם היו צעירים מאוד. הם לא יכלו לי תפוס גם מה זאת משמעת עבודה. זה היה מוגד לאופי שלהם ולמסורת. בדואי לא נולד בשביל עבודה. הבעיה הייתה כיצד להפוך אותם לבדואים לפועלים, ידעתי קצת ערבית מדוברת, אבל התברר לי ש אין למעשה דמיון בין מה שאני דיברתי והערבית שהם דיברו. עכשיו אני יודע את השפה שלהם יותר טוב מהם.

"הבעיה הראשונה הייתה לרכוש את אמונם. זה לא היה קל. כשהייתי עוזר להם בעבודות הקשות הם היו צוחקים ממני. הם לא הבינו איך בוס מסוגל ל-השפיל את עצמו ולעבוד. אבל מאוחר יותר החלו להעריך את זה."

אתגרים במידבר. שמו של קוקי הלך לפניו והגיע עד לאוזניו של השייך אברעבדאללה, שייך השייכים של מידבר סיני. הוא הזמין אותו לאהלו ושם הודיע לו רשמית כי הוא ממנה אותו כשייך הממונה על בני שבט המועסקים בשארם אישי. טקס ההכתרה של קוקי כשייך נערך בחאפלה מסורתית כדת וכדין ש-כללה גם שחיטת כבש.

אני מציב בפניהם אתגרים, מסביר קוקי את שליטתו בבדואים. "תחילה אני גותן להם לעבוד בעבודות נקיות פשוטות. אחר כך הם מקבלים עבודות הדור-שות יותר אינטליגנציה. כשהו הולך, אני הופך אותם לחדרנים. אם הם מצליחים בזה, הם מגיעים למעמד העליון של מלצ-רים, החובשים כאפיות ומגישים געפילטה פיש."

שייך קוקי עורך מדי יום מסדר ביקורת לצבא הפרטי שלו, ומלמד את חניכיו ל-השתמש בסכין ומולג. במרוצת הזמן הוא מחזיר בהם את ערכי הציביליזציה. הסוף יהיה שקוקי ישאר אולי עם תואר השייך, אבל הבדואים שלו לא יהיו יותר בדואים.

התיקשורת שלו מסוגל להעביר הודעה מעין זו לכתובותיהם של בעלי הדחפורים רים?

הווי

השייך הבדואי היהודי

הראשון

שנתיים ימים עמד כפר הנופש של שארם אישי, שהיה מורכב מקראוואנים, על תילו. בעוד זמן קצר הוא יפורק ו-יועבר לסנטה קתרין. בתי המלון ה-בנויים והיציבים הנבנים בשארם, דחקו את רגליו של מלון הקראוואנים. יחד עמו יעלם משארם תופעה יוצאת-דופן נוספת: השייך הבדואי היהודי הראשון.

אורחי מלון קראוואן היו נדהמים ל-שמוע ברשת הרמקולים של המלון את ה-קריאה: "שייך קוקי! בוא מיד למשרד הקבלה!" אלה שהיו משתוממים לשמע העובדה ששייך בדואי יקרא בשם קוקי, היו מתפללים לא פחות כאשר היו רואים את השייך, לבוש מכנסים קצרים וחולצה

כתאום דממה...

משרד התקשורת/המחלקה ליחסי ציבור

מודעת-השוחר

איך מוצאים בעלי דחפורים?

הייתי בתולה כאשר התחתנתי, והייתי

גרושה בת 17

עליידי דיעות קדומות, אומרת ליביה. "בדרך כלל הם אומרים לי: טוב שהת-פטר מזה מהר."

"כך גם אני חושבת. לנישואין הקצ-רים שלי (שלושה חודשים של חיים משות-פים) אין שום משמעות בעיני. אפילו לא מבחינה של יחסי-אישות: למרות שהייתי יחד עם גבר במשך שלושה חודשים רצו-פים — נישאתי בתולה. לאו דווקא בגלל העיקרון. פשוט, בעלי רגיל, כנראה, ל-קיים יחסים עם כל מיני טיפוסיות ואתי היה לו קשה. לא שזה כליכך משנה —

שה להאמין בכך. בגיל זה מתחיי-לות נערות אחרות לטוות את ניצני-החלומות הרומנטיים שלהן, על האחד ו-היחיד עם הסוס (מוסטאנג, כמובן) הלבן. אבל לגביה של ליביה שמאי (וולפלד), זוהי עובדה. היא בת 17. היא גרושה. "פשוט — התחתנתי עם האדם הלא-נכון — ובגיל הלא-נכון," מצהירה ליביה, השייכת לחוג המצומצם מאד — אבל ה-רחוק מלהיות אכסקלוסיבי — של גרו-שות צעירות מאד-מאד.

עבורה — זה אולי פשוט. אבל התגובה

אשה מיוחדת

אפילו על הרקע הציבעוני של רחוב דיזנגוף, מצליחה ליביה להתבלט. בתמונה: ליביה מושכת תשומת-לב, כשהיא רכובה על אופנוע נוצץ וחדש. "השיגעון של האופנועים התחיל אצלי כבר בגיל 13. מספרת ליביה, בגיל 16 כבר היה לה אופנוע משלה, וזמנתה השברירית — הצמודה אל הכלי הגברי והכבד, הפכה לאחת האטרקציות התל-אביביות.

אבל זה פשוט מראה שלנישואין שלי לא היה כל ערך."

כאשר בני-זוג מחליטים להתגרש — ועוד אחרי תקופה כל-כך קצרה — הם עושים זאת בדרך כלל אחרי שעוברים עליהם נסיונות די מרים ביחד.

גם ליביה ועזרא (זהו שם בעלה) — לא יוצאים מכלל זה.

"בעלי הוא טיפוס פרימיטיבי, וקנאי בצורה חולנית, והוא נהג להריץ לי בגלל שטויות," מספרת ליביה. "גרנו בשיכון ברמת-עמידר — ואני הייתי צריכה לשבת כל היום בבית — ולחכות בסבלנות עד שהוא יחזור."

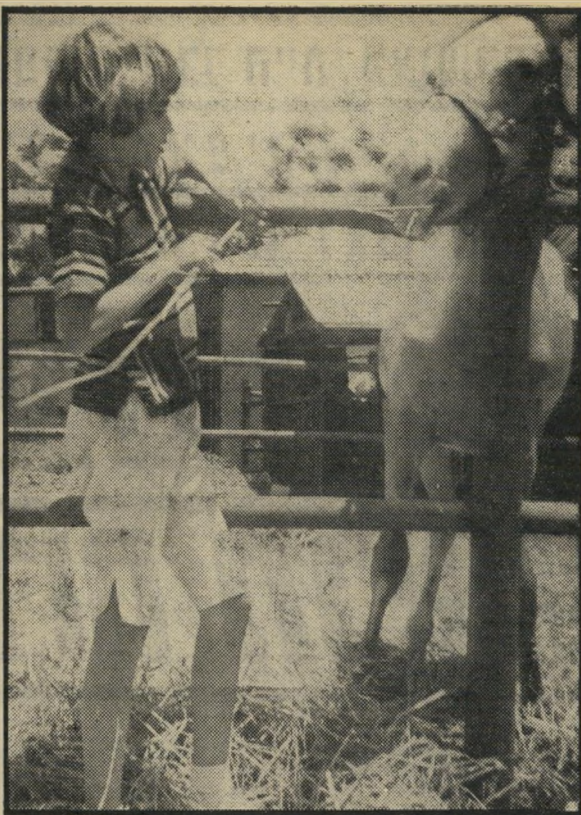
"עזרא הוא מכונאי במיקצועו. במשך היום הוא נהג לתקן אופנועים מתחת ל-בית שלנו. כשהוא חוזר בערב — הוא היה הרוג. אני — לאחר שהייתי כלואה כל היום — רציתי לצאת. אבל כמובן שהייתי צריכה להישאר בבית, יחד אתו. "במשך הזמן שהייתי נשואה — חי הפכו לגיהנום. אני טיפוס חברתי: בעלי לא נתן לי הזדמנות לראות אנשים. במשך שלושה חודשים הייתי במאסר-בית. הוא לא נתן לי לעשות גם דברים אחרים, שאני אהבת — כמו לרכב על סוסים.

החברתית רחוקה מלהיות כזו. כפי שמודה ליביה עצמה: "כאשר אני מספרת לאנ-שים שאני גרושה — הם נדהמים. רובם מסרבים להאמין בכך — דורשים הוכחות בתעודת-זהות. כאשר מתברר להם שלא מכרתי להם לוקש — ושאני באמת בת 17 וחצי וגרושה — הם מתחילים לרחם עלי. הזמן בחורות בנות-גילי אמרו לי: אני במקומך — הייתי מתאבדת!"

הנישואין היו בשבילי רק מאסר בית...

"אנשים אחרים — פחות גלויים — מני-סים לנחם אותי. הם מסבירים לי שזה לא נורא כל-כך — ושאני עדיין די צעירה בשביל למצוא לי מישו אחר. אבל בתור-כם הם חושבים שאני אבודה."

שנן רק סוג אחד של אנשים המקבל את ליביה בצורה לגימרי חסוכה: ההפיס ויושביה הקבועים של סניט "אלה הם אנשים צעירים, פתוחים ולא כבולים

הגרופה במישקפיים עגולות ותיסרוקת אפרו מאורכת, נראית יותר כמו היפית חסרת דאגות, מאשר כאשה שעברה חוויה לא נעימה.

שקופות למחצה, צמידים, שרשראות וכל שאר פריטי הלבוש, הלכודים ממלחמת החובה של ההיפי הממוצע. "אני מזדהה עם ההיפים גם ברעיונות", אומרת ליביה. "אמנם אני עדיין בתולה, וזה לא מתאים להיפית הדוגלת באהבה חופשית, אבל זה לא בגלל הפרינציפ. פשוט — אני קצת מפחדת מכל העניין." "אני בת להורים גרושים — ומגיל שש אני חיה יחד עם אחותי ואמי בלבד. אבא הוא קצין בצבא-הקבע, המשרת בשכם. אני חושבת שילדה הגדלה רק עם אמא, היא הרבה יותר מאושרת מילדות אחרות. אמי היא חתיכה לא-נורמאלית, ותמיד הלכתי איתה לסייף-אוקולוק' בבתי-המלון, ולדיסקוטקים של ג'אז. היא גם נתנה לי את הסוס הראשון שלי במתנה, וקנתה לי אופנוע." "יש לה המון חברים בבוהמה, וכבר בגיל 12 היא הכירה לי ולאחותי, מיקה, את סולמגן הגדול, והוא עשה מאיתנו צמד זמרות בשם: האחיות מיקה וליביה. הופעונו בשרתון והצלחנו נורא. בכלל: היו לנו חיים חופשיים ומאושרים. אף פעם לא היה אבא, שחשב שהוא יודע הכל. תמיד עשיתי נו מה שרציתי."

בת שבע-עשרה ממשיכה ליביה לטפח את אהבתה לסוסים. היא נולדה לרכב כמה פעמים בשבוע, ובמשך חודשים אחדים אף היתה סייסת בחוות גורדון. אל הסוסים הגיעה באמצעות אימה.

בת תשע בלבד היתה ליביה, כאשר קיבלה במתנה את סוסתה הראשונה. "קראתי לה סבינה, מפני שבאותו יום בדיוק התחילה להציג את הסרט סבינה והגברים", אומרת ליביה שקשרה מאז את גורלה עם עולם החי.

"הגרופות האחרות שאני מכירה — מעצבנות אותי, מספרת ליביה. "הן מתנהגות כאילו עברו איוה סבל עצום, ויכאילו הן שונות לגמרי מבחורות שעדיין לא התחתנו. נכון שאני שונה מרוב הנערות בגיל שלי — אבל זה לא דווקא בגלל העובדה שאני גרושה. תמיד הייתי משהו מיוחד: שונה ואחרת מכל השאר." ליביה אינה טועה בהגדרתה העצמית. היא באמת שונה. וזה מתחיל אפילו מן הצורה החיצונית: 43 (ארבעים ושלושה!) קילו שלם מתמתחים בצורה שלא תיאמן כימעט לאורך 173 סנטימטר, ויוצרים דמות הנראית כאילו יצאה מאחד הסרטים של פליני.

הוא טען שאשה נשואה לא רוכבת על סוסים. "פעם, כשהעזתי ללבוש שימלה עם מחשוף קצת גדול — הוא קרע לי אותה באמצע הרחוב. על כל מבט שנדמה היה לו שהעפתי אל מישו — הוא הרביץ לי. הוא עשה צעקות גם כאשר מישו הביט עלי."

היא גם מתלבשת בצורה שונה: בגדי פופ זרועי-כוכבים ופרחים, שמלות ערביות

מ וכן שעכשיו — לאחר החוויה היי מפקקת הזו — יודעת ליביה את מה שלא יודעות רוב הנערות בנות-גילה: שהחיים המשותפים עם הגבר האהוב אינם מישחק חמוד באמא ואבא, אלא למרות זאת, היא מסרבת בתוקף להיכנס לליגת המומרות המיקצועיות, שרבות מבין חברותיה הן נשים גרושות.

הכלה

ליביה התחתנה עם בעלה בגיל 16, לאחר שלוש שנות חברות (בהפסקות), למרות התנגדות אמה.

לגור בחיפה כדי להיות לצידו של הסב, ששכב אז בבית חולים (ובינתיים נפטר), אבל תוך זמן קצר היא מצאה את עצמה לצידם של כמה עשרות היפים שעברו לגור בדירתה, והקימו בה קומונה אמיתית. "אלה היו חיים מלאי מוסיקה ושלווה", נזכרת ליביה באותה תקופה. אבל גם לאחר שהייה במחיצת ההיפים הדוג' לים באהבה החופשית — נשארה ליביה בחולה מובן המילה.

בחיים ובסרט ליביה (שוכבת על הריצפה, מימין) מתפרקדת בחופשיות על היפי מגודל-שיער, באחת הסציונות של הסרט **הטרמפיסט**, בו היא משתתפת בתפקיד של סטיסטיט. לליביה לא היו בעיות של הוהדות עם התפקיד בסרט. היא פשוט שיחקה את חייה שלה, כפי שהתנהלו לפני כשנה בחיפה, בדירתו של סבה. ליביה עברה

„הגברים בארץ סכסיים, אך מבוהלים...”

„כל יום הפלות, אבל הייתי מאושרת...”

„בעלי היה חתיכת מאפיה...”

„אני מוכנה לשלם כסף לגבר טוב...”

"אצטור

לברוח מכאן!"

תארו לעצמכם שכאן גולת הכותרת היא לקבל את כינוי דויד. הבן שלי משחק איתו לא רע, רק שזה דוקר. בתקופת נישואי היה לי רומן לזה עם ליאונרד כהן. זה נמשך חצי שנה, והתנהל במשך שעות היום, כשהבעל שלי היה בעבודה. הוא היה משורר. טיפוס

לחצקל, והוא תמיד נתן לי לחם ומרק. כל יום הפלות — אבל הייתי מאושרת. זאת הייתה תקופה של איזו, ומהלית ג'קסון. באמריקה, אם את רעבה, אז את מתה. אני נגד אורגיות. אני כמו כלב. נורא נאמנה, אבל בגלל המראה שלי, לא מאמינים לי.

■ ■ ■

כ 7 הגברים שלי נמצאים באמריקה. (יונתן) כרמון כתב לי שאבוא להירפיע בהצגה שלו. אך אני מסוגלת לשנות החלטותיהם במשך חמש דקות, ואני נורא מושפעת.

כשהייתי באמריקה, קיבלתי מכתב מכר מון, והוא הציע לי תפקיד מרכזי במחזמר שיועלה בארץ. באתי. אבל לא בא לי לשחק במחזמר ההוא, ולכן ויתרתי על התפקיד. היו לי רגעי-משבר נוראיים. יורם (לוקוב) עזר לי מאוד.

„בעלי תפס אותי עם ליאונרד כהן...”

מכוער ויפה. הרומן הסתיים כשהבעל תפס אותנו, והרביץ לי מכות רצח.

בכלל, להיות נשואה לאיטלקי, זה כמו להיות נשואה לחאפית. המשפחות האלה יכולות להרוג את הבן-אדם. אפילו פה אני מפחדת ממנו.

מאת מרגלית אנוקורי

אני כבר תודשיים בארץ עם הילד שלי, בן הארבע וחצי.

אחת הסיבות שאני מפחדת לחזור לארץ צוה"בית היא שהאיטלקי שלי יחטוף ממני את הילד. לא כל-כך מאהבה אליה, כמו מהרצון להזיק לי. הוא לא סלח לי על העובדה שהילד נימול עליידי רב אורתודוקסי, ושכל הקהילה והחברה היו נוכחים שם.

האיטלקים הם באמת מאהבים לא נורמליים. כל מה שהם רוצים מהאשה הוא שתהיה שמנה, ושלא תאכל מאקארונים (וזה מה שהוא ניסה לעשות ממני). כשהם עצמם משנים, בלי הפסק, את המכוניות ואת המאהבות שלהם.

הוא אסר עלי לדבר עברית.

„בעלי רצה שאוכל מאקארונים ושמשון”

הייתי נשואה ארבע שנים. לפני שנתיים התגרשתי. טעיתי. עשיתי שטות. זה לא רק שהתחתנתי, אלא שגם עזבתי את הארץ וגרתי באמריקה.

■ ■ ■

אני עכשיו לא נותר לי אלא לחזור לאמריקה, כי כל אמן בארץ רודף אחרי שלאגר, וחי משלאגר. זה לא הכי טוב שלי. אני מנסה לעשות משהו שלם. את גבי (שושן) אהבתי נורא, אולי משום שהזכיר לי את התקופה הכי מאושרת שלי. שיער, או הרגשתי שאני קיימת וחיה בשביל משהו.

כל היציאה שלי עם גבי אינה בריאה. הנישואין לא מעניינים לא אותי ולא אותה. אני גם טיפוס שלא אוהב לעזוב אהבות באמצע. אז פשוט קשה לסיים, ומתחילים ללכת עם יורם (לוקוב). כדי להרגיש, ואז נעשית כל האווירה לא אמיתית, ואת בכלל לא יודעת איפה את עור מדת.

אני נורא רוצה להישאר בארץ, אך אחרי שיער קשה לי לעשות דברים אחרים, כי אני מאושרת לעשות דברים שאומרים משהו.

אני מחפשת גבר רענן ומושך, ולא איכפת לי בכלל שאני אתן לו כסף. אני בטוח לא אחתהן עם מרגרינה אמריקאית. הגעתי למצב כזה שלא איכפת לי. אני לא עושה דברים כדי לקבל ציונים.

ומה שהכי גרוע הוא שאין גבר שיכול לחדש לי משהו. „הדברים” הראשונים הם לא מה שהיו.

■ ■ ■

אני מרגישה יותר חזקה מגבר, וזה גם מה שמפחיד גברים. בארץ את יכולה להסתכל באוטובוס על גבר בעיניים, וכך להתחיל. באמריקה הוא שואל אותך: „גבר בתחנה הבאה. כמה את רוצה?”

הורי התגרשו כשהייתי בת 3, ומאז אין קשר, וכמובן לא איכפת לי מה יאמרו. כי אין יסוד. ניסיתי לעשות, לבנות יסודות לילד, אבל זה לא יוצא לי נכון. זה יוצא לי כמו חגיגה. לכן השנה הייתה הפעם הראשונה שלא צמתי.

הארץ הזאת בכלל גוררת אותך לעשות דברים. לפעמים כמו ששמוליק קראוס עשה — להתאבד.

אני מחפשת מוסיקאים. היחידים שיש לנו בארץ בשטח זה הם שלום חנוך, שנמצא באנגליה, ושמוליק קראוס, ששור הה עתה בכית-חולים. השאר הם עושי-פיוזונים.

יש לך 800 ל"י, אז את די טובה. לא קורה שבאים ואומרים: את טובה. תשירי את השירים שלנו.

הגברים בארץ הם נורא סכסיים, אבל הם נבהלים כשמתקרבים אליהם. הצרה שכולם רוצים בזמן האחרון להיות ידידים, וכמובן שידיד איראפטר לאהוב.

„אני מחפשת גבר רענן ומושך...”

לכן, בזמן האחרון יש לי המון ידידים. זה הכל עניין של תקופה.

כל מי שהלכתי איתו למיטה, התאהבתי בו. זה יכול להימשך אצלי שנים או יום. בתקופה של שיער בא לי על הכוריאוגרף אוליבר טביוס. באתי לגבי שושן ובכיתי לו מפני שאוליבר לא שם אלי לב בכלל. גבי פשוט היה כומר הווידוי שלי. רק כשקפצנו בכיכר דיוניגו, לצורכי פירסומה, זה נדלק. בכלל בתקופת שיער הרגשתי שאני מאוהבת בהמון אנשים. הייתה לי גם תקופה שלא היה לי מה לאכול. זה היה לפני שגילו אותי. אבל לא היו בעיות, כי זה היה בארץ. באתי

אנוקורי ככוכבת „שיער”

בפעם הראשונה הציע הצייר משה גת את הסבתא שלו למכירה ב-300 ל"י. זה היה ב-1957. מוזיאון תל-אביב ערך אז את תערוכת ציוריו הראשונה של הצייר הצעיר, יליד חיפה ובוגר בצלאל. תמונת הסבתא הייתה אחת מתמונות השמן ה-ראשונות שצייר שנתיים קודם לכן, כש-היה בן 18.

למשה גת, השקט והצנוע, היה יחס מיוחד לסבתא שלו. סוף סוף היתה זו היא שקנתה לו בילדותו את מכחוליו ואת צבעיו הראשונים, באמצעותם החל לקשר קשר על הבדים עד שהפך לצייר, שהוא כיום אחד מבחירי ומפורסמי הציירים של ישראל בחו"ל.

אבל ב-1957 היו 300 לירות הרבה כסף בשביל ציור שמן של צייר בראשית דרכו, למרות שהתמונה כבר היתה תלויה במוזיאון.

הפרידה. כשנסע משה גת להשתל-מותו הארוכה במקסיקו, השתלמות שהטי-ביעה את חותמה על כל סיגנונו האמנ-תי. הוא לקח עמו את תמונת הסבתא ל-גלות. היא זכתה להיתלות בין ציוריו ה-אחרים בכל מקום בו הוצגו, כולל בבי-אנלה של מקסיקו. כמה שנים אחר-כך, כשערך תערוכת יחיד בניו-יורק, התאהב אספן פרטי בתמונת הסבתא. משה גת לא היה כבר מעוניין למכור את התמונה. הוא היה צייר מצליח שמכר ציוריו ב-הצלחה ויכול היה להרשות לעצמו לשמור את הציור. אולם, אבל הקונה הציע תמורת הסבתא 3000 דולאר, וזה סכום שאפילו צייר מצליח אינו יכול לעמוד בפניו.

לפני כשלוש שנים נפטרה הסבתא, ה-אמתית. משה גת, שחזר בינתיים לחי-אביב, כצייר מבוסס שציוריו כבר נמכ-רים באלבומים אמנותיים, ביכה את ה-סבתא.

תגלית בקטלוג. באחד הימים, כש-עיון בקטלוגים של הגלריות המפורסמות בעולם, המציעות למכירה ציורים של צייר-רים מפורסמים — קטלוגים אותם הוא נוהג לקבל בקביעות — הבחין כי אחת הגלריות מציעה למכירה, בין תמונות אימפרסיוניסטים ידועים שם, גם את תמו-נת הסבתא, פרי מכחולו.

גת התקשר מיד טלפונית עם הגלריה, בתקווה שעתה יוכל לרכוש מחדש את ציור סבתו. לאכזבתו נאמר לו כי הציור כבר נמכר. לא רק זאת, אלא שהגלריה שמרה על הכללים המקובלים, סרבה ל-גלות מי רכש אותה. רק אחרי הפצרות מרובות הסכימו בעלי הגלריה הניו-יור-קית להעביר מכתב שלו לרוכשי התמונה, מבלי לגלות מי הם.

גת ישב וכתב מכתב הפצרה נרגש. הוא הסביר לרוכשי הציור האלמוניים את ערכה הסנטימנטלי של התמונה לגבי-ה ביקש לרכשה מהם במחיר בה קנו אותה. כעבור שבועות מספר קיבל תשובה. בעלי הציור סרבו להפדר ממנו. היתה זו משפחת הנלי מפנסילבניה, משפחת מיליונרים שבאוסף האמנותי שלה נמצי-אים כאלף ציורים. לא מכבר התפרסם אוסף זה כאשר 16 מהתמונות שבו, בשווי-של מיליון וחצי דולאר, נגנבו.

משה גת לא נכנע. הוא שב והפציר בבעלי הציור. במשך ארבעה חודשים התי-נהלה חליפת מכתבים ממושכת, בסופה הסכימו בני הנלי למכור את ציורו של גת לצייר במחיר של 3000 דולאר. ה-מחיר בו רכשו אותו ובו מכר אותו גת לראשונה לפני 9 שנים.

השבוע, שלוש שנים אחרי שנפטרה, חזרה סבתו של משה גת הביתה. כש-דמותה בציור מזכירה למשה את תחילת הקריירה האמנותית שלו.

הייתי ג'יגולו

ואהיה פיקאסו

ישנם טיפוסים חולמים, ישנם מקווים וישנם בטוחים. רוני גולדברג שייך לטי-פוס מיספר שלוש.

ואם היום הוא בן 24, ומאחוריו 36 תערוכות-יחיד מכורות עד לתמונה האחר-

צייר גת והסבתא

שלוש שנים אחרי המוות

„הייתי בן 15, אבל גראיתי כמו בן 20. הזמנים היו ימי הביטניקים הראשונים בארץ, ובשבילי אילת הייתה הרבה תעסוקה והרבה חיים טובים. הייתי מדריך בסירות הזכוכית, למדתי סקיימים, עשיתי מסגים לגברות זקנות ועשירות, וקיבלתי בתמורת אהבה, כסף והרבה נסיון. „הייתי מרקיד את הזקנות הנחמדות האלה עד שירדו בעשרה קילו. הייתי גיגולו. הייתי כמו מלך.

„ואז נכנס לי דבר אחד לתוך הראש, להתגייס לצבא. בגיל 17 רצתי עם צור הגיוס שקיבלתי, ובשימחה רבה התג-דבתי. שם גילו שאני יודע לצייר, ורצו שאהיה גרפיקאי, אבל לבוא בשמונה ל-עשות אפס וללכת בארבע, זה לא בשבילי. אז עשיתי כמה מהפכות, ונכנסתי לסיי-רת גולני.

„חמור!“ אחרי מלחמת ששת-הימים החליט שהוא די ותיק ודי פצוע כדי להי-שאר ביחידה קרבית, ואז בימים היפים של הסיירת החליט שהחתיכות הכי יפות והחיים הכי קלים בשבילו הם הקיבוצים. בעמיר היתה לו פצצה הולנדית, וב-הציבה היתה פצצה שווייצית, אבל בגע-תון היתה פצצה אחרת, שגרמה לו להת-עכב שם. ולפצצה הזאת, השונה מכל האחרות, קוראים שמוליק כץ. כן, הצייר הידוע שמואל כץ. רוני ישב לידו, הס-תכל ולמד.

ובעבר קייצי אחד, כשפרע את חו-בו המוסרי למשק כשומר-לילה, הכיר „פצ-צה עם שתי צמות, ג'ינס ונעלי-התעמלות, שהיית בטוח שהיא עוד משוגעת שבאה מ-אמריקה לרחוץ כלים.“ הוא גם אמר לה את זה, ובתגובה קיבל בעברית עסיסית בחזרה „חמור“.

אחרי כמה שבועות הם פשוט התחתנו, ומכיוון, שיומי, זה שמה של הבחורה שלא היתה אלא ישראלית מבטן ומלידה, גרה בקנדה, נסעו לשם, להורים. וכאן התחיל עידן חדש לרוני: הוא פשוט התחיל ל-צייר. בכמויות. אקוורלים ושמן ורישומים ויפו וירושלים וצפת (הכל בקנדה והכל נמכר, נמכר, נמכר).

יופי או זיפת. לארץ הגיע רוני עם 20 דולר. איך קורה? ובכן, זו היתה הפעם האחת שלא התפרנס מציור, כי אם ניסה לפתוח בוטיק. בתוצאה „הכריו על כעל פושט הרגל הצעיר ביותר בקני-דה“. אבל עם 20 הדולר הגיע לנתניה, ובי-15 תמונות כבר היה לו על מה להת-בסס לימים הראשונים בארץ.

היום הוא מדריך בגאווה את הידידים, ובעיקר את הקונים בגלריה ישראלית, ור-רוצה להקים בית-ספר לילדים כשרוניים לציור. כי ילדים חביבים עליו מכל מבקר אחר, הם פשוט אומרים לך בפרצוף יופי או זיפת. הוא גם רוצה לעשות תפאורות, ובכלל „אני רוצה להיות בן 35, ובעל שם לא פחות מפורסם מפיקאסו. ואין דבר שיכול לעמוד בדרכי.“

רונה (גם לטיב מקריוון וגם לאספני מישפחת קאמינגס, בעלי מכוניות ש-ב-רולט, ולאמרגן של טוני קרטיס, ולכל אלה שביום הראשון לתערוכתו שנפתחה בשבוע שעבר בת"א, קנו כבר עשר תמו-רות) הרי זה רק משום שתמיד הלך „על-בטוח“, לא התפשר עם אף אחד, וכמו שהוא אומר על עצמו: „אני טיפוס קשה“.

בגילוי-לב נדיר, ובלי גימגום אחד של חרטה, מספר רוני את הסיפור המיוחד של חייו כמו היה מדבר לתוך מיקרופון („מי יודע, אולי הידידה שלי בקנדה, ש-שמעה ממני כבר את כל הסיפורים שלי במשך ימים ולילות ארוכים, יושבת עכ-שיו וכותבת את תולדות חיי“). סיפור שמתחיל כמו כל הסיפורים מבית-הספר („הייתי התלמיד הטוב ביותר מן הסוף“). בית-הספר העממי עבר עוד איכשהו בשלום, ורוני בן 13 יצא ממנו עם ברכת המורה לציור, שאמרה לו שמלבד לציור לא יהיה טוב לשום דבר.

„היא צדקה. נרשמתי לבית-ספר מיק-צועי, ולא הסתדרתי עם אף אחד. לא עם הורי ולא עם המורים. גם לא עם התלמידים, שהיו כולם ממין זכר. משעמם מאוד. אז ברחתי מן הבית בגיל 14.“

כפיירת. „חיפשתי מקום לחיות. ישנתי בגיפים פתוחים ועל ספסלים ב-דרות. רחצתי כלים בטבריה ובחיפה, וכשהיתה לי חתיכה בתל-אביב, הייתי מלצר בתל-אביב. בחוף-הים הייתי מציל, ובתימנע עבדתי ככורה. וכך הגעתי ל-תקופת אילת שלי.“

צייר גולדברג

פושט-הרגל הצעיר ביותר

Merci

לאשה המעריכה את עצמה יותר

גרבוניים · גמישונים
ארכונים · אקסטרוניים

בסריגת מיקרומש
מאריכת ימים

כריכות

העולם הזה

קוראים המעוניינים לרכוש את גליונות „העולם הזה“ של שנת 1970, יכולים להביא את הגליונות שברשותם למערכת „העולם הזה“, רחוב קרליבך 12, תל-אביב, בין 10 בבוקר ל-2 בעהריים.

הקוראים יקבלו במקום, תמו-רת 14 ל"י, שני כרכים, א' ויב' של 1970.

עבור כל גליון חסר יש לשלם 1.80 ל"י.

לשעה קלה היה נדמה כאילו זו טלוויזיה אחת. נדמה היה כאילו נפתחו חלונות הטלוויזיה הישראלית, ומשם רוח רענן של כישרון, הומור וידע התפרץ פנימה. כזאת היתה תוכניתם של אורי זוהר ואריק איינשטיין לול מ'ספר 3.

בניגוד לשתי התוכניות הקודמות בסדרה זו, שהיו יותר בבחינת אקספרימנטים, נראתה תוכנית זו מגובשת ומתוכננת. היא יודעה כולה לסאטירה. אומנם לא סאטירה פוליטית, אבל היתה זו סאטירה חברתית משעשעת ומצחיקה. אורי זוהר ואריק איינשטיין צחקו בה על זיהום האוויר, על הלהקות הצבאיות, על פולחן חידוני התנ"ך ועל השחיתות בספורט. אומנם אלה נושאים נדושים לסאטירה במדינה, בה חרישים מסאטירה פוליטית, אלא שהם נעשו בצורה מקורית ומצחיקה עד דמעות. שום דבר מקורי שהוצג בטלוויזיה הישראלית לאחרונה לא היה כל כך מלהיב.

זכותה של לול מ'ספר 3 שהיא גילתה כוכב חדש — את אריק איינשטיין, לא כומר, אלא כקומיקאי, חקיין ובדרן, שי הצליח סוף סוף להשתחרר מקפאנו ומחאפסיות המסונגנת שלו והתגלה גם כשחקן רבפנים.

חובכים

יוניונים או אוניונים

שעה ארוכה ניסו עובדי הטלוויזיה לצאת מן הסבך. באסטייה כללית של עובדי ההפקה שנערכה בשבוע שעבר, נתברר מיד, כי שביתת הבמאים היתה מקה טעות. מרובי קירשנבאום (מפיק) הגדיר אותה כטראגדיה של טעויות. קירשנבאום טעה. היתה זו טראגדיה של מאבק יוקרה טפשי וחסר תוחלת.

העילה לשביתה היתה שולית. העובדה, שהוקם ועד במאים, ושהוא נתקבל על ידי ההנהלה, היה בה עלבון צורב לועד עובדי ההפקה. כי ועד עובדי ההפקה מייצג גם את הבמאים. "אולי היינו מונעים את ה"שביתה, אם ההנהלה היתה פונה אלינו" סיפר באסטייה דודו הירשפלד, ראש ועד עובדי ההפקה.

שום דבר לא התנהל לפי התסריט: רק אחרי הכרזת השביתה ביקש ועד הבמאים את הגיבוי של ועד עובדי ההפקה. מדוע הירשפלד: "עשנו חשבתי שההנהלה תזין אותנו, אבל התעלמו מאתנו. רק אחרי 36 שעות, נזכר המנכ"ל שמואל אלמוג, לקרוא לנו כדי לבקש, שנחזיר את ה"במאים לעבודה, לבקש ולא כדי לנהל משאומתן".

השלים את התמונה חבר הועד פטר מיליק: "ההנהלה פנתה ישירות לאגודת העיתונאים ולהסתדרות מעל ראשנו". כדי לסיים את השביתה המבוזבזת בכבוד ולא בצורה של כניעה שמואל טטאלית, הציע אותו ועד גג, בצורה אולטימטיבית (כחצבעת אמון). להביא את ההכרעה על סיום ה"שביתה לאלתר, לאגודת העיתונאים.

בג'נל. לגבי הצופה הישראלי היתה השביתה אות רוחה. יומיים היו מישדרים מענינים. אולם כל יום, כל רגע, אפשרית סערה חדשה בבית הטלוויזיה בירושלים. אנשי הטלוויזיה הם אנשים סימפטיים כי רובם, אינטלגנטיים, בעלי רצון עז להצליח. אבל הם גם אינדיבידואליסטים מובהקים, ואגוצנטריים. החיכוכים בין עובדי הטלוויזיה לבין עצמם ובינם לבין ההנהלה ממש מוצעים.

"הבנין מסריח כבר שלוש שנים", הטיח כלפי חבריו באסטייה הצלם מיכה פן, "אני שים פה מוכרים אחד את השני". במאים עומדים נגד מפיקים. צלמים עומדים נגד במאים. מקדישים שעות על גבי שעות להתיבת תלונות ודיווחות אחד נגד השני או לחישוב קבלות הוצאות נסיעה ואש"ל. לכאורה התופעות טבעיות: יצרים, קנא, אהבה, תחרות, אהבה, תחרות — כל אלו הן תכונות אנושיות ביותר, האופייניות לכל מקום עבודה. אלא שבמקרה זה יש לצרורות העין השפעה מרחיקת לכת, כי את התוצאות רואים על המסך. **הרצפה עקומה**. הועד המנהל של רשות השידור, המסמכ"ל ארנון צוקרמן,

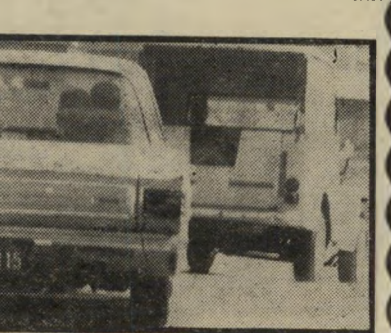
הטלוויזיה יוצאת למלחמה בממשלה

ונימרתצ היתה מדהימה בחוצפתה. מה הוא עשה? האם הוא עבר למקום חנייה מותר על פי החוק? לא! הוא רק זו כ"ס10 מטר קדימה ושוב עצר על המדרכה בצד האסור.

מזל ביש היה לשרה-משפטים **יעקב שמשון שפירא**, שנראה בכבודו וי בעצמו נכנס למכוניתו מכיוון הכביש, כי אשר היא חונה במקום אסור. מכונית מספר 126, מכוניתו של הרב **יהודה איסר אונטרמן** נתפשה בעין המצלמה במצב דומה בשכונת טלביה. מכונית מספר 114 של שרה-שיכון **זאב שרף**, הגדילה חטא על פשע. היא לא רק עברה על החוק, בחנייה במקום אסור, אלא גם הסתירה

עורכי הטלוויזיה הישראלית מחפשים לעצמם צרות. ביום שישי האחרון, במהדור רת השבוע — יומן אירועים, הם הכריזו הכרות מלחמה על ממשלת ישראל ועל המימסד. בשתי כתבות ביקורת תוקפניות האחת נגעה לביובו שבבניית תיאטרון ירושלים. השניה התייחסה לדוגמא האישית שנותנים השרים בנהיגה הפרועה ושוברת החוק של מכוניותיהם.

הדבר ודאי לא יעבור לאנשי הטלוויזיה בשתיקה. עובדה, כבר במהדורה השניה של היומן, ששודרה במוצאי-שבת, הם נאלצו להשמיט את איזכורו של שר ה"תחבורה, בין אלה המפרים את חוקי ה"תחבורה. אבל מה שלא יהיה — את ה"צופים קנתה השבוע מחלקת החדשות של הטלוויזיה באומץ ליבה. מגיע לה ציון ל"שבת.

על הקטל בדרכים אמר ביום שישי האחרון שרה-הסעד **מיכאל חזני**: "אצל ה"נוהגים ברכב פשטה ההפקרות, השאיפה לעקוף, למחר, להקדים את האחרים". אולי זה בדיוק מה שעשתה מכוניתו של עמיתו, שרה-הפנים **יוסף בורג**, מכונית שרד מס' 112, כפי שנראתה בטלוויזיה באותו יום שישי עצמו.

בסרט שצולם על ידי **בניה ברין**, נראתה מכונית מספר 112 בכביש לטרון, עוקפת פס לבן במהירות מסחררת. הרבה מעל ומעבר למותר על פי החוק. אותה מכונית צולמה חונה בירושלים במקום, שהחנייה אסורה בו.

בורג לא היה בן יחיד בכתבה המצולמת של **אברהם קושניר**. באותו יום עצמו תפסה עין המצלמה בכביש את מכונית השרד מספר 103, מכוניתו של שרה-הבריי אות הצנוע **ויקטור שמיטוב**, נוסעת במהירות מופרזת. על קו לבן טסה גם ב"כביש מרמלה מכונית-שרד מספר 116, של מבקר-המדינה **יצחק ארנסט נבני צאל**, שמונה על ידי הכנסת להיות נציג תלונות הציבור (אומבדוסמן).

אחד הנהגים הבולטים במחנה מפירי ה"חוק היה נהגו של שרה-קליטה **נתן פלד**. מכוניתו, מספר 105, הראשונה בכתבה הטלוויזיונית. נראתה עומדת על המדרכה ליד תמרור, "אין עצירה" בכניסה למלון "עדן" ברחוב הילל בירושלים. תגובתו על הערתה של שוטרת ירושלמית צעירה

הלכה למעשה בפני נהגים אחרים את הולכי הרגל, שעברו במעבר החצייה ב"רחוב הילל וסיכנה בכך את חייהם בצורה טוטאלית.

יתכן שיש משמעות רבה עוד יותר ל"עובדה שמכוניתו של השר **שמעון פרס**, מכונית-שרד מספר 118, ניצבה בחנייה אסורה ליד מלון "המלך דוד" בירושלים, באחד הימים הבודדים בהם היה השר בארץ במקרה, בין הנסיעות התכופות שלו לחו"ל.

תירץ את העובדה, שהשרים לא הוזכרו בשמותיהם בכתבה הטלוויזיונית, **יעקב אחרימאיר**, עורך היומן: "התופעה היא העיקר, לא השמות או הפרטים". האמת היא, שהחשש מפני השרים בעלי הדבר עצמו, שיחזק כאן תפקיד מכריע, אברהם קושניר ובניה ברין שמרו את נושא ה"כתבה בסוד כמוס ביותר בכל שלבי הציר לום והעריכה, מפחד פן יוודע הדבר מראש לנוגעים בדבר ואז יופעל עליהם לחץ כבד שהיה יכול להביא, בסופו של דבר, לביטול המישר.

שני אנשים ניצלו כנס מבזון טלוויזיוני בגלל עריכה טכנית. האחד הוא שר החינוך והתרבות יגאל אלון. מכוניתו צולמה ליד משרדו כשהיא חונה בצל ליד תמרור אין עצירה, בשעה שבצד השני, בשמש, שמור מקום חנייה מיוחד למכונית השר. השני הוא בעל מכונית מספר 102 שר האוצר פנחס ספיר, שחנה אף הוא במקום אסור. בגלל תקלות טכניות לא נכללו גם צילומי מכוניותיהם במישר, ש"שם ללעג ולקלס את הטעות המוסר של השרים לעם.

במצאוות הקיימת ביחסי העבודה ב"ישראל, זוהי משימה כמעט בלתי אפשרית.

חובניות

שמחת

ערבים

טענות חריפות שהוטחו כלפי הטלוויזיה מפי אינטלקטואלים ערביים בישראל ו"בגדה, על מעריציה מופרזת של המישר-רים בערבית (למשל) מוסיקה ושיירה) לא הושבו ריקם. בימים אלה מסיקה ה"טלוויזיה סידרת מישדרי פולקלור ערבי פלשתינאי מקורי, שיהיה בה בודאי ענין רב גם לאלה, שאינם להוטים אחרי התוכנית בערבית. יהיה זה כנס טלוויזיוני ראשון של זמרי עם מקצועיים המופיעים בכפרים, בחתונות ובשאר שמחות. הזמר יתחרו זה בזה בסלולי חרוזים ובשיי רה עממית.

מסתבר, שכמו בין להקות-הקצב יש דיי רוג ותחרות גם בין זמרי העם אלה. לכל ח'אפלה (מסיבה) מזמנים לפחות שני

זמרים מקצועיים כאלה. הם חייבים להתחרות זה בזה באיתור שירים הנוגעים ל"חגני השמחה, לאורחים ולהיסטוריה של הכפר והאיזור כולו. העקרון בדואט הוא עקרון תחרות מובהק: משחקי מלים. אסור לסטות מן החרוז, ואסור לשנות את ה"סגנון המוסיקלי. ביום החתונה הולכת בעקבות החתן תהלוכה של מאות אנשים בריקוד סח'יה סוער, כשהם צמודים כתף אל כתף.

מול השורה מתנועעים שני הזאג'אליים (הזמרים), מתגרים זה בזה בחידודי לשון. בעבר היתה תחרות כזו מסתיימת לעתים קרובות במהלומות בין האוהדים. הזאג'אליים הם לא רק בדרנים, מקוננים ומשוררי חצר, הם גם אמרגנים למשחקי חברה. מכניסים להם אדם לתוך שק ושני ה"משוררים מנסים לגלות מי הוא האיש ה"נעלם, באמצעות שאלות ותשובות בחרוזים.

שלושה סוגים של פולקלור ערבי ב"ישראל מבינים להצגה בטלוויזיה המפיק יוסוף פאראח יליד גוש-חלב שבגליל, ה"במאי אנטואן סאלח מנצרת ועורך התוכנית סוהיל רדואן, מפיק למוסיקה במשרד החינוך, שערך מחקר אוניברסיטאי על השירה הפולקלורית הערבית. הסוג ה"ראשון הינו סימפוניון פשוטו כמשמעו, סימפוניון בחרוזים בליווי מקהלה ותזמור רת. הסוג השני יהיה פולקלור בידור, ביצוע שירי-עם קיימים, תנועה וריקוד. הסוג השלישי הוא הסוג הצאיר, כש"באולפן תבנים תמונה מסויימת מחיי ה"כפר כמו סולחה, חתונה, או ארוחת ערב תוניית. התוכנית הראשונה בסידרה תש"ר דר כבר ביום ב' (8.11) בשעה שש וחצי.

תדריך

● **סרט השבוע** (יום ד' 27/10, 20.35) — תחנה סופית — דראמה על אשה אמריקנית המנסה להפרד מאהובה האיטלקי ב"תחנה, בפרידה הממושכת ביותר בתולדות הקולנוע. משתתפים: מונטגומרי קליפט וג'ניפר ג'ונס. במוי: ויטוריו דה-סיקה.

● **תיאטרון טלוויזיה** (יום ה' 28/10, 28.30) — אמת — החברה הטובה ביותר. אם ובת הגרות לבד מוצאות שפה משותפת ביניהן עד שהבת מתאהבת בבחור בעל בתחן-עצמי מופרז העשוי להוציא מן הבית משתתפים: פיטי ברוק, טסה ווייט וריי ברוקס.

● **ציור** (יום ה' 28/10, 20.20) מציאות ובבואה — עם הציירים יוחנן סימון ודוד

אסתר עופרים

ברוכים הבאים

הנדלר. תסריט: יואב בריאל, במאי — יכין הירש. מפיק: אורי גבריאל (סרטי שבט).

● **רשות הבידור** (יום ה' 28/10, 20.50) אהבה נוסח אמריקה.

● **ערב טוב** (יום ו' 29/10, 20.30) — עם לאה דגנית והחילול עמוס מלר. במאי — אילן אלדר.

● **סרט קולנועי** (יום ו' 29/10, 21.30) — חשיבותו של רצינות — מחזהו ה"מוסרט של אוסקר ווילד בביצוע בריטי מלוטש עם מייקל רדגרייב ואדית אוואנס בתפקידים הראשיים ועם פטולה פלארק וג'ואן גרינוד כשתי צעירות רומנטיות.

● **ברוכים הבאים** (יום ב' 1/11, 20.20) — לקט מתוכניות הקיץ: כתב התנועה של נועה אשכול, שייקה אופיר, אסתר עופרים, שלום חנוך, הטיגרס קקטוס, להקת הפלטינה ואסף הצלחות.

הסרטה

חטיפה

מסוכנת לחוטפים

הסופר האמריקאי המפורסם או'הנרי כתב פעם סיפור על שני לאיוצ'לחים. ה' חוטפים ילד ומבקשים עבורו כופר גשש. אבל לאחר כמה ימים במחיצת הילד, הם מוכנים לשלם כופר להורים כדי ש' יקחוהו בחזרה.

משהו בנוסח דומה קורה בסרט חדש בשם הספינות הקטנות, אלא שהפעם אין זה ילד גורא אלא ילדה גוראה. ליתר דיוק — נערה, בתו של מיליונר, הנחטפת על-ידי כמה שוליות-נגסטרים, המנסים לעבור את בחינות-הבגרות שלהם.

ומה שהחוטפים אינם יודעים הוא, כי נערה זו היא מומחית לג'ודו, קאראטה ועוד כמה סוגי-ספורט שימושיים, ותוך זמן קצר, קשה כבר להבחין מי החוטף ומי הנחטף.

במאת סרט זה היא גלי קפלן, מי ש' עשתה בעבר את נקמתה של צועניה — סרט על יצאנית השמה לחזקו כפר צרפתי שלם. אם לשפוט לפי סרטת החדש, נראה שהגברת קפלן החליטה להוכיח הלכה ל' מעשה, על בד הקולנוע, כי כל הסיפורים על מין חזק ומין חלש אינם אלא בדויות. השחקנית הראשית בסרט היא צעירה כמעט אלמונית בשם 'עילה וייט.

תדריך

תל-אביב

*** ג'ר' (גת, ארצות-הברית) — מלחמת הדורות באמריקה מגיעה עד כדי טרגדיה, בסרט שאינו מחמיא אף לאחד משני הצדדים. מישק מבריק של פיטר בוייל.

*** הציפור עם כנפי הברווז (ארמונד, איטליה) — כל תעלולי המתח המקובלים של הקולנוע, ועוד כמה סצינות זועזוע, בסרט איטלקי על רוצח נשים פסיכופאט. מתאים לבעלי עצבים חזקים.

*** נשוי בעל כורחו (אלנבי, ארצות-הברית) — רוח מושבע נושא אשת, כדי להציל את נוחיותו הפרטית. מצחיקון סרקסטי, מוצלח יותר בחלק הראשון, עם מישק משעשע מאד של וולתאר מתאו ואליון מאי.

*** קיץ של אהבה (מוגרבי, ארצות-הברית) — נער לומד את סודות האהבה בחופש-הקיץ, לפני 30 שנה, מאשה ש' בעלה גויס לצבא. רומנטי, מתוק, איטי, חלומן של נשים רגשניות.

*** איש קטן גדול (פאר, ארצות-הברית) — אוסף קטעי היסטוריה מן ה' מערב הפרוע, המנסים להוכיח שהאינדיא' נים לא היו תמיד נבלים, ואקדוחנים לא היו תמיד גיבורים. כמה הברקות של הבמאי ארתור פן, ונוכחות מבררת של דאסטין הופמן.

ירושלים

*** מוות בוונציה (אורנע, איטליה) — מלחין מתאהב בנער יפהפה. על רקע וונציה המתכלה במגיפת חולירע, בסרט שבו הרקע חשוב אפילו יותר מן העלילה עצמה. מישק מרשים של דירק בוגארד, צילומים נפלאים, וקצב איטי, הדורש אורזירוח רב מן הקהל.

*** התפשמות (סמדר, ארצות-הברית) — סער הדורות באמריקה כפי שהוא משתקף בעיניו טובות-הלב, אוהבות האדם, של הבמאי הצ'כי מילוש פורמן. מישק, צילום, בימוי ועריכה לעילא. כדאי לראות.

חיפה

*** ישנה נערה במרק שדי (אורלי, אנגליה) — מצחיקון על איסטנים ו'היפית', עם הרבה בדיחות לשוניות. ו' מישק משעשע של גולדי האון ופיטר סלרס.

השוד

שפוענח

הפרוצה והשוטר (הוד, תל-אביב, צרפת) — הגאון אשר הח' לט לשנות שמו של סרט זה מ'מאקס ומוכרי הגרוטאות' ל'הפרוצה והשוטר', הצליח (אם אפשר לכנות את המעשה האווילי הזה, הצלחה) להביא לקולנוע, 'הוד' את כל הצופים המעוניינים בפרו' צות ובשוטרים. אבל מאחר והסרט של קלוד (אלה הם החיים) סוטה, אינו עוסק דווקא בשוק הבשר של מד' רכות פריס, ולא במעשיות מקובלות של שוטרים וגנבים, עובר מזמן לזמן מרכז הכובד מן הבד אל האולם, אל כל מיני חבר'ה, המרגישים את עצמם מרומים, והמבטאים את הירהורי-ליבם בקול גדול.

וזה חבל מאוד, משום שסוטה הצליח להציג בצורה מעניינת סיפור מקורי, על מפקח-משטרה שאינו מצליח ללכוד פושעים (אל דאגה, זה נעשה לפני 'אזולאי' ואין חשש לגניבה). כדי להציל את יוקרתו ולהצליח לפחות פעם אחת לתפוס פושע בשעת מעשה, הוא מדרבן פרחי-מברבים, שעיסוקם העיקרי הוא גניבת מכוניות, לביצוע שוד מזויין של בנק. את מזימתו הוא מבצע בעזרת יצאנית, חברתו של 'סוחר' גרוטאות שהיה ידו בעבר, ודרכו הוא מדליף ידיעות מסולמות, המעוררות את ת' אבונם של השודדים המיועדים. מובן שבשעת השוד מחכה המפקח עם ועדת קבלה ראוויה לשמה, לתפוס את הפושעים. סרטו של סוטה מעניין מכמה בחינות. ראשית, הוא

הבוגר

לעניים ברוחם

המתפרפר (תל-אביב, תל-אביב, ארצות-הברית): מין מצחיקון מין, העשוי בכל גיוני הקולנוע המודרני. מצלמות מרחפות באוויר, זומים מרגיזים, חיתור כים מטורפים וחסידי-הגיון, וכל שאר הסממנים ששאלו במאי הסרט העלילתי הצעיר מעולם סרטי-הפרסומת. הנער התמים (פטר קסטנר) המנסה למצוא דרכו כי במאי סרטוני-פירסום בשדרת מאדיסון בניו-יורק, מגלה שאהבתו הטהורה לנערת-הכפר הטהורה שהשאר באי-שם, במקום הולדתו הטהור, עדיפה על הרפתקאות העיר הסור' ערת. שלא לדבר על כך שהוא בוחל בשאט-נפש במכירת גופו הטהור למעבידתו תמורת קאריירה. ולא משנה לו שהמעבידה, ג'ואנה ברנס, ראוייה בהחלט להתכבד בו. אילו היתה כל התערובת הזאת של 'אתה נער גדול' (גם שם שיחק קסטנר תפקיד ראשי) עם 'אני לא זוכר מה שמח' (סרט בעל נושא כמעט זהה), ועם 'הבוגר' (ממנו הושאל סיום הסרט כמעט בשלמותו) בעלת קצב ומספיק המצאות, מילא. אלא שגין מישגל אחד בזווית משונה למישגל השני, יש המון קטעי הירהורים, טיולים אינסופיים לאורך רחובות ניו-יורק, שיחות ידידותיות עם

עיירה יהודית

בלי דמועות

רומנסה של גונב סוסים יהודי (אופיה, תל-אביב, ארצות-הברית) — נוסטאלגיה היא עניין שקשה לקבוע את ערכו המדויק. לגבי מי שהזכרונות נוגעים לו, אין חשוב ממנה. האחרים אינם מבינים כלל במה מדובר. ומאחר וסרט זה של אברהם פולונסקי הוא כולו סיפור נוסטאלגי על עיירה יהודית — על הגבול בין פולין לרוסיה — בתחילת המאה, אין ספק שהידיעות עליו יהיו חלוקות בהחלט. העלילה — שאינה אלא שביבי סיפורים על היהודים הגרים באותה העיירה, ביניהם גונבי סוסים, בעלות בית' בושת, יהודים כשרים, ומצורפתים צעירים מלאי רעיונות מהפכניים — מתגלגלת לה בנחת, כשפולונסקי אינו מרשה אף פעם לאווירה הנוסטאלגית שבזוהי מקשטת פרטים רבים, לחלוף מן הבד. שחקנים כמו אלי ואלאך, דויד אופטאשו (מחבר התס' ריט, לפי זכרונות אביו), אוליבר טוביאס הצעיר או יול ברינר (העושה לחזק את דמות הקצין הקוואקי, אותה רגיל היה לגלם בסרטים אחרים), משרתים היטב את כוונותיו של פולונסקי, ואילו הצמד סרג' גיינסבורג וג'יין בירקין הם דוגמה אופיינית למהפכנייני הקיימים עד היום הזה. את ההצגה גונבת לני קאזאן, בתור בעלת

פיקולו ושניידר: שוד מוזמן

מטיל דופי במעשיה של משטרה חסרת-ישע, הרוקמת מזימות אפלות רק כדי להעלות קצת את יוקרתה. שנית, הדמויות הן אנושיות, אמניות, ומצויירות בדיוק רב. והמיש' חק, בתפקידים הראשיים והמישניים גם יחד, יוצא מן הכלל. בולט במיוחד מישל פיקולי, בדמות המפקח שלכידת פושעים הפכה לטירוף פרטי שלו.

נוכחותם של רומי שניידר (היצאנית), ברנר פרסון (ידידה גונב-המכוניות), ג'ורג' וילסון (מפקד המשטרה) ופרנסואה פרייה (מפקח נפה), מוסיפה לרמה הכללית של הסרט.

קסטנר: בין מישגל מישגל

חבר-לצרה ופיזמוני-קצב הצריכים, כמו בעוד כמה מן הסרטים שנעשו לאחרונה, למלא חללים ריקים על חבד, שהבמאי אינו יודע איך למלא אותם.

ואלאך ולני קאזאן: מאדאם

בית-בושת העושה מלאכתה לתפארת. בסך הכל, זה רחוק מאוד מן העיירה של י.ל. פריץ, אבל אנשים שהתייחסו לא השתלט עליהם לגמרי, ימצאו בסרט גם רגעי הנאה רבים.

לקנות את לב הסטודנטים. אך חשוב עוד יותר היו דבריהם הפשוטות, שהותר לפרסם. הם הכילו את הביקורת הראשונה על מישטרו של גמאל עבד-אל-נאצר. המישטרה לחור. כתב הסופר הש"מאלני סלאח חאפז בשבועון קאהירי: "אין זה פלא שבזמנו של פארוק היה מישטר זה, כי המישטר המלוכני היה נגד התפתחות, והאוניברסיטה היתה לגביו אסון. הפלא הוא שנהוג זה המשיך להתקיים גם אחרי מהפכת ה-23 ביולי 1952."

משורר דרוויש
במקום נצרת?

פלא הוא שאותו מנגנון של פארוק המשיך לפעול לאחר המהפכה. מנגנון זה אשר סתם פיות, ושלל את חופש הפרס... "כל זה הפך להיות כיום נחלת העבר. המהפכה מתקנת כיום שיגיא זה, ונותנת לסטודנטים להתנהג באופן חופשי. נכון שתיקון זה בא לאחר עשרים שנה, למרות שהיה חייב להיות מייד אחרי מהפכת 1952. אך החשוב בדבר הוא שזה בא, ועל כל העולם לדעת זאת. כדי להחזיר למשכילים שלנו את כבודם בעיני העולם, עלינו להודיע להם כי סוף-סוף, המישטרה לחוד."

לבנון

היכן הוא

"מקום המאבק"?

היכן צריך להילחם משורר לאומני ער-בישראל? זיכוח זה התעורר ברחבי העולם הערבי, כאשר עזב את ישראל המשורר מחמוד דרוויש. מי שהיה ישראלי רק"ה (וגורש אחרי בריחתו). הוא נסע למוסקבה, אך לא חזר משם לישראל, אלא המשיך למצרים. משם נאלץ לצאת אחרי מעצרו של עלי סכרי וחבריו. הוא נמצא עתה בבירות. בראשית המסע נהנה דרוויש מהילה של גיבור. אך זו כבתה, כאשר התחיל הוויכוח הגדול על מעשהו. הגיע הזמן לבירות. כאשר הגיע לקאהיר, קיים דרוויש מסיבת-עיתונאים, דיבר על "מקום מאבק החדש". כעבור זמן הוזכר זאת הסופר המצרי פהמי חוסיין, ברוח אליוס: "ספר-השיירים הראשון של המשורר מחמוד דרוויש, שהופיע אחרי שהגיע למקום מאבקו החדש, עומד להופיע דווקא בנצרת. בפלסטין הכבושה... פעולה זו, לפחות, היא פעולה חיובית מצד משוררי הארץ הכבושה..."

ואכן, לפני שעזב את הארץ, מכר דרוויש קובץ של שיריו לדפוס אל-חכים בנצרת. הקובץ הופיע לשדרויש כבר שהה בקאהיר. בשיריו אלה הודיע דרוויש שנמסר לו, שהוא עומד להחליף מקום. כך, בשיר "המסך יורד", כתב: גבירותי, רבותי, אדוני — גיעשעתי אתכם עשרים שנה, הגיע הזמן לעזובכם, הגיע הזמן לבירות מדווקה זה... עתה נמסר כי דרוויש מכין בבירות ספר ערבי של המשוררים היהודיים המתקדמים בישראל.

מצריים

התשובה הערבית

לש"י עגנון

כימעט באותו יום בו פירסמו עיתוני ישראל את הצגת מועמדותו של אלי ויזל לפרס נובל לספרות, שיגר עיתון שוודי מיברק בהול לקאהיר. הוא ביקש להמציא לו מייד את תמונתו של הסופר המצרי הקשיש, טאהא חוסיין.

מדינות-ערב הציעו אותו כמועמד לאור

תו פרס. עיוור מזה 33 שנים מעט אנשים בעור לם הערבי הזוכים ליחס כה רב של הערכה כמו סופר וחוקר מצרי זה, שהתעורר בגיל שלוש, כתוצאה ממחלת-עיניים. טאהא נר לך בכפר, ובו גם למד.

עד מהרה נתברר שהוא מצטיין בכשרות זיכרון מפלא. בין השאר למד בעל פה את הקוראן כולו. אחרי תקופת לימודים באוניברסיטת אל-אזהר, עבר ללמוד ב-טורבון בפאריס, שם גם קיבל את הדוקטוראט שלו בספרות ערבית, רכש שליטה מצוינת בצרפתית ובאנגלית. בצרפת הכיר גם את אשתו הנוצרית, שעברה איתו לקאהיר.

המלך פארוק הזמין לכהן כשר-החינוך, אך כעבור תקופה קצרה התפטר. שנים רבות הרצה טאהא חוסיין באוניברסיטת קאהיר.

אומללי החיים. הספר הראשון שכתב, ושעורר הדים רבים, היה אל איאס ("הימים") בו הוא מספר את קורותיו כילד עיוור, עד שהגיע לפרס וקיבל שם את

סופר חוסיין

במקום אלי ויזל?

הדוקטוראט. הוא כתב סיפורים רבים, ביניהם הקובץ אומללי החיים. בו הוא מספר על השכבות העניות במצריים. הצלחתו רבה יותר כחוקר. הוא כתב מחקרים רבים על הספרות הערבית של תקופת הג'יהאד (התקופה שלפני האיסלם). ספרו האחרון בנושא זה עורר סערה בעולם הערבי, כיוון שבו הרשה לעצמו למתוח ביקורת חריפה על ספרות זו. וזהו הפעם השנייה שטאהא חוסיין מוצע כמועמד לקבלת פרס-נובל. השבועון המצרי רי אחר טעה כתב כי התעמולה הצרפתית פעלה נגד הענקת הפרס לו. אילו קיבל חוסיין את פרס-נובל השנה, היה הוא הסופר הערבי הראשון שזכה בכבוד זה. הערבים שהאמינו כי סיכוייו של חוסיין הם הפעם טובים, זיכריו השאר בגלל רצונם של שופטי-הפרס ליצור שיווי-משקל בין ישראל למדינות-ערב, אחרי שעגנון קיבל את פרס נובל לפני שנים אחדות. התאכזבו.

מותר להתקף את

נאצר — בעקיפין

יודע-ידבר בקאהיר חידדו את אוזניהם. לא רק בגלל המעשה, אלא גם בגלל הדברים שנכתבו עליו. המעשה היה חלק מן הרפורמה הדמוקרטית, שמחולל עתה הנשיא אנוואר אל-סאדא, במגמה כללית להנהיג מישטר ליברלי יותר. הוא חיסל את מישטרת המיכללות — כוח מיוחד שהוקם עוד על-ידי המלך פארוק, כדי למנוע הפגנות והתמרדויות של הסטודנטים נגד מישטרו. חיסול מישטרה זו היה חשוב. הוא בא

חשבת שלא תגיע לזה? ובכן, השבוע זה קורה. אבל רק לאחר ובעזרת ידידים שלא ידעת כלל שיש לך, כסף לא מועט מתי לווח לשינוי החיים ה-צפוי לך בעתיד הלא-רחוק. אבל היזהר! מי שהו זומם לקלקל את השורה. ואחרי, האהוב תמיד לנצל את המצב עד למכסימום, עשוי להסתבך בהרפתקה מיותרת, שתעלה לו הרבה כאב-ראש, אם כי תגרום לך מעט הנאה. צפה למכתב בלתי-רגיל ממקום רחוק.

עירנות רוחנית תאפשר לך להתגבר על כל מיני התנגדויות צפויות ובלתי-צפוי.

יות. רעיון מבריק, אם יבוסס על-ידי תכנון לעומק, עשוי לעצב את עמדתך הציבורית בצורה ובמידה בהן טרם נתנסית. זהו שבוע טוב לביקור אצל התופרת או בתצוגות-אופנה, אל תסמוך על ידידים. עשה את הכל בכוחות עצמך ובמוידיך.

היזהר מתאונות! בייחוד בימי ג' עד ו', אם אתה יכול, התנהג השבוע הזה כאל תקופה של חופשה ורגיעה. אל תנסה לכתוב על עצמך מאמצי יתר ואל תעשה שטויות. בת קשת: פגישה עם אדם הנראה לך, מחבט ראשון, כחשוד במיקצת, תגביר את היתרון, תוסיף לחוג'מך ריך רובד חדש לגמרי. לבשי סגול או ורוד.

היזהר מתאונות! בייחוד בימי ג' עד ו', אם אתה יכול, התנהג השבוע הזה כאל תקופה של חופשה ורגיעה. אל תנסה לכתוב על עצמך מאמצי יתר ואל תעשה שטויות. בת קשת: פגישה עם אדם הנראה לך, מחבט ראשון, כחשוד במיקצת, תגביר את היתרון, תוסיף לחוג'מך ריך רובד חדש לגמרי. לבשי סגול או ורוד.

היזהר מתאונות! בייחוד בימי ג' עד ו', אם אתה יכול, התנהג השבוע הזה כאל תקופה של חופשה ורגיעה. אל תנסה לכתוב על עצמך מאמצי יתר ואל תעשה שטויות. בת קשת: פגישה עם אדם הנראה לך, מחבט ראשון, כחשוד במיקצת, תגביר את היתרון, תוסיף לחוג'מך ריך רובד חדש לגמרי. לבשי סגול או ורוד.

היזהר מתאונות! בייחוד בימי ג' עד ו', אם אתה יכול, התנהג השבוע הזה כאל תקופה של חופשה ורגיעה. אל תנסה לכתוב על עצמך מאמצי יתר ואל תעשה שטויות. בת קשת: פגישה עם אדם הנראה לך, מחבט ראשון, כחשוד במיקצת, תגביר את היתרון, תוסיף לחוג'מך ריך רובד חדש לגמרי. לבשי סגול או ורוד.

היזהר מתאונות! בייחוד בימי ג' עד ו', אם אתה יכול, התנהג השבוע הזה כאל תקופה של חופשה ורגיעה. אל תנסה לכתוב על עצמך מאמצי יתר ואל תעשה שטויות. בת קשת: פגישה עם אדם הנראה לך, מחבט ראשון, כחשוד במיקצת, תגביר את היתרון, תוסיף לחוג'מך ריך רובד חדש לגמרי. לבשי סגול או ורוד.

היזהר מתאונות! בייחוד בימי ג' עד ו', אם אתה יכול, התנהג השבוע הזה כאל תקופה של חופשה ורגיעה. אל תנסה לכתוב על עצמך מאמצי יתר ואל תעשה שטויות. בת קשת: פגישה עם אדם הנראה לך, מחבט ראשון, כחשוד במיקצת, תגביר את היתרון, תוסיף לחוג'מך ריך רובד חדש לגמרי. לבשי סגול או ורוד.

היזהר מתאונות! בייחוד בימי ג' עד ו', אם אתה יכול, התנהג השבוע הזה כאל תקופה של חופשה ורגיעה. אל תנסה לכתוב על עצמך מאמצי יתר ואל תעשה שטויות. בת קשת: פגישה עם אדם הנראה לך, מחבט ראשון, כחשוד במיקצת, תגביר את היתרון, תוסיף לחוג'מך ריך רובד חדש לגמרי. לבשי סגול או ורוד.

היזהר מתאונות! בייחוד בימי ג' עד ו', אם אתה יכול, התנהג השבוע הזה כאל תקופה של חופשה ורגיעה. אל תנסה לכתוב על עצמך מאמצי יתר ואל תעשה שטויות. בת קשת: פגישה עם אדם הנראה לך, מחבט ראשון, כחשוד במיקצת, תגביר את היתרון, תוסיף לחוג'מך ריך רובד חדש לגמרי. לבשי סגול או ורוד.

היזהר מתאונות! בייחוד בימי ג' עד ו', אם אתה יכול, התנהג השבוע הזה כאל תקופה של חופשה ורגיעה. אל תנסה לכתוב על עצמך מאמצי יתר ואל תעשה שטויות. בת קשת: פגישה עם אדם הנראה לך, מחבט ראשון, כחשוד במיקצת, תגביר את היתרון, תוסיף לחוג'מך ריך רובד חדש לגמרי. לבשי סגול או ורוד.

היזהר מתאונות! בייחוד בימי ג' עד ו', אם אתה יכול, התנהג השבוע הזה כאל תקופה של חופשה ורגיעה. אל תנסה לכתוב על עצמך מאמצי יתר ואל תעשה שטויות. בת קשת: פגישה עם אדם הנראה לך, מחבט ראשון, כחשוד במיקצת, תגביר את היתרון, תוסיף לחוג'מך ריך רובד חדש לגמרי. לבשי סגול או ורוד.

היזהר מתאונות! בייחוד בימי ג' עד ו', אם אתה יכול, התנהג השבוע הזה כאל תקופה של חופשה ורגיעה. אל תנסה לכתוב על עצמך מאמצי יתר ואל תעשה שטויות. בת קשת: פגישה עם אדם הנראה לך, מחבט ראשון, כחשוד במיקצת, תגביר את היתרון, תוסיף לחוג'מך ריך רובד חדש לגמרי. לבשי סגול או ורוד.

היזהר מתאונות! בייחוד בימי ג' עד ו', אם אתה יכול, התנהג השבוע הזה כאל תקופה של חופשה ורגיעה. אל תנסה לכתוב על עצמך מאמצי יתר ואל תעשה שטויות. בת קשת: פגישה עם אדם הנראה לך, מחבט ראשון, כחשוד במיקצת, תגביר את היתרון, תוסיף לחוג'מך ריך רובד חדש לגמרי. לבשי סגול או ורוד.

היזהר מתאונות! בייחוד בימי ג' עד ו', אם אתה יכול, התנהג השבוע הזה כאל תקופה של חופשה ורגיעה. אל תנסה לכתוב על עצמך מאמצי יתר ואל תעשה שטויות. בת קשת: פגישה עם אדם הנראה לך, מחבט ראשון, כחשוד במיקצת, תגביר את היתרון, תוסיף לחוג'מך ריך רובד חדש לגמרי. לבשי סגול או ורוד.

היזהר מתאונות! בייחוד בימי ג' עד ו', אם אתה יכול, התנהג השבוע הזה כאל תקופה של חופשה ורגיעה. אל תנסה לכתוב על עצמך מאמצי יתר ואל תעשה שטויות. בת קשת: פגישה עם אדם הנראה לך, מחבט ראשון, כחשוד במיקצת, תגביר את היתרון, תוסיף לחוג'מך ריך רובד חדש לגמרי. לבשי סגול או ורוד.

היזהר מתאונות! בייחוד בימי ג' עד ו', אם אתה יכול, התנהג השבוע הזה כאל תקופה של חופשה ורגיעה. אל תנסה לכתוב על עצמך מאמצי יתר ואל תעשה שטויות. בת קשת: פגישה עם אדם הנראה לך, מחבט ראשון, כחשוד במיקצת, תגביר את היתרון, תוסיף לחוג'מך ריך רובד חדש לגמרי. לבשי סגול או ורוד.

היזהר מתאונות! בייחוד בימי ג' עד ו', אם אתה יכול, התנהג השבוע הזה כאל תקופה של חופשה ורגיעה. אל תנסה לכתוב על עצמך מאמצי יתר ואל תעשה שטויות. בת קשת: פגישה עם אדם הנראה לך, מחבט ראשון, כחשוד במיקצת, תגביר את היתרון, תוסיף לחוג'מך ריך רובד חדש לגמרי. לבשי סגול או ורוד.

היזהר מתאונות! בייחוד בימי ג' עד ו', אם אתה יכול, התנהג השבוע הזה כאל תקופה של חופשה ורגיעה. אל תנסה לכתוב על עצמך מאמצי יתר ואל תעשה שטויות. בת קשת: פגישה עם אדם הנראה לך, מחבט ראשון, כחשוד במיקצת, תגביר את היתרון, תוסיף לחוג'מך ריך רובד חדש לגמרי. לבשי סגול או ורוד.

היזהר מתאונות! בייחוד בימי ג' עד ו', אם אתה יכול, התנהג השבוע הזה כאל תקופה של חופשה ורגיעה. אל תנסה לכתוב על עצמך מאמצי יתר ואל תעשה שטויות. בת קשת: פגישה עם אדם הנראה לך, מחבט ראשון, כחשוד במיקצת, תגביר את היתרון, תוסיף לחוג'מך ריך רובד חדש לגמרי. לבשי סגול או ורוד.

היזהר מתאונות! בייחוד בימי ג' עד ו', אם אתה יכול, התנהג השבוע הזה כאל תקופה של חופשה ורגיעה. אל תנסה לכתוב על עצמך מאמצי יתר ואל תעשה שטויות. בת קשת: פגישה עם אדם הנראה לך, מחבט ראשון, כחשוד במיקצת, תגביר את היתרון, תוסיף לחוג'מך ריך רובד חדש לגמרי. לבשי סגול או ורוד.

שמע לעצת זקנים וחכמים ממך. בדרך זו תצליח להתגבר על קשיים רבים, ולהימנע מעשיית טעויות. זכור כי הטיפש לומד משיגי אחריו, ואילו חכם משגיאותיהם של אחרים. אמת-חיים זו נכונה גם לגבי חייך הרומנטיים. וגם אם נראה לך שספגת אצלך מפלה — אל תתייאס, נסה שוב. כוכביך מורים כי דווקא בסוף-השבוע קיימים כל הסיכויים שתזכה להצלחה. הקפידו על נקיון וסדר.

היזהר מתאונות! בייחוד בימי ג' עד ו', אם אתה יכול, התנהג השבוע הזה כאל תקופה של חופשה ורגיעה. אל תנסה לכתוב על עצמך מאמצי יתר ואל תעשה שטויות. בת קשת: פגישה עם אדם הנראה לך, מחבט ראשון, כחשוד במיקצת, תגביר את היתרון, תוסיף לחוג'מך ריך רובד חדש לגמרי. לבשי סגול או ורוד.

היזהר מתאונות! בייחוד בימי ג' עד ו', אם אתה יכול, התנהג השבוע הזה כאל תקופה של חופשה ורגיעה. אל תנסה לכתוב על עצמך מאמצי יתר ואל תעשה שטויות. בת קשת: פגישה עם אדם הנראה לך, מחבט ראשון, כחשוד במיקצת, תגביר את היתרון, תוסיף לחוג'מך ריך רובד חדש לגמרי. לבשי סגול או ורוד.

היזהר מתאונות! בייחוד בימי ג' עד ו', אם אתה יכול, התנהג השבוע הזה כאל תקופה של חופשה ורגיעה. אל תנסה לכתוב על עצמך מאמצי יתר ואל תעשה שטויות. בת קשת: פגישה עם אדם הנראה לך, מחבט ראשון, כחשוד במיקצת, תגביר את היתרון, תוסיף לחוג'מך ריך רובד חדש לגמרי. לבשי סגול או ורוד.

היזהר מתאונות! בייחוד בימי ג' עד ו', אם אתה יכול, התנהג השבוע הזה כאל תקופה של חופשה ורגיעה. אל תנסה לכתוב על עצמך מאמצי יתר ואל תעשה שטויות. בת קשת: פגישה עם אדם הנראה לך, מחבט ראשון, כחשוד במיקצת, תגביר את היתרון, תוסיף לחוג'מך ריך רובד חדש לגמרי. לבשי סגול או ורוד.

היזהר מתאונות! בייחוד בימי ג' עד ו', אם אתה יכול, התנהג השבוע הזה כאל תקופה של חופשה ורגיעה. אל תנסה לכתוב על עצמך מאמצי יתר ואל תעשה שטויות. בת קשת: פגישה עם אדם הנראה לך, מחבט ראשון, כחשוד במיקצת, תגביר את היתרון, תוסיף לחוג'מך ריך רובד חדש לגמרי. לבשי סגול או ורוד.

היזהר מתאונות! בייחוד בימי ג' עד ו', אם אתה יכול, התנהג השבוע הזה כאל תקופה של חופשה ורגיעה. אל תנסה לכתוב על עצמך מאמצי יתר ואל תעשה שטויות. בת קשת: פגישה עם אדם הנראה לך, מחבט ראשון, כחשוד במיקצת, תגביר את היתרון, תוסיף לחוג'מך ריך רובד חדש לגמרי. לבשי סגול או ורוד.

היזהר מתאונות! בייחוד בימי ג' עד ו', אם אתה יכול, התנהג השבוע הזה כאל תקופה של חופשה ורגיעה. אל תנסה לכתוב על עצמך מאמצי יתר ואל תעשה שטויות. בת קשת: פגישה עם אדם הנראה לך, מחבט ראשון, כחשוד במיקצת, תגביר את היתרון, תוסיף לחוג'מך ריך רובד חדש לגמרי. לבשי סגול או ורוד.

היזהר מתאונות! בייחוד בימי ג' עד ו', אם אתה יכול, התנהג השבוע הזה כאל תקופה של חופשה ורגיעה. אל תנסה לכתוב על עצמך מאמצי יתר ואל תעשה שטויות. בת קשת: פגישה עם אדם הנראה לך, מחבט ראשון, כחשוד במיקצת, תגביר את היתרון, תוסיף לחוג'מך ריך רובד חדש לגמרי. לבשי סגול או ורוד.

היזהר מתאונות! בייחוד בימי ג' עד ו', אם אתה יכול, התנהג השבוע הזה כאל תקופה של חופשה ורגיעה. אל תנסה לכתוב על עצמך מאמצי יתר ואל תעשה שטויות. בת קשת: פגישה עם אדם הנראה לך, מחבט ראשון, כחשוד במיקצת, תגביר את היתרון, תוסיף לחוג'מך ריך רובד חדש לגמרי. לבשי סגול או ורוד.

היזהר מתאונות! בייחוד בימי ג' עד ו', אם אתה יכול, התנהג השבוע הזה כאל תקופה של חופשה ורגיעה. אל תנסה לכתוב על עצמך מאמצי יתר ואל תעשה שטויות. בת קשת: פגישה עם אדם הנראה לך, מחבט ראשון, כחשוד במיקצת, תגביר את היתרון, תוסיף לחוג'מך ריך רובד חדש לגמרי. לבשי סגול או ורוד.

היזהר מתאונות! בייחוד בימי ג' עד ו', אם אתה יכול, התנהג השבוע הזה כאל תקופה של חופשה ורגיעה. אל תנסה לכתוב על עצמך מאמצי יתר ואל תעשה שטויות. בת קשת: פגישה עם אדם הנראה לך, מחבט ראשון, כחשוד במיקצת, תגביר את היתרון, תוסיף לחוג'מך ריך רובד חדש לגמרי. לבשי סגול או ורוד.

היזהר מתאונות! בייחוד בימי ג' עד ו', אם אתה יכול, התנהג השבוע הזה כאל תקופה של חופשה ורגיעה. אל תנסה לכתוב על עצמך מאמצי יתר ואל תעשה שטויות. בת קשת: פגישה עם אדם הנראה לך, מחבט ראשון, כחשוד במיקצת, תגביר את היתרון, תוסיף לחוג'מך ריך רובד חדש לגמרי. לבשי סגול או ורוד.

היזהר מתאונות! בייחוד בימי ג' עד ו', אם אתה יכול, התנהג השבוע הזה כאל תקופה של חופשה ורגיעה. אל תנסה לכתוב על עצמך מאמצי יתר ואל תעשה שטויות. בת קשת: פגישה עם אדם הנראה לך, מחבט ראשון, כחשוד במיקצת, תגביר את היתרון, תוסיף לחוג'מך ריך רובד חדש לגמרי. לבשי סגול או ורוד.

היזהר מתאונות! בייחוד בימי ג' עד ו', אם אתה יכול, התנהג השבוע הזה כאל תקופה של חופשה ורגיעה. אל תנסה לכתוב על עצמך מאמצי יתר ואל תעשה שטויות. בת קשת: פגישה עם אדם הנראה לך, מחבט ראשון, כחשוד במיקצת, תגביר את היתרון, תוסיף לחוג'מך ריך רובד חדש לגמרי. לבשי סגול או ורוד.

היזהר מתאונות! בייחוד בימי ג' עד ו', אם אתה יכול, התנהג השבוע הזה כאל תקופה של חופשה ורגיעה. אל תנסה לכתוב על עצמך מאמצי יתר ואל תעשה שטויות. בת קשת: פגישה עם אדם הנראה לך, מחבט ראשון, כחשוד במיקצת, תגביר את היתרון, תוסיף לחוג'מך ריך רובד חדש לגמרי. לבשי סגול או ורוד.

היזהר מתאונות! בייחוד בימי ג' עד ו', אם אתה יכול, התנהג השבוע הזה כאל תקופה של חופשה ורגיעה. אל תנסה לכתוב על עצמך מאמצי יתר ואל תעשה שטויות. בת קשת: פגישה עם אדם הנראה לך, מחבט ראשון, כחשוד במיקצת, תגביר את היתרון, תוסיף לחוג'מך ריך רובד חדש לגמרי. לבשי סגול או ורוד.

היזהר מתאונות! בייחוד בימי ג' עד ו', אם אתה יכול, התנהג השבוע הזה כאל תקופה של חופשה ורגיעה. אל תנסה לכתוב על עצמך מאמצי יתר ואל תעשה שטויות. בת קשת: פגישה עם אדם הנראה לך, מחבט ראשון, כחשוד במיקצת, תגביר את היתרון, תוסיף לחוג'מך ריך רובד חדש לגמרי. לבשי סגול או ורוד.

היזהר מתאונות! בייחוד בימי ג' עד ו', אם אתה יכול, התנהג השבוע הזה כאל תקופה של חופשה ורגיעה. אל תנסה לכתוב על עצמך מאמצי יתר ואל תעשה שטויות. בת קשת: פגישה עם אדם הנראה לך, מחבט ראשון, כחשוד במיקצת, תגביר את היתרון, תוסיף לחוג'מך ריך רובד חדש לגמרי. לבשי סגול או ורוד.

היזהר מתאונות! בייחוד בימי ג' עד ו', אם אתה יכול, התנהג השבוע הזה כאל תקופה של חופשה ורגיעה. אל תנסה לכתוב על עצמך מאמצי יתר ואל תעשה שטויות. בת קשת: פגישה עם אדם הנראה לך, מחבט ראשון, כחשוד במיקצת, תגביר את היתרון, תוסיף לחוג'מך ריך רובד חדש לגמרי. לבשי סגול או ורוד.

היזהר מתאונות! בייחוד בימי ג' עד ו', אם אתה יכול, התנהג השבוע הזה כאל תקופה של חופשה ורגיעה. אל תנסה לכתוב על עצמך מאמצי יתר ואל תעשה שטויות. בת קשת: פגישה עם אדם הנראה לך, מחבט ראשון, כחשוד במיקצת, תגביר את היתרון, תוסיף לחוג'מך ריך רובד חדש לגמרי. לבשי סגול או ורוד.

היזהר מתאונות! בייחוד בימי ג' עד ו', אם אתה יכול, התנהג השבוע הזה כאל תקופה של חופשה ורגיעה. אל תנסה לכתוב על עצמך מאמצי יתר ואל תעשה שטויות. בת קשת: פגישה עם אדם הנראה לך, מחבט ראשון, כחשוד במיקצת, תגביר את היתרון, תוסיף לחוג'מך ריך רובד חדש לגמרי. לבשי סגול או ורוד.

היזהר מתאונות! בייחוד בימי ג' עד ו', אם אתה יכול, התנהג השבוע הזה כאל תקופה של חופשה ורגיעה. אל תנסה לכתוב על עצמך מאמצי יתר ואל תעשה שטויות. בת קשת: פגישה עם אדם הנראה לך, מחבט ראשון, כחשוד במיקצת, תגביר את היתרון, תוסיף לחוג'מך ריך רובד חדש לגמרי. לבשי סגול או ורוד.

היזהר מתאונות! בייחוד בימי ג' עד ו', אם אתה יכול, התנהג השבוע הזה כאל תקופה של חופשה ורגיעה. אל תנסה לכתוב על עצמך מאמצי יתר ואל תעשה שטויות. בת קשת: פגישה עם אדם הנראה לך, מחבט ראשון, כחשוד במיקצת, תגביר את היתרון, תוסיף לחוג'מך ריך רובד חדש לגמרי. לבשי סגול או ורוד.

היזהר מתאונות! בייחוד בימי ג' עד ו', אם אתה יכול, התנהג השבוע הזה כאל תקופה של חופשה ורגיעה. אל תנסה לכתוב על עצמך מאמצי יתר ואל תעשה שטויות. בת קשת: פגישה עם אדם הנראה לך, מחבט ראשון, כחשוד במיקצת, תגביר את היתרון, תוסיף לחוג'מך ריך רובד חדש לגמרי. לבשי סגול או ורוד.

היזהר מתאונות! בייחוד בימי ג' עד ו', אם אתה יכול, התנהג השבוע הזה כאל תקופה של חופשה ורגיעה. אל תנסה לכתוב על עצמך מאמצי יתר ואל תעשה שטויות. בת קשת: פגישה עם אדם הנראה לך, מחבט ראשון, כחשוד במיקצת, תגביר את היתרון, תוסיף לחוג'מך ריך רובד חדש לגמרי. לבשי סגול או ורוד.

היזהר מתאונות! בייחוד בימי ג' עד ו', אם אתה יכול, התנהג השבוע הזה כאל תקופה של חופשה ורגיעה. אל תנסה לכתוב על עצמך מאמצי יתר ואל תעשה שטויות. בת קשת: פגישה עם אדם הנראה לך, מחבט ראשון, כחשוד במיקצת, תגביר את היתרון, תוסיף לחוג'מך ריך רובד חדש לגמרי. לבשי סגול או ורוד.

היזהר מתאונות! בייחוד בימי ג' עד ו', אם אתה יכול, התנהג השבוע הזה כאל תקופה של חופשה ורגיעה. אל תנסה לכתוב על עצמך מאמצי יתר ואל תעשה שטויות. בת קשת: פגישה עם אדם הנראה לך, מחבט ראשון, כחשוד במיקצת, תגביר את היתרון, תוסיף לחוג'מך ריך רובד חדש לגמרי. לבשי סגול או ורוד.

היזהר מתאונות! בייחוד בימי ג' עד ו', אם אתה יכול, התנהג השבוע הזה כאל תקופה של חופשה ורגיעה. אל תנסה לכתוב על עצמך מאמצי יתר ואל תעשה שטויות. בת קשת: פגישה עם אדם הנראה לך, מחבט ראשון, כחשוד במיקצת, תגביר את היתרון, תוסיף לחוג'מך ריך רובד חדש לגמרי. לבשי סגול או ורוד.

היזהר מתאונות! בייחוד בימי ג' עד ו', אם אתה יכול, התנהג השבוע הזה כאל תקופה של חופשה ורגיעה. אל תנסה לכתוב על עצמך מאמצי יתר ואל תעשה שטויות. בת קשת: פגישה עם אדם הנראה לך, מחבט ראשון, כחשוד במיקצת, תגביר את היתרון, תוסיף לחוג'מך ריך רובד חדש לגמרי. לבשי סגול או ורוד.

היזהר מתאונות! בייחוד בימי ג' עד ו', אם אתה יכול, הת

ההשכלה המוסיקלית

של מיקי בן-מיקי

מי שמתלווה לקונצרטים של חמשת ענקי הג'ז, ניתקל בכל אותן נערות הנמצאות ליד הכוכבים. ביניהן, משיכמה ומעלה, ניבטת אלינו לא אחרת מאשר **מיקי בן-מיקי**, שהגיעה לארץ לביקור מולדת, או בלשונה: "לבדוק את האדמות שלי".

האמרגן **דני בן-אב** הכיר לה את **קייב וינדינג**, חצוצרן ובעל תזמורת לכלי נשיפה שהופיע במרפ גריפין. "כבר אחרי שעתיים ראשונות", סיפרה מיקי, "הרגשתי שאני מכירה אותו שנים. בעיקר לאור העובדה שיש לנו חצי-מיליון ידידים משותפים".

מיקי הגיעה לארץ לפני שלושה שבועות והיא מתגוררת בוילה המפורסמת של **אבי אברמוביץ** ורפי שאולי באפקה.

את ההשכלה המוסיקלית שבה היא שכללה בזמן האחרון, כשניהלה בניו-יורק פלירט של כמה חודשים עם המנצח והמעבד של **הארי בלפונטה**, ז'אן קרטריוט, מולטי גבוה עם גוף של אטלט, שרצה שהיא תארגן שורת קונצרטים באירופה ובישראל להארי בלפונטה ולזמרת כושית בשם **לאטה מובאלו**.

קייב וינדינג ומיקי בן-מיקי

אז אם תשאלו אותי, אני חושבת שאם מיקי תמשיך בהתעניינות המוסיקלית שלה, היא תהפוך לאשה המבינה ביותר במוסיקה שאני מכירה.

החלמה מהירה לשמוליק קראוס

אני מוכרחה לאחל החלמה מהירה לשמוליק קראוס, כי הוא בהחלט זקוק לברכה זו. מסתבר שנסיון ההתאבדות שלו היה רציני מהמשוער: הוא ערך אותו לא בביתו ולכן שכב שלושה ימים ללא הכרה. בגלל חוסר התנועה באותם ימים גורליים, נפגע חלק גופו האחורי והוא הועבר לפני כשבוע מבית-החולים איכילוב להדסה בירו-שלים, שם הוא עובר ניתוחים רציניים ברגלו.

באמת, החלמה מהירה.

שמוליק קראוס

התקפילב לבעל הבוגד

את החלק הראשון של הסיפור, כבר שמעתי באיזה מקום: בעל שעזב את אשתו ושני ילדיו, לאחר שהתאהב בבחור רח צעירה ועבר לגור עימה. אלא מאי? הבעל חטף פתאום התקפילב ומי טיפל בו במסירות ובנאמנות אם לא האשה החוקית? היא היתה שהבריאה הברגש, הוא היה פייר-אינאף לחזור לאשה ולילדים ולהתחיל הכל מחדש בהאנימון.

לבחירת-ליבו, חברת להקת פיקוד צפון לשעבר, ששירתה בלהקה תחת פיקודו של דודו.

היה היתה, כדבריו של דודו: "אחת החברות הראשונות שלי".

ההכנות לקראת חיי המשפחה מסתכמות לעת עתה בכך שעיריית יודעת להכין חבית, ושוניהם יחד זוללים ביצים.

ואם משהו, בעתיד הקרוב, לא יצליח להכיר ברחוב את דודו, הרי זה בגלל ההבטחה שנתן לרעייתו-לעתיד להוריד 15 קילוגרם ממשקלו. עד עכשיו הוא הצליח להוריד שישה ק"ג, ומצבו בהחלט לא מעורר דאגה.

הביצים של דודו דותן

מים שקטים חודרים עמוק. זאת בדיוק אפשר להגיד על **דודו דותן**. בשקט בישקט, הוא הצליח לתפוס יפהפיה, כזאת שלכולם יוצאות העיניים מחוריהן למראה, שהיא גם חכמה וזמרת וסטודנטית טריה באוניברסיטת תל-אביב.

זאת בקיצור היא **עירית בנימין** (20), הכלה של דודו דותן (22).

דודו השמנמן הצליח להדהים אפילו את אמרגנו, כשהכריז על כוונותיו להינשא

דודו דותן ועירית בנימין

המלכה זוכה באמא

נאצי, פעם בשנה לביקור בארץ הקודש. הקייץ היא התגוררה במשך חודש שנים אצל משפחה בבני-ברק ולמדה עברית באולפן ב"בית ציוני אמריקה". לפני שהכירה את דודיסקו, חשבה כריסטינה להאריך את שהותה בארץ

מזל טוב. אביה של מלכת המים **איריס דודיסקו**, עו"ד אלימלך דודיסקו, עומד להינשא פעם שלישית. המאשרת היא גרמניה ילדת הנובר, גרושה בת 35 בשם כריסטינה רוזנב, שסיימה את תהליכי הגירוש שלה לפני

רחל בן-אברהם ואלימלך דודיסקו

שבועיים ולאחר שטבלה במיקווה, הפך שמה בישראל ל**רחל בת-אברהם**.

אלימלך הכיר את כריסטינה כשכא ללובי של מלון "הילטון", בחברת עמי"תו עו"ד אילן לפידות. היא ירשה לבדה ליד שולחן, ומאחר ששאר השולחנות היו עמוסים, לא נותרה לשני הגברים ברירה אלא לגשת אליה ולשאול אותה באדיבות אם אפשר להצטרף.

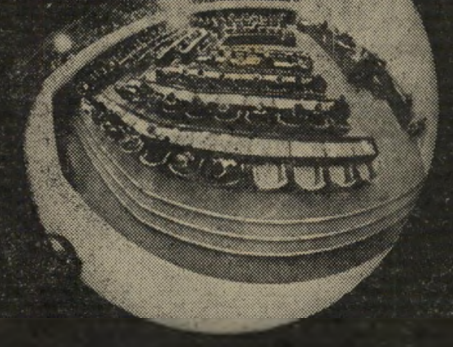
מזה חמש שנים מגיעה כריסטינה, שאביה הוצא להורג על-ידי הגרמנים לאחר שנחשד בהתנגדות לשליטון ה-

שבוע בלבד, אבל לאחר ההיכרות היא נשארה. השבוע נוסע הזוג להינשא בחתונה אזרחית בחול ובדצמבר, כשיחזרו מי ירח הדבש המוקדם, ייערך טקס נישואין דתי.

מידות הגוף של רחל בת-אברהם ושל בתה החורגת לעתיד איריס, תר-אמות, כך שהן תוכלנה להתחלף בגדים.

אז אולי, סוף-סוף, תזכה המלכה ה-צעירה באמא?

הדיעות ביניים

מאת אורי אבנרי

אוקטובר 1971

כמו צוללת

מתחת למים

השבוע התחילה המחצית השנייה של תקופת כהונת הכנסת השביעית — ועימה השנה השביעית של בכנסת.

במושב שלפנינו, צפויים לנו כמה מאבקים קשים. הוא נפתח בוויכוח מדיני — בו יהיה מוטל עלינו להשמיע את קריאת-התגר שלנו על מדיניות הסיפוח, שעליה הכריז משה דיין בגלוי בימי הפגרה. כנגדה, יהיה עלינו להעלות מחדש את הדרך לשלום, ובמיוחד את הפיתרון הפלסטיני — פיתרון שסיכוייו גברו בחודשים האחרונים, כפי שנוכחנו לדעת בסיוורנו המקיפים בשטחים המוחזקים בשבועות האחרונים.

יתכן כי במרכז המושב יעמדו דווקא העניינים הסוציאליים — וכאן צפוי לנו מאבק קשה נגד חוקי איסור-השבתות, שהוכנו עליידי הממשלה בימי הפגרה. יהיה עלינו להסביר לכנסת — ובעיקר לציבור

נדמה לי שהן נותנות תמונה די מדויקת על מיגור זה של פעולתנו.

מה הציע

משה דיין?

אז: שר הביטחון העיתונות של יום 20.8.71 מביאה את דברי שר הביטחון, שנאמרו בהרצאה בסיום קורס קציני פיקוד ומטה של צה"ל.

בהרצאה קבע שר הביטחון, כי "עלינו לראות את עצמנו גם בשטחים המוחזקים כממשלת-קבע, לתכנן ולבצע את כל הניתן, ולא להשאיר אופציות פתוחות ליום השלום". בהמשך דבריו קבע שר הביטחון, כי "עלינו לשים את הדגש בפעולותינו על עשייה חד-צדדית שלנו ועל פעולה מיידית".

הנני מבקש לדעת:

- (1) האם הדברים המובאים לעיל נאמרו על-ידי שר הביטחון?
- (2) האם הדברים דלעיל היו בגדר דיעה פרטית, או שדברי שר הביטחון נאמרו על דעת הממשלה כולה?
- (3) האם הביא שר הביטחון לממשלה, או לשרים הנוגעים בדבר, הצעות כלשהן לעשייה חד-צדדית?

דיין נואם

20.8.71, כי נאומו של שר הביטחון מעורר תגובה חריפה בחו"ל.

בדיווחו מצייין הניו-יורק טיימס, כי נוסף על מדינות ערב, מתנגדות רוב ממשלות המערב לנקיטת צעדים יש-ראליים, במטרה לשוות אופי קבוע יותר לכיבושים של 1967.

הנני מבקש לדעת:

- (1) האם בעקבות דברי שר הביטחון נתבקש משרד החוץ למסור לנציגי מדינות והעיתונות העולמית הבהרות לגבי דברי שר הביטחון?
- (2) אם נמסרו תגובות מטעם משרד החוץ — מה היו התגובות?
- (3) האם נתקבלו במשרד החוץ תגובות כלשהן בעקבות דברי שר הביטחון? אם נתקבלו — מה היו התגובות?

מה דעת גולדה

על דברי דיין?

אז: ראש הממשלה

הנני מבקש לדעת:

- (1) האם תואמו מראש דבריו של שר הביטחון, שנאמרו ביום 19.8.71 בפני בוגרי ביה"ס לפיקוד ומטה של צה"ל, עם ראש-הממשלה?
- (2) האם הוסמך שר הביטחון על-ידי ראש-הממשלה להשמיע דבריו, ובכללם הצהרתו כי "עלינו לראות את עצמנו גם בשטחים המוחזקים כממשלת קבע"?
- (3) האם לאחר השמעת דבריו הנ"ל של שר הביטחון, הביעה ראש-הממשלה את הסכמתה להם? אם לא הביעה ראש-הממשלה את הסכמתה לדברי שר הביטחון, האם נידונו ההצהרות שנמסרו על-ידי שר הביטחון בין ראש-הממשלה לבין שר הביטחון, לאחר שנתפרסמו ברבים?

כמה פעמים

נסע אלמוגי?

אז: שר העבודה

- (1) מאז תחילת שנת 1970, כמה פעמים יצא כב' השר לחו"ל? לאילו ארצות היתה כל נסיעה, כמה זמן נמשכה השתייה, ומה היתה מטרת כל ביקור וביקור?

"הנני מבקש לדעת..."

- (2) האם הנסיעות דלעיל נעשו במיסגרת תפקידו של השר כשר-העבודה, או בתוקף תפקיד אחר כלשהו?

הנמנעים ושואיהם

של פצוטי צה"ל?

אז: שר הדתות

ידוע לי כי מצויה במשרד כב' רשימה של פצוטי צה"ל, שנפגע כוח-הגברא שלהם.

הנני מבקש לדעת:

- (1) האם הידיעה דלעיל נכונה?
- (2) מי העביר למשרד-הדתות אינפורמציה זו?
- (3) לאילו מטרת מרכז אצלו משרד הדתות אינפורמציה זו?
- (4) מהו השימוש שעושה משרד-הדתות בחומר שנאסף אצלו? האם על-יסוד חומר זה נמנעים נישואין או מועברת אינפורמציה לבנות-זוג?

כמה פעמים

נסע בורג?

אז: שר הפנים

- (1) מאז החל בכהונתו שר הפנים הנוכחי — כמה פעמים יצא מישראל, לאילו ארצות היתה כל נסיעה, כמה זמן נמשכה כל שהייה?
- (2) האם הביקורים בחו"ל נעשו במיסגרת תפקידו של כב' השר כשר-הפנים, או במיסגרת אחרת כלשהי? אם כן — מהי המיסגרת האחרת?

"פאנטום" בפעולה

ופעולה מיידית? אם חובאו הצעות — מה היו ההצעות?

האם הזיקו

דברי דיין?

אז: שר החוץ

ב-19.8.71 הירצה שר הביטחון בפני בוגרי המחזור ה-17 של בית-הספר הצי-הרומי לפיקוד ומטה של צה"ל. בדבריו קבע שר הביטחון כי "עלינו לראות את עצמנו גם בשטחים המוחזקים כממשלת קבע". בעיקבות דבריו אלה, כתב הניו-יורק טיימס של יום

הרחב — את עקרונות החופש והצדק, שניטשטשו בשטח זה לגמרי בשטיפת-מוח שיטתית.

בימי הפגרה לא נחננו. עסקנו בהכנת שורה של הצעות-חוק, אותן נניח על שולחן הכנסת בשבועות הקרובים.

ערכנו מחקר מדויק בשטחים המוחזקים, וקיימנו שורה ארוכה של מגעים עם מנהיגי הפלסטינים, כדי להצטייד בתחמושת לקראת המאבק המדיני. קיימנו בתוך תנועתנו דיון נוקב לגיבוש תפיסתנו הסוציאלית.

וכל אותה עת עסקנו, כמו תמיד, בהגשת שאילתות שונות.

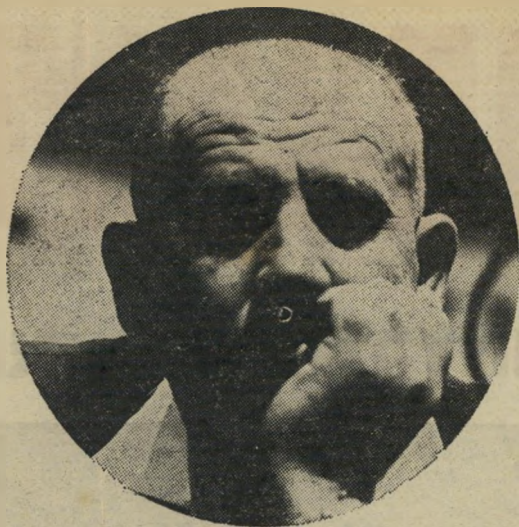
בדו"חות הרגילים, בימי המושב, אין לי פשוט אפשרות להקדיש שטח מתאים לפירוט מאות ה- שאילתות שאנו מגישים במשך השנה, תשובות השרים, השאלות הנוספות והתשובות. השאילתה הפכה, איכ-שהו, לבת החורגת של מדור זה.

אין זה מגיע לה. כי השאילתה היתה ונשארה אחד מכלי-הנשק העיקריים שלנו. אף שלא פעם משיב השר הנשאל תשובה מתחמקת, ואפילו כוזבת ביד-עין, הרי השאילתה עושה את שלה. שום משרד ממשלתי אינו מתייחס באדישות לשאילתות, וכל שאילתה גורמת לתכונה רבה בקרב הבירוקרטיה.

לא פעם, תוך נסיון לטשטש עיקבות מעשה שלי, לי, נאלץ השר עצמו להיכנס לעובי הקורה, וכתוצאה מכך הוא נוזף בפקידים שהכניסוהו לבוך, נמצא תיקון לעוול, או שיפור לנוהל נפסד.

מכל זה מגיעים רק הדים קלושים לאולם הכנסת. אולם השאילתה דומה לצוללת — היא עושה את שלה גם כשאינה נראית על פני המים.

אנצל השבוע את המדור הזה, לפני חידוש הדיווח על ישיבות הכנסת, כדי למסור במלואן כמה מן השאילתות שהגיש אמנון זכרונ, בשם הסיעה, בימי הפגרה.

אלמוגי

(5) האם עיצב לעצמו משרד-הפנים גישה לגבי פניות מהסוג הנ"ל של שחור-עור כנ"ל? אם כן — מהי הגישה?

דרגות קצונה לבחורי ישיבה

אל: שר הביטחון

נמסר כי לאחרונה התגייסו לצה"ל, לשירות במיסגרת הרבנות הצבאית, בחוריישיבות שלא שירתו בצה"ל. הם קיבלו עם גיוסם לשורות-הקבע של צה"ל, דרגות של רבי-סרנים וסרנים, למרות שלא עברו קורס קצינים. הנני מבקש לדעת:

- (1) האם הידיעה דלעיל נכונה?
- (2) אם היא נכונה — מה הן הסיבות להענקת אוטו-מסית של דרגות הקצונה?
- (3) האם חוקי הצבא מאפשרים הענקת דרגות כה גבוהות לאנשים שלא שירתו בצה"ל או בצבא אחר, ולא הוכשרו בקורסים מתאימים?
- (4) האם אירע בשנים האחרונות, שאזרחים אחרים, שהתגייסו לשורות הקבע בצה"ל, ושלא עברו קורס קצינים — יקבלו דרגות קצונה של רבי-סרנים וסרנים? אם כן — באלה מקצועות ובאילו שירותים?

מדוע נגנז

דו"ח אשקלון?

אל: שר המשטרה

נמסר כי הוועדה שחקרה את סיבות המרד בכלא אשקלון סיימה את עבודתה, והעבירה את הדו"ח שלה לנציב שירות בתי-הסוהר. כן נמסר כי הדו"ח הועבר לעיונו של שר-המשטרה. באותו יום אף נמסר כי הדו"ח לא יובא לידיעת הציבור.

הנני מבקש לדעת:

- (1) האם הידיעה דלעיל נכונה?
- (2) אם הידיעה נכונה — מהן הסיבות לאיסור פירסום הדו"ח הנ"ל?
- (3) האם בעקבות הדו"ח הנ"ל — חלו שינויים כלשהם בכלא אשקלון; אם כן — מהם השינויים?
- (4) האם מוכן כב' השר להביא את הממצאים לידיעת אחת מוועדות הכנסת?

כמה אנשים

גורשו מישראל?

אל: שר הפנים

מאז קום המדינה:

- (1) כמה אנשים גורשו מישראל?
- (2) מכמה אנשים נמנעה הכניסה לישראל?
- (3) מה היו הסיבות לגירוש האנשים או למניעת כניסתם לישראל?

(3) אם קיימים שיקולים ומיבחינים — מהם, עלידי מי נקבעו, מתי, ומי מפקח על הפעלת הנ"ל?

מה יש

להסתיר באשקלון?

אל: שר המשטרה

נמסר כי נציב שירות בתי-הסוהר סירב להחזיר סיוור עיתונאי בבתי-הסוהר בארץ, לשם לימוד סידורי-הבטיחות בהם, ואף סירב להחזיר ביקור של עיתונאים בכלא אש-קלון, כדי לשמוע ממקור ראשון מה בדיוק אירע שם לאחרונה.

הנני מבקש לדעת:

- (1) האם הידיעה דלעיל נכונה?
- (2) האם ניתן לעיתונאי כלשהו לסייר בכלא אשקלון ולשוחח עם האסירים, לאחר מה שאירע שם לאחרונה? אם כן לאילו עיתונאים?
- (3) אם לא ניתן היתרים כנ"ל — מהן הסיבות לכך?

כמה פעמים

נסע פרס?

אל: שר התחבורה והתקשורת

(1) מאז תחילת שנת 1970, כמה פעמים יצא כב' השר לחו"ל? לאילו ארצות חיתה כל נסיעה, כמה זמן

הכושים העבריים בלוד

נמשכה כל שחייה, ומה חיתה מטרת כל ביקור וביקור?

(2) האם הנסיעות דלעיל נעשו במיסגרת תפקידי של כב' השר כשר התחבורה והתקשורת, או בתוקף תפקידים אחרים כלשהם? אם כן — מהם הבי-קורים שלא נעשו בתוקף תפקידי השר כשר התח-בורה והתקשורת?

גירושם של

הכושים העבריים

אל: שר הפנים

מטרת לוד לא התירה כניסתם של שלושת בני מש-פחת ריצ'ארדסון מארה"ב לישראל, וזה עפ"י הוראות משרד-הפנים.

המדובר במשפחה הנמנית על שחור-העור, אשר להם קרובי-משפחה בדימונה, המייחסים את מוצאם לעשרת השבטים, והקוראים לעצמם "עבריים".

באותו יום אף הודיעו שידורי ישראל, כי נמנעה כניסה של קבוצה נוספת של שחור-העור כנ"ל.

הנני מבקש לדעת:

- (1) האם הידיעות דלעיל נכונות?
- (2) אם אינן נכונות — מה אינו נכון בהן?
- (3) אם הוחלט לא להחזיר כניסת הנ"ל לישראל — מהן הסיבות לכך?
- (4) האם ביקשו שחור-העור, המתגוררים בדימונה ובמקומות אחרים בישראל, והמגדירים עצמם כנ"ל, להכיר בהם כעולים? אם לא הוגשה בקשה כנ"ל — האם ביקשו להתאזרח בישראל?

(3) מהם ולהיכן נעשו הביקורים במיסגרת תפקידי השר כשר-הפנים, ומה היו הביקורים האחרים (כולל מטרת כל ביקור וביקור)?

תקלות במטוסים

מדגם "פאנטום"

אל: שר הביטחון

השבועון הגרמני דר שפיגל הודיע כי, התרסקו עד כה כ-80 מטוסי פאנטום בחיל-האוויר ובחיל-הים של ארצות-הברית.

את סיבת התאונות רואים בכך שבתמרונים פתאומיים, כמו בטיסה תלולה או בסיבובים חדים, יורדת מהירות הטיסה עד לדרגה קריטית. לדברי השבועון, לא הצליחו בוני המטוס לתקן את הפגם, הידוע זה כשבע שנים.

הנני מבקש לדעת:

- (1) אם לישראל ידיעה על תקלה מהסוג הנ"ל במטו-סי ה"פאנטום"?
- (2) אם נבדקה אי-פעם עלידי ישראל טענה כנ"ל? אם נבדקה — מה העלתה הבדיקה?

גיוס "עבריינים"

צעירים" לצה"ל

אל: שר הביטחון

גורמים שונים, ובכללם אנשי חינוך וסעד, הביעו לאחרונה דיעה כי על-מנת להקל על נוער-השוליים להי-קלט בחברה, יש לגסות ולגייס בני נוער זה לצבא, גם אם הסתבכו בצעירותם עם החוק.

עד כה לא היו נוהגים לגייס צעירים בעלי עבר פלילי. נמסר לי כי לאחרונה חל שינוי בעמדת רשויות הגיוס.

הנני מבקש, איפוא, לדעת:

- (1) האם נוהגים כיום לגייס לשירות צבאי יוצאי-צבא בעלי עבר פלילי?
- (2) האם חל לאחרונה שינוי כלשהו בנוהגים שהיו קיימים לגבי גיוס צעירים כנ"ל? אם חל שינוי — מהו?
- (3) אם לא חל שינוי — האם נבחנה השאלה מחדש, ומה המסקנות שהגיעו אליהן, לאחר הבחינה הנדונה?

השחיתות במסירת

מודעות ממשלתיות

אל: ראש הממשלה

הנני מבקש לדעת:

- (1) מהו הסכום אשר קיבלו, או צריכים לקבל, העי-תונים היומיים, השבועונים וכתבי-עת למיניהם, ממודעות ממשלתיות?
- (2) האם מבקש לדעת נתונים אלה לגבי שנת 1970 ושנת 1971, לגבי כל עיתון יומי, שבועון וכתב-עת בנפרד.
- (3) האם קיימים שיקולים על-מיהם נמסרות מודעות לעיתונים, שבועונים וכתבי-עת כנ"ל?

פרס

העולם הזה

האשמות הדדיות על חסיבות חשיש ול.ס.ד.

אורנה
בנאי:
אני
רוצה
את בני!

גברי
בנאי:
היא
רוצה
רק כסף!

טרגדיה במשפחת בנאי